

Ročník XII.

Září 1924.

Číslo 1.

M. Alfonsa:

Ztracena a nalezena.

Snad si pomyslíte, že to byla dušička neposlušného dítěte. Ale ne, to se zatoulala ovečka, bílá a tak roztomilá, že hospodářova sedmiletá dcerka ji jednou zavinula do peřinky, kterou stáhla se svého bratříčka na košobce. Ovečka se nebránila, byla uvyklá na hraní dítek, jenom několikrát pohnula hlavou a zvonek na modré stužce uvázaný na krku zazvonil. Peřinka ovšem nestačila, přední i zadní nožky trčely směšně ven, ale Poldička byla šťastna, že má pěknou panenku, ta však byla spokojena, než ji rozbolely nožky. Potom z její náruče vyklouzla a utekla i s peřinkou na dvůr. Domáci měli pěknou podívanou, když ji chytala.

Jednou dcerka odešla s maminkou k tetičce do sousední vesnice, ovečku nechala v zahrádce, ale ta brzy utekla ven, připojila se ke stádu ovcí, které hnál pasáček na pastvinu. Spěchaly, majíce hlavy k zemi skloněné, těsně jedna vedle druhé. Byly si věrné, když uviděly jednu někam běžet, utíkaly všechny za ní jako bezhlavé.

Na pokraji pastviny byl hustý les. Protože tam několik starých ovcí zašlo, maličká myslíla, že musí také za nimi, rozběhla se tedy. Ony však vyběhly brzy, ona se zachytila o křoví za stužku na krku uvázanou. Kdyby měla jen trošku chytrosti, mohla se nožkami nadzvednout, vysvobodit, ale že byla hloupinká, stála tam a stála, ani nezamečela. Blížil se podvečer, pasáček ovce sehnal, všechny se hnaly za prvními po cestě domů, na maličkou si nevzpomněl ani pasáček, protože nikdy s nimi nechodila. Když dohnal na dvůr, byla Poldička

s maminkou již doma a ptala se po mazlíčkovi, nevidouc jej doma, a domácí řekli, že se připojila ke stádu.

„Nevím kde je, nemohla asi stačít, zůstala někde pozadu,“ řekl pasáček nevšímaje si její úzkosti, ani toho, že jí šla hledat.

Nebála se lesa, ani houštiny, prodírala se křovinami, až uslyšela tenoučký, naříkavý hlásek a zatoulanou, chycenou ovečku našla. A tu si vzpomněla na babiččino vyprávění o Ježíškovi, který nedbal žádných námah a útrap a hledal a hledal, až ztracenou ovečku našel. Potom ji vzal do náruče a nesl k ostatním.

„On myslí! duše, které ve tmě hříchu bloudíly a byly ztracené, Ježíšek je našel, ale ty jsi moje opravdová, krásná ovečka,“ šeptala, tulíc ji ustrašenou a zesláblou k sobě. Ale pojednou se velmi setmělo, na nebi ani jedné hvězdičky, měsíček ukrytý daleko za lesy.

Poldička se tmy nikdy nebála, věděla, že má strážného anděla a Přítel maličkých, Ježíšek, že i do tmy vidí, nyní však ji bylo úzko, neboť byla skoro půl hodiny od jejich statku vzdálena cesta kamenitá, neschůdná. Ovečka, bojící se tmy, se k ní tulila, nechtěla dále jít, musila ji nésti, po několika krocích vždy odpočívat. Již se chtěla rozplakat, když uzířela světlo. A kde? Vždyť vesnička byla za druhým kopcem!

Na jeho vršku však stál farní kostel a dívinka zabočila právě v ten směr, odkud viděla věčné světlo, hořící před hlavním oltářem. Ji se však zdálo, že ne světlo, ale Ježíšek ze svatostánku ji ukazuje cestu, aby nezbloudila i s ovečkou. Jeho láska je světlem a září.

Jak jávalo její zbožné, čisté srdečko! Nedbala kamenů, klopvtání, hleděla jenom k oknu, ozářenému světlem.

„Jak je dobře, Ježíšku, že nám ukazuješ cestu!“ zajásala, když s neschůdné cesty sestoupila na pěšinku. Neviděla jí, ač už několik hvězdiček vyskočilo na nebi, ale věděla, že tím směrem se jde ke kostelu, a necítila kamení pod nohama.

Čím blíže šla, tím větší stávala se zář před svatostánkem. Od kostela vedla k vesnici bílá, i ve tmě znatelná cesta. Nyní dala ovečku na zem, za etužku ji vlekla za sebou. U první zahrady zaslechla volání svého jména, hledali ji, naříkali. Ozvala se a v okamžiku ji objimala stařenka, která se zhrozila její odvahy a nebojácnosti.

„A nebála jsi se ani trochu?“ nedůvěřivě se doma ptala ustrašená maminka.

„Ale kdepak, vždyť nám na cestu svítil a chránil nás Ježíšek ze svatostánku. Bez toho světla před ním bychom zabloudily!“ odpověděla.

„Ale hodné dítky mají chodit za Ježíškem vždycky, vidíte stařenko, nejen večer, když bloudí a světlo před svatostánkem jim ukazuje cestu?“

Babička i maminka přisvědčily.

Alfons Glcs:

Nekřtěňátko!

„Mami, kočka mně bere maso! Ale, mami, pšc“ — —

„No tak ji zažeň!“

„Jdi, kočeno, to není tvoje, ty si jdi na myši.“ Odstrčená kočka se velmi urazila a klížujíc pracku, nevrle hledí na Gertičku, která jí hrozí lžicí.

„Mami, ona se na mě šklíbí.“

„Ale jez, Gerto, a nech kočku.“ I vzala si panenku blíže k sobě na klín a jedla spokojeně dál. Ale kočka nebyla mnoho spokojena. Sedla si opodál a moudře čekala, až ji přítelka Gerta zavolá. A když se tak dlouho načekala, prudkým skokem běžela na okno chytat mouchy. Zatím Gerta pojedla a hrála si s panenkou. Ona je dosud maličké dítě. Ráda se pomazlí a posedí si na klíně. Maminka ji má také ráda. Pěkně ji strojí. Brzy bílé, brzy barevné šatečky zdobi její útlé tělíčko a hlava do mákada zastřižená ozdobena bývá pěknou pentlí. I dnes vzala si maminka tohoto bělovlasého kudrnáčka na klín, a laskajíc se s ní, praví: „Ty můj cícvárku maličký. Načeseme vlásky, tak, mikadečko, nakroutíme loku a půjdeme na procházku.“

Ale Gerta si vzpomněla jak včera ležel na stole zabitý komár. Bylo jí ho líto a pořád by ráda věděla, co se s ním stalo. Proto se ptá:

„Mami, a kde je ten umřítý komár?“

„Ale, co máš z toho!“ Než dítě se nedá zdržet v myšlence a pokračuje:

„A aji člověci umřou?“

„No taky, ale přece nebudeš na takové věci myslet.“

„A kde se to chodí, když se umře?“ Maminka je od dětství zvyklá na víru v Pána Boha a chtěla říci Gertě, že se to chodí k Pánu Bohu. Ale protože to dítě nemá doma o něm ničeho slyšet a nikdy se k němu dosud nemodlilo, neodpověděla zvědavému dítěti na poslední otázku. Ona je totiž z církve ven a nechce, aby se Gerta modlila, nebo věděla něco o nebi, o andělech nebo o Ježíškovi. A tak ta dívenka nic neví, že je Pán Bůh, a že se k němu modlíme. Ona nikdy neslyšela o Ježíškovi, nikdy se k němu nemodlila. Ona neumí dělat kříž a neumí sepíat ruce k modlitbě. Ona vstává, jí, jde spát bez modlitby. Ona neví, jak je krásná společná modlitba dětí v kostele. Ona má jenom těch několik hraček, panenku a kočku. S těmi si hraje, nebo jde na procházku, ale to je přece málo pro její dušičku, která náleží Ježíškovi. Jak by jí bylo u něho dobře! Jen si představte. Hned, jak jsme se narodili, darovali nás Ježíškovi. Ten si naši duši pěkně ozdobil, udělal jí svatou a pořád ji posvěcuje a pořád nás pěkně vede až do nebe. A budeme-li hodní, vezme nás s sebou mezi anděly a svaté. Budeme tam s ním, budeme se na něho dívat, budeme z toho mít velkou radost a ta radost nikdy nepomine. Tam bude dětí! Ale jenom pokřtění budou s Ježíškem. A to Gertička není. Ona nemá posvěcenou duši. Kristus Pán ji volal ale nepřinesl ji nikdo ke svatému křtu.

Než kdybyste, děti, myslely, že Ježíšek o Gertičce neví, to byste byly na omylu. Když mu jí nedonesli a nedali pokřtít, hledá ji sám. A brzy ji snad bude mít. Jen až všechny překážky, o kterých vy nevíte, budou odstraněny! Zatím poslal anděla strážného, aby ji zavedl k jedné hodné slečně. Již ji zná delší dobu a ráda by se k ní dostala. Co si ji k ní lákal, co si táhlo a co si jí říkalo: „Jdi ke slečně Beatě.“ Tedy šla. Postavila se jednou do otevřených dveří. Zádama opřena o dveře, nahlíží zkoumavým pohledem dovnitř. Při tom si rovná pentli na hlavě a druhou rukou počítá zuby. Tu se objevila slečna a s úsměvem jde vstříc maličké návštěvě.

„A já jdu k vám.“ To bylo první, co řekla Gerta.

„No pojd, ovečko, pojd: taková vzácná návštěva.“ Host postoupil o něco dále a přestal se stydět. Za chvíli byla docela smělá a počínala si jako doma. Všimla si, co mají k obědu, poznala, že nemají panenku a že jejich kocour je nějaký zlý a má „inačíši“ chlupy. To viděla hned — to bylo pro ni něco zcela obyčejného. Ale něco ji upoutalo, a pro to žila od té chvíle. Na stěnách jsou svaté obrazy. Takové veliké a tak krásné! Jé, to je krásné, tu, tam a tam, a jeden pěknější než druhý. Zmikla a jen hleděla. Chodila od jednoho ke druhému a údiv její rostl.

„A tady — jé — to je obrázků, aji myslím sto, pravda?“ To má slečna Beata takový stoleček a na něm samy obrázky, sošky, křížičky a podobné památky. A pořád je doplňuje. Nikdy nepřijede s pouti prázdná.

Gertička již vystoupila na prsty. Vždyť nemůže jenom tak lehce tolik krásných věcí přehlehnout. Plnýma očima na to hledí, dotýká se prstem a zahrnuje slečnu samou otázkou. „Nač to je, co to je, kdo vám to dal — — —“ a slečna nestačí odpovídat.

„To je Panenka Marie, to je andělíček, to je sv. František, to je sv. Antoníček. .“

„A co je tu v tom korytečku?“

„To je Ježíšek v jesličkách.“

„Takový malinký chlapeček.“ a pořád se dívá na betlemské dítě. Obhlíží ho se všech stran, pozdvihuje a hned by mu dala pěknou pusenku.

„Ten je pěkný, ten je lepší než moje panenka. Slečna Beata zapomněla, že má vejmí mnoho práce. Radost toho dítěte ji tak zaujala, že byla ochotna všechno povědět maličkému hostu. A potom pravila:

„Gertičko, Ježíšek má vsecky lidi rád. Ale nejvíc má rád malé děti.“

„A kde bývá ten Ježíšek?“

„On bývá v nebičku. A aby se mu ty děti neztratily a všechny přišly za ním do nebe, hned si je, když jsou ještě maličké v peřince, poznamená.“

„A jak si je poznamená?“

„To velebný pán se v kostele modlí a potom leje vodu na hlavu a maže takovým svatým olejem. A ty poznamenané děti se jmenují

pokřténé. Ony se potom pěkně modlí, jsou hodné a Ježíšek si je vezme k sobě do nebe."

Dítě poslouchá velmi napjatě. Nikdy něco takového neslyšelo. Ona myslila, že je jenom panenka a kočička, s nimiž si může hrát. Ale že by se mohla i s Ježíškem těšit a k němu se modlit, o tom dosud nevěděla.

"To, myslím, taky mě si poznamenal Ježíšek, pravda?" Zatlaskala rukama, poskočila si radostí, že si ji Pán Ježíš taky poznamenal, že se taky k Němu dostane, a že tam bude velice dobře. Jen slečna Beata netleskala a se neradovala. Jen si povzdychla a šeptem si řekla „Chudinko raduješ se a nevíš, že si tě Ježíšek dosud nesměl poznamenati. Ale já ti to neřeknu. Ježíšku, kdy ji obejměš ve své božské náruči?"

"Ale, slečno, a jak se to modlí?" Slečna je dosud zamýšlená a zamlklá. Gerta se dívá na ni. Zdá se jí být jaksi změněná, cosi tajemného chová ve tváři a cosi vznešeného, takže musí umlknout a ztichnout v otázkách. Dívá se na ni a cítí v mladé duši své, že Beata je něco víc. Vždyť ona moc ví o Ježíškovi. Myslím k němu chodívá, že tak všechno o něm povídá. Ona s ním jistě mluví. Kdyby ji tak vzala někdy s sebou, kdyby tak něco od Něho ji donesla, třeba panenku! Ale to se musí modlit a já to neumím. To jenom ona... Ach, ta Beata!

Přiskočila a přitulila se tak vroucně k ní, že nikdo nepochybuje, že ji má velmi ráda. Oči její září nevýslovným štěstím a byla by ještě mnoho o Ježíškovi chtěla vědět, jenže slečna si vzpomněla na svoje pilné zaměstnání.

"Budeme šít." Vzala děvčátko za ruku a šla po své práci. A Gerťička vedle ní jak pokorná ovečka. Sedla na malou stoličku vedle slečny a hodně blízko se přitiskla, aby byla u ní. Kdo ví o Ježíškovi víc? Jenom Beata!

"Slečno, já taky umím šít." Vzala odpadek látky, nasadila náprstek na palec levé ruky a moudře prohlíží kus látky. „Ale já nemám jehly..."

"A bez jehly přece nebudeš šít."

"A já půjdu k Ježíškovi ano?" Slečna pokývla hlavou. I běžela malá znovu k Ježíškovi. Doma ho nemají a on je tak krásný. Se všech stran si prohlíží jesličky s Ježíškem a jediná touha naplňuje její srdce kdybych tak uměla se modlit, jak slečna Beata. Ale jak se to modlí? Vzpomíná, a napadla ji jedna stařenka. Viděla ji kdesi se modlit. Aspoň se jí to zdá. Cosi říkala nahlas, měla ruce jaksi spojené a cosi v nich. Ano, to ona se modlila. „Budu se modlit." umínala si a spojuje ruce. Ale jak?

"Počkej, již vím. To se dá prst na ten prst, tak, a tento sem — —" Ale jaksi se jí to nezdá. Má palec na malíčku. Kroutí nad tím hlavou.

"Ci, tak ne—é." Dala ruce s rozptýlenými prsty jako vějíř přes sebe křížem. „Myslím tak." Nyní se přitlačila ke stolečku, kde byl Ježíšek, a dívajíc se na něj, začíná: „Ježíšku, já tě mám ráda, já bysem tě chtěla mít, já bysem chtěla být pořád s tebou, Ježíšku."

„já tě mám ráda . . .“ A pořád to opakuje. Nic kolem ní jí nevyrušuje. ani slečnin stroj. Ona se modlí k Ježíškovi, aby ji vzal s sebou: „Ježíšku, a možu jít s tebou, vezmeš mě? Já budu hodná!“

A slečna se dívá na ni. Musela nechat práci a zahledět se na to malé zbožné dítě. Gertička se modlí — — — „kdybys tak přišla do kostela a tam uviděla Ježíškův oltář, mnoho dětí, před ním kdybys slyšela jejich krásný zpěv a modlitby! Každý den jich chodí kolem 150 pravidelně na mši sv. a společně se modlí. Ó, to by ti bylo lépe, to bys hned chtěla s ostatními zpívat, chtěla bys být v Patronátě. chodila bys denně na mši sv. a odpoledne na svaté požehnání . . . Tu by ses učila milovat Ježíška. On tě má tolik rád a volá tě k sobě . . .“ A slečna se bojí malou dívenku vyrušit. Vždyť oči její září velkou radostí. Jako by v tu chvíli vidělo to dítě víc než jiní. jako by ten Ježíšek před ní oživil. Teprv až se Gertička přestala modlit, pokračovala Beata v šití a nevšimla si ani, že se k ní Gerta blíží. Něco by ráda věděla a šeptá:

„Slečno, je to dobře, když se modlí?“ Ale stroj přehlušil otázku. Beata neslyší. I volá hlasitěji:

„Slečno Beato, je to dobře? Ano?“

„Co je dobře, Gertičko?“

„No, když se modlí?“

„To je moc dobře. To mluvíme s Pánem Bohem.“

„Já jsem se tam modlila ale já to, myslím, neumím.“

„Ty se, pravda, doma nemodlíš.“ — „Ne.“

„A nemáte doma Ježíška?“ — „Ne.“

„Ani sv. kříž.“ — „Ne, my nemáme doma leda nic.“

„Tak já tě, Gertičko, něco naučím. Ale až po druhé, přijdeš, ano?“

Ano, ano.“ Tleská rukama a vyskakuje, jako při největší radosti.

„Slečno, až se naučím modlit, naučím taky mamínku a budeme se modlit spolu. To bude dobře.“

„Gertičko, ale už půjdeš domů.“ Vypravila ji a poslala k mamince. To byste viděli jen nohy se mihat a chumáč vlasů poletovat ve vzduchu a v nich pentli. Tak běžela Gerta domů k mamince. Tak radosti ještě nikdy v srdci nenesla, co dnes. Sotva přišla domů, mamince do náruče, donutila ji sednout a nyní plnými ústy vypráví:

„Mami mami, poslouvejte. Já jsem byla u slečny Beaty. Ta vám má pěkných obrázků, zlatých a jinačích, takový stoleček tam u nich mají a na něm, kdybyste viděla, tolik andílků a Panenku Marii a Ježíška, moc a moc! A já jsem se aji modlila k tomu Ježíškovi.“

Maminka neví, co na to říci. Její dítě se modlilo, po prvé v životě. Již má 4 leta. Slyšelo o Pánu Ježíši a jak je z toho šťastno! Nevěděla, má-li se přiznat, že Pána Ježíše taky zná, ale že o něho nestojí má-li říci, že se umí taky modlit, ale že nechce. Byla trochu zmatená a bezradná před svým dítětem.

„A mami, až se naučím modlit, taky vás naučím, ano?“

„Ach, taky jsem se modlívala,“ povzdechla si matka, „a potom jsme vystoupili . . .“

„A budeme se, maminečko, potom taky modlit?“ Gertička se při-

tulila k matčině tváři a vroucně ji hladí. „Maminko, ano?“ Matka se nemůže odhodlat k tomu slovu „ano“ Jen se jí zdá, že to dítě se změnilo, že je to sám anděl Boží, poslaný, aby ji přivedl zpět k Bohu. Matka vzpomíná na svoje dětství, jak se horlivě modlivala, vzpomněla si na svou matku, jak se spolu modlivaly a jak byly obě šťastné. A nyní ona odstrkuje Gertu od Ježíška, bere jí radost jejího dětství. Hle, jak se po něm ptá, chce jít k němu. Co ji říci? „A až bude starší, jak se ji omluvím, až mně vytkne, že jsem v ní dusila víru v Ježíše Boha a připravovala ji o nebe a o celou věčnost.“

„Mami. Ježíšek má děti rád — tak moc — půjdeme k němu?“ Tu ucítila matka nesmírný žal v duši své. Nesmírné tesknost ukázalo se v jejím srdci. „Jak ji upokojit?“ táže se sama sebe. Hrdlo se jí stahuje bolem a v oku páli slza

„Ale, Gertičko, jak můžeme k němu jít, když ty jsi nekrtěňátko!“ Přitiskla dítě na srdce a začala plakat.

P. Vošahlík, C. SS. R.:

Blahoslavená Terezie — mocná orodovnice.

Čtenáři a čtenářky časopisu „Pán přichází!“

Snad není mezi vámi nikoho, komu by byla neznáma blahoslavená Terezie od Ježíška. Mnohým z vás jistě se dostal do ruky obrázek, na němž je vypodobněna jako karmelitka, v řeholním rouchu, s tmavým závojem a světlým pláštěm, jak drží v ruce obraz ukřižovaného Spasitele a zdobí jej růžemi. Na obrázku četli jste její slova: „Po smrti budu deštěm růží (milostí) zemí oblažovati.“ Tamtéž našli jste a četli: Narodila se 2. ledna 1873 v Alençonu ve Francii. Od útlého mládí následovala poslušně hlasu Páně, až si Božský Spasitel přesadil něžnou tuto květinu v posvátné síně karmelitského kláštera v Lisieux. Bylo jí tehdy 15 let. Tam se rozvíla její spanilá duše v překrásný květ. Zvláště vynikala vroucí láskou k Pánu Ježíši a k Panně Marii, dětinnou důvěrou v Boha a odevzdaností do vůle Boží. Chovala se k Pánu Bohu jako hodné dítě k dobrému otci. Dožila se 24 let, ale vždy zůstala pokorným, poslušným dítětem. Po její blažené smrti 30. září 1897 stalo se mnoho zázraků na její přímluvu, a tisíce duší kráčeji k nebi její cestou. Tak splnilo se její přání oblažovati zemi „deštěm růží“ a učiti lidi cestě spásy, kterou sama kráčela. — Dne 29. dubna 1923 byla od sv. Otce Pia XI. prohlášena za blahoslavenou.

Jak její „růžový dešť“ prší zvláště na zámořské misie, dočtete se na těchto příkladech. Jsou vybrány z mnohých jiných, které stále jsou oznamovány ze všech důlů světa do Lisieux.

Bílé šatíčky.

Představená řeholnic „od Prozřetelnosti“ J. B. sděluje r. 1921 z Amperibu (na ostrově Madagaskaru) tento zajímavý případ:

Asi před 10 lety byl v jedné pohanské vesnici na Madagaskaru čaroděj, který všemožně zamezoval přístup katolickým misionářům. Vesničané často slýchali, jak čaroděj vyhrožoval: „Budete-li poslouchati, co tito cizinci povídají, zemřete. Naši rozhněvaní bohové se budou mstíti.“ A lidé mu věřili, třásli se hrůzou a zavírali se do svých chat, jakmile se misionáři přiblížili.

Nemohouce ničeho poříditi, obrátili se misionáři k nebeské pomocnici, sestře Terezii od Jezulátka. A nečekali dlouho.

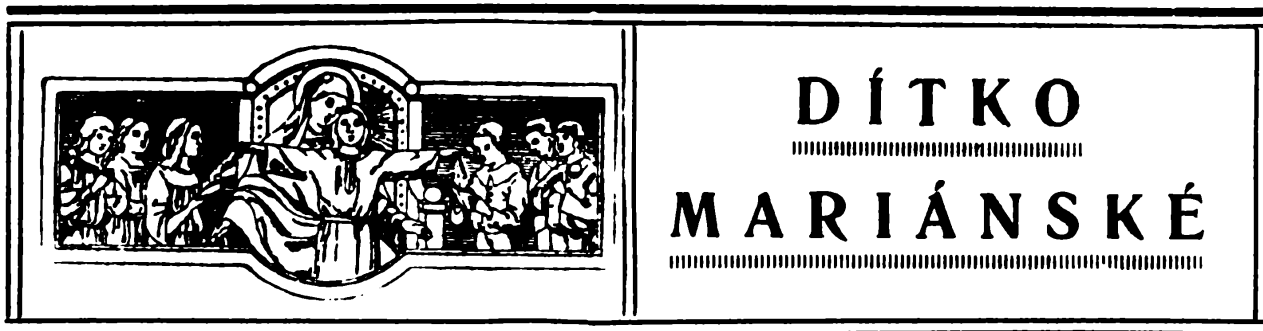
Jedna pohanská žena z té dědiny měla jedinou dcerušku těžce nemocnou. Hledala pomoci u čaroděje. Ten jí radil všelijaké divné prostředky. Nic platno. Bylo čím dá tím hůř. Matka zdrcená žalem, pravila sama k sobě: „Čaroděj nic nezmuže.

Kdo ví, zdali by ten Bůh, kterého hlásají cizí misionáři, nedovedl uzdraviti mé dítě. Pakli ano, já jistojistě v něho uvěřím a budu se mu klaněti, byť mne i vyhnali z dědiny.

Sotva pohanská matka dokončila svou modlitbu, dobrý Bůh ji vyslyšel. Dce-ruška, která nejevila už několik hodin známek života, najednou otevřela oči, usmála se na svou uplakanou matku a tázala se jí: „Kde je ta krásná paní, kterou jsem viděla; ona mi rozkázala obléci bílé šatičky, kde jsou? Já chci ty šatičky, ta paní řekla, abych je žádala, šatičky pro mou dušičku!“

Dítě bylo uzdraveno! Matka samou radostí skoro bez sebe, přišla k nám, vypravo-ovala nám, co se stalo, a volala opět a opět: „Ty, Bože bílých misionářů, Ty jsi mocnější, než celý svět!“ — My jsme pochopili hned, co znamenají „bílé ša-ti-č-ky“; vždyť ta „krásná paní“, která s nebe navštívila nemocné dítě, byla sestra Terezie od Jezulátka: dítě ji poznalo, když mu byl ukázán její obraz.

Celá dědina se shromáždila, a my jsme pozorným posluchačům vysvětlili veliké tajemství křtu s v a t ě h o. A nyní dědina je křesťanská a vyznamenává se ne-obyčejnou horlivostí. A služebnice Boží, Terezie od Jezulátka, stále a stále rozsévá květy nebeských darů a dobrodiní na náš ostrov Madagaskar.

Mariánská družina škol. dívek u sv. Voršily v Praze.

Vrcholem druž. slavností naší dětské mar. družiny v letošním školním roce byla pout na Sv. Horu. Bylo nás 50 dětí a proto s příkladnou obětavostí ujala se nás dívčí družina od sv. Voršily. Abychom byly mezi prvními, kteří toho jitra Matičku Boží pozdraví, vyjely jsme již o půl 5. hod. z Prahy. Při mši sv., kterou hned po našem příjezdu do Příbrami sloužil doprovázející nás vldp. Buder za našeho milo-va-ného, však těžce nemocného ředitele družiny vldp. P. Lepku, zapěly jsme s celým zápalem svých dětských srdcí naši oblíbenou píseň: „K nebesům dnes zalet písní“ a při sv. přijímání vysílaly jsme nejvroucnější prosby k trůnu nebes za jeho uzdra-vení. O půl 2. hod. uctívaly jsme milostnou sošku Panny Marie. Pak byla konána družinská schůze, po ní účastnily jsme se sv. požehnání a křížové cesty v ambi-tech. Již od rána žebronily jsme, bychom zpáteční cestu směly vykonati příbram-ským schodištěm, však zdálo se, že marně. Než — Matička Boží vyplnila i toto nevinné přání. Začalo pršet a z toho důvodu bylo nám to dovoleno. Zpáteční cesta vlakem za zpěvu písní byla velice veselá. Znenáhla však zpěv stával se tišší a tišší a my usínaly v náruči a na klíně velkých obětavých sodálek, které se nelekaly obtíží a únavy, jen aby pout tuto v každém ohledu nám zpříjemnily. Též vldp. P. Buder prokázal nám během naší pouti nevšední péči a vzácnou obětavost, za níž mu vzdáváme tisíce „Zaplat Pán Bůh!“ S poutí touto byly jsme nesmírně spo-kojeny.

Ročník XII.

Říjen 1924.

Číslo 2.

Kníha Pána Ježíše.

Pán Ježíš nechodil do školy a přece byl tak moudrý, znal vše, čemu se ve školách učili. Když ve svém dvanáctém roce mluvil s učiteli nejmoudřejšími, žasli nad jeho vzděláním. Jak bychom byli rádi, kdyby nám byl Pán náš zanechal knihu, třeba jen malinkou knížečku, co by se do ruky dala zavřít. Věděli bychom: to napsal Pán Ježíš, proto je to nejvzácnější knížka na celém světě. A každý by ji chtěl mít, každý by si v ní četl.

Ale On nic nenapsal? Napsal, děti milé, napsal Pán Ježíš právě takovou maličkou, obsahem však tak bohatou a velikou knížečku. Kdo ji má, kdo se v ní naučil čísti, ten stále slyší z ní milý, dojemný hlas Pána Ježíše. Kdo ji má, může ji do hrsti jedné ruky schovat, nikdo knížečky nevidí, ale on přece v ní čte.

Ta knížečka má pouze patnáct stránek, na každé stránce jsou ještě tři krásné a dojemné obrázky.

Chtěli byste tuto knížečku? Ale napřed byste chtěli věděti, jaký název má. Možná, že jste již uhodli, a kdo neuhodl, tomu to povím: ta knížečka Pána Ježíše se jmenuje „Svatý růženec“ A všechno je tak, jak jsem pravil.

Napsal tuto knížečku sám Pán Ježíš. Ne na papír, nýbrž do dějin lidstva, do paměti a srdcí lidí. Nepsal jí inkoustem, nýbrž svou vlastní krví a láskou.

Má ta knížečka patnáct stránek, na každé tři obrázky. Na první stránku napsal Pán Ježíš: „Z lásky k tobě sestoupil jsem s nebe, stal jsem se synem Marie Panny. Z téže lásky sestoupil jsem do vašeho

kostela na oltář. Měj mne za to ráda, duško drahá." První obrázek na této stránce ukazuje anděla, jak oznamuje Marii poselství toto; druhý ukazuje Pána ve svatostánku, ve svaté Hostii. Třetí ukazuje tebe, jak se modlíš před svatostánkem.

Na druhou stránku napsal Pán Ježíš: „Když Panna Maria mne přinesla do domu sv. Alžběty, při této návštěvě jsem jim způsobil velikou radost. A velikou radost udělám každému, kdo mne navštíví v kostele před svatostánkem." První obrázek ukazuje sv. Alžbětu, jak radostně vítá Marii s Ježíšem. Druhý znázorňuje oltář, s něhož Pán Ježíš vztahuje ruku, by pomohl. Na třetím obrázku Pán Ježíš má kolem sebe hodné děti, které ho přišly navštívit, a všem září radost z očí. Na třetí stránku napsal náš Spasitel: „Stal jsem se takovým malým děťátkem a zimu jsem snášel a chudobu, jen abych vám ukázal, jak pro vás mi není nic těžkým. A v maličké, nepatrné hostii jsem zůstal, jako v Betlemě v chudičkových plenkách." První obrázek jsou jesličky. Druhý obrázek je svatá Hostie a prostřed ní Jezulátko v jesličkách. Na třetím obrázku Panna Maria chová Ježíška, a děti jdou k němu, a jako na oltář podávají mu svá srdečka a říkají: „Naše srdečka jsou teplá láskou k Tobě; pojď do nich, zahřej se."

Na čtvrté stránce je napsáno: „Nemohl jsem se dočkat, až se budu moci za vás obětovati; proto jsem se dal již jako dítě nést do chrámu a řekl jsem Otci nebeskému: „Co jsem a co mám, vše Ti, Otče, obětuji za lidi. A ve svatostánku, hlavně při mši svaté denně to opakuji." Na prvním obrázku této stránky je Panna Maria, podává Ježíška knězi, jenž Ježíška pozdvihuje na loktech svých k nebi. Na druhém obrázku je pozdvíhování při mši svaté. Na třetím obrázku jsou děti kolem oltáře a obětují Pánu Ježíši dárky: co si odepřely, v čem se přemohly.

Na páté stránce píše dobrý Ježíš: „Ukázal jsem učitelům židovským, že já vím všechno, že nikoho neoklamu, kdo ve mne věří. Kdo mne ve svatostánku nalezne, ten nikdy nebude žítí nemoudře." První obrázek představuje nám Ježíška mezi starci učenými, dívícími se jeho moudrosti. Na druhém je svatostánek a z něho vycházejí paprsky jako ze slunce; ty paprsky znamenají moudrost, kterou dá Pán Ježíš ze Svátosti nejsvětější. Na třetím obrázku jdou děti po cestě a ptají se: Kudy se jde k Pánu Ježíši? My jdeme k němu, aby nás učinil moudrými.

Děti zlaté, modlete se v říjnu růženeček, a když budete odříkávati Zdrávasy, vzpomínejte na tuto knihu s krásnými obrázky. Panna Maria vám vyprosí za to lásku Pána Ježíše velikou a věrnou.

Jindy se podíváme, co je na ostatních stránkách.

Vojt. Zapletal:

Kristus volá!

Byl jsem po prvé ve třídě, již jsem měl připravovati k prvnímu sv. přijímání. Bylo to v klášterní škole v X.

Přede mnou stálo děvče asi jedenáctileté, doprovázené učitelkou. „Velebný pane,“ začala slečna, „jdu vás prosit, aby mohla také tato školačka zůstat v třídě v hodinách náboženských, dřívější pan katecheta jí to dovolil.“

„Jak se jmenuje?“ táži se.

„To je Židovka!“ zaznělo asi z desíti dětských úst. Přísný pohled učitelky zjednal však ihned klid.

„Jmenuje se Edita Löw. Přišla s uprchlíky haličskými a bydlí u své babičky, která je zde v dědině usedlá. Otec jest ve válce a jest velmi přísný Žid; matky už Edita nemá!“

Zadíval jsem se děvčeti v tvář. Dvě temné oči zíraly na mne nasměle, a bledá její tvář byla průsvitná jako z alabastru.

Když jsem svolil k žádosti učitelky, zaleskly se oči Editiny a na celé postavě bylo znáti radostné uvolnění. Odběhla do poslední lavice a stála tam nepohnutě jako socha.

„Prosila nás onehdy,“ sdělovala důvěrně učitelka, „abychom ji daly pokřtít, že by se stala ráda křesťankou. Je to zlá věc, babička by snad i svolila, ale otec by ji vydědil, nebo i cos horšího.“

Bylo mi děvčete líto. Nebylo při vyučování pozornější posluchačky nad Editu; někdy jsem ji pro radost také vyvolal, když se stále hlásila.

Nastal měsíc mariánský, květen s májovými pobožnostmi.

Edita patřila k pilným návštěvníkům májové pobožnosti. Kdysi klečela sama v jedné ze zadních lavic, zastavil jsem se nepozorovaně u ní. Měla i modlitební knihu, v ní kousek papíru, na němž bylo napsáno:

„Přiď, můj Pane Ježíši,
moje blaho nejvyšší,
kdy, ó kdy již duše má
bude s Tebou spojena?“

Byla to začáteční slova modlitby, kterou se modlili denně moji čekatelé prvního sv. přijímání. — Ubohá Edita! — Ulekla se, a tvář její zrudla, jako kdyby byla přistižena při činu méně dobrém.

Den sv. přijímání se přiblížil. Po sv. zpovědi dítek odpoledne strožil jsem s nimi oltář květinami. Byli jsme s prací právě hotovi; konal jsem s dětmi před odchodem ještě krátkou modlitbu, když tu udýchána přiběhla Edita, nesouc v náručí rozkvetlý kaktus. Rudé zvonce velikých květů houpaly se a odrážely od bílého obleku Editina jako červené krvavé skvrny.

Pohlédla na mne smutně s rozpaky, zda dar její přijmu.

„Kdo tě poslal?“ otázal jsem se.

„Babička nechtěla svolit, ale já ji přece uprosila!“

„Či je ta květina?“

„Já jsem ji zalévala od jara, aby rozkvetla, babička mi ji darovala, a já bych ji ráda darovala Ježíškovi,“ prosila.

Co jsem měl dělati? Hlavní oltáři už byl ozdoben. Vzav květinu z třesoucích se, zrovna již nedočkavých rukou Editiných, postavil jsem ji na vedlejší oltář před sochu božského Srdce Páně.

„Je to dobře tak?“ táži se. Pokývla sice hlavou, ale bylo znáti, že by byla raději viděla, kdyby dar její stál blíže Ježíši svátostnému.

Nastal den sv. přijímání. Bíle oděná děvčátka s věnečky na hlavách stála shromážděna před oltářem. Svátostný úkon mše sv. dospěl po pozdvihování, při němž Spasitel v průvodu cherubů sestoupil na oltář, aby brzy našel útulek ve svatostánku nevinných dětských srdcí. Před sv. přijímáním povzbudil jsem dívky ještě naposled: „Milé dívky! Jste velice šťastny, šťastnější než já a než my všichni, neboť máte svoji nevinu a srdce dnes blahem se chvějí. Pramen vody živé jest připraven, stůl nebeský prostřen, přistupte k hostině. Nebeský přítel těší se na vás, neboť nevidí mezi vámi ani jednoho zrádce. Ani jeden z vás, doufám, není Jidášem. Leč, bude tak vždy? Šťastny jste, dokud On bude králem srdcí vašich! Běda však, zahnízdí-li se tam hřích. Kdo ďáblu slouží, obdrží odměnu satanovu. Kdo Ježíši věrným zůstane, dostane odměnu Páně. Proto se odříkejte ďábla i všech skutků jeho!“

Za chvíli zněl chrámem jako slavná přísaha slib křestní, a po něm již okoušeli maličtí, jak sladký jest Pán. Ale i přítomní dospělí v lavicích cítili, že přece jest na světě místo jedno, kde člověk skutečně okřeje — Boží chrám — a jedno srdce že hojí všechno, uklidňuje všechny, Srdce Ježíšovo v nejsvětější Svátosti.

Po ukončení pobožnosti po sv. požehnání odcházely dívky k domovu. Náhle dvě přiběhly ke mně a hlasem rozrušeným volají:

„Velebný pane, Edita, Edita!“

„Co je?“ táži se a spěchám s nimi.

Na trávníku venku leží Edita v bílých šatečkách a těžce oddychuje. Na prsou červenají se tři veliké rudé skvrny čerstvé krve. Obličej byl průsvitnější než jindy. Ubohé dítě! Přepadlo je slabé chrlení krve.

„Bolí tě něco?“ táži se soustrastně.

„Ano!“ — „A kde?“ — „Zde!“ a položila při tom ruku na prsa.

„Jsem ráda, že umru!“ — „Bude zase lépe, jen se upokoj, zaneseme tě k babičce!“

„Nechte mne tu, ať umru!“

„A proč chceš umřít?“

„Abych dostala také Ježíška, všichni dostali, jen já ne, v nebi mi jej nikdo nevezme!“

Ohromen stál jsem nad ní. Vzpamatovav se, dal jsem dopravit slábnoucí dívku k její babičce. Edita nestonala dlouho. Přidružily se jiné choroby a tělíčko chřadlo vúčhledě. Také kaktus na oltáři odkvétal, a když poslední květ upadl, vydechla Edita naposled. Ježíšek vzal ji k sobě, neboť duše její byla očištěna — křtem touhy.

Stál jsem u okna, když ji třetího dne odváželi do města L. na tamní hřbitov židovský — a slzy rosily oči mé!

Tak Kristus volá! — — —

P. Vošahlik, C. SS. R.:

Blahoslavená Terezie, mocná orodovnice.

Malý pravoslavný*, obrácený na přímluvu
blahoslavené Terezie.

Z Egypta 13. července 1918 sděluje bratr Lucián, jak služebnice Boží Terezie od Jezulátka u nich pomáhá. Mimo jiné píše, že mezi jejich žáky byl jeden hoch, který mu působil mnoho starostí, ale na přímluvu sestry Terezie, k níž konány mnohé modlitby, konečně se obrátil. Vděčný hoch váží si nyní svého štěstí, jak je patrné z jeho prostického dopisu, jež napsal velebné Matce do Lisieux. Dopis ten zní:

Velebná Matko! Tatínek je katolický, ale maminka je pravoslavná a chtěla, abych já zůstal jako ona. Já jsem byl velmi zlý chlapec a říkal jsem, že nechci se stát katolíkem. Tu mi bratr Lucián daroval obraz sestry Terezie a řekl mi, abych se k ní modlil každý večer před spaním. Já jsem to tak dělal a potom jsem dostal strach před peklem a vyprosil jsem si to, abych se stal katolíkem. Slavil jsem své první svaté přijímání 29. ledna 1918, a Pán Ježíš v mém srdci řekl, že chce, abych se stal bratrem „křesťanských škol“, až budu velký; nyní je mi teprve deset a půl roku. Chodím ke svatému přijímání skoro každý den, a už nechci býti zlý. Každý večer, dříve než jdu spat, říkám tuto modlitbičku: „Sestřičko Terezie, kdybych někdy měl ještě udělati velký hřích, učiň, abych před tím zemřel.“ A neudělal jsem ani jednoho těžkého hříchu od svého prvního svatého přijímání. Byl bych velmi rád, velebná Matko, kdybyste bratru Luciánovi darovala pro mne nějakou památku na sestru Terezii, protože já ji mám rád a mnoho se k ní modlím a byl bych velmi šťastným, kdyby maminka také byla v církvi katolické. Ale ona nechce a zlobí se na mne, protože jsem řekl svému malému bratříčkovi, aby šel k prvnímu svatému přijímání.

Na shledanou, velebná Matko, modlete se, abych byl vždycky hodným a abych pořád více měl rád sestřičku Terezii, která mne obrátila.

Dít k o u z d r a v e n é n a p ř í m l u v u b l a h o s l a v . T e r e z i e .

Vincenc Ramanankvasivo, katolický muž a pomocník misionářů v Ambatolampy, vypravuje o uzdravení svého synáčka Antonína takto:

V měsíci červnu 1917 těžce onemocněl můj malý Antonín, tehdy čtyřletý. Horečka mu stoupla tak, že jsme jej v bezvědomí musili přenést do nemocnice. Lékař byl velice znepokojen. Noc byla zlá. Dítě mělo oči jako skleněné. Smrt podle toho zdála se býti na blízku. „Zde už nic nezmůže má věda,“ řekl nám doktor; „uzdraví-li se dítě, bude to div.“ Zatím navštívily nemocného chlapce dvě ctihodné sestry „od Prozřetelnosti“, a když jej viděly v agonii, v zápasu smrtelném, poradily nám, abychom se modlili k sestře Terezii od Ježíška. Bylo šest

* Pravoslavní jsou křesťané sice, ale odloučení od církve svaté katolické.

hodin večer, když jsme nemocnému připevnili na ruku ostatky této služebnice Boží. Až do půlnoci ležel stále jako bezduchý. Náhle o půlnoci jsme ucítili libeznou vůni. Žádná květina nevoní tak líbezně; bylo to něco neobyčejného. I tušili jsme, že s nemocným dítětem děje se něco zvláštního. Spěcháme k jeho lůžku. Co jsme tušili, stalo se. Antonín otevřel oči, poznal nás a v několika málo dnech byl úplně zdrav.

Marie Alfonsa:

Andělíček.

Byla mu podobna, ač skoro čtyři roky měla již. Lidé o ní říkali, že je moc krásná, bystrá a něžná, že nevyroste a není pro tento svět, ale před maminkou to neřekl nikdo. Však by tomu ani nevěřila, neboť Jiřinka byla největší její radostí. Měla ještě staršího chlapce, nebyl zlý, ale také ne vždycky hodným, jakým si jej přála mít. Z jara se děvčátko těžce roznemohlo, lékaři dali jeho životu lhůtu na týden, na měsíc, a matka potom již doufala, že uzdravení přijde...

Ale ke konci července poznala a věřila sama, že stav děvčátka je beznadějný. Jednou v noci, počátkem srpna, když klečela u lože svého miláčka znavena a vyčerpana a spínala ruce k obrazu Panny Marie, kmitla jí hlavou myšlenka, jeti do Lurd, kde Matka Boží vzývána je jako Uzdravení nemocných.

„Ano, půjdu tam, hned ráno rozjedu se, má-li zemřít zde, ať zemře tam. Ale já doufám budu, že Neposkvrněná, která se tam před lety chudé dívce zjevila, uzdraví moje dítě, přimluví se u Krista.“

V hrozné bolesti a úzkosti o dítě pojednou kmitl v její duši záblesk radosti při uvědomění si, že se jí může její touha, přání, splnit.

„A proč by ne, když na přimluvy Panny lurské tolik nemocných uzdravil Bůh! Že je to pravdou, nedá se upříti, jelikož ostatní církve, které Matku Boží neuctívají tak jako my, zázraků nemají. Snad nechtějí ani znáti Ji, pak není možno, aby jim nebe dalo všechno to, co nám katolíkům!“ hovořila, utěšujíc se.

V nočním tichu se připravovala na cestu, šeptajíc modlitby ke Královně svatého růžence, která si jeskyni lurskou za místo uctívání zvolila. Domáci o této cestě nechtěli ráno ani slyšet; ale matka neustoupila.

„Dítě je moje, nejvíce s ním trpím já! Lékař mi řekl, že zde může pomoci jenom Bůh. Není-li to vůlí Boží, je mně lhostejno, umře-li doma nebo tam.“ A jela. Měla jenom několik hodin cesty vlakem. Průvodce vlaku jí dal tichý, osamělý koutek ve vozu druhé třídy, šťastně s miláčkem dojela do Lurd a s pomocí dvou šlechticů, nosičů to nemocných, z nichž vždy některý u příjíždějících vlaků čeká, dostala se do nemocnice Matky bolestné.

Bylo po druhé hodině odpoledne, v druhé neděli v srpnu letošního roku. Po krátkém odpočinku dítě uloženo do nosítek a neseno mezi ostatní nemocné, jichž tam byla veliká řada. Za některými stáli příbuzní, za Jiřinkou maminka. Lidé, vidouce její žal, modlili se za všechny nemocné hlasitěji a vroucněji a volali k Matce Boží o smilování,

když průvod s Nejsvětějším v monstranci se blížil a kněz, chodící středem nemocných, předříkával prosby:

„Pane, ať vidím, ať slyším, ať chodím, Matko Kristova, oroduj za nás!“ Průvod nedošel ještě ani do polovice kruhu, když nedaleko matky s dítětem ozval se ruch, lidé padali na kolena, nosiči s koženými pásy přes ramena udělali kruh kolem těžce nemocné Francouzky, mladé ženy z Arrasu. Byla již mnoho měsíců nemocna kostižerem páteře a přenesena sem na nosítkách. Ale hned zase nastal nerušený klid, biskup jí nejsvětější Svátostí požehnal a tak učinil i nad dítětem, ležícím nehybně. Jen matka vztáhla ruce sepjaté k zlaté monstranci blíž, věděla, že Kristus nejlépe zná bolesti jejího srdce. A rty šeptaly oddaně Otčenáš a buď vůle Tvá!

Když svátostný průvod byl skončen, nastal v onom místě opět ruch a zvětšil se, když kolemstojící i nemocná poznala, že je — uzdravena. Vedli ji s jásotem do zjišťovací kanceláře, a když předložila lékařská vysvědčení, musili i přítomní lékaři v podivuhodné uzdravení uvěřiti.

Trpící matku posílila naděje.

„Ne-li dnes, vždyť ještě zítra bude nový den a Neposkvrněná mne může vyslyšet!“ Dítě odneseno do nemocnice, matka se dlouho do noci a časně z rána již u jeskyně před bílou sochou z mramoru, znázorňující postavu Panny Marie, vroucně modlila. I tehdy, když dítě do koupele, oddělené pro nemocné, kladli a odváželi do nemocnice zpět. Již se chystala k svátostnému průvodu, když pojednou se přihlala velká bouře a duněla pyrenejskými horami, jako by chtěla rozdrtit celý svět. Potom přišel velký dešť.

Matka zaplakala, ale když se dešť trochu tišil, s rukama sepjatýma prosila, aby dítě odvezli před Růžencový chrám, kdyby svátostný průvod přece šel. A nemýlila se; vyšel, ovšem bez družiček, dlouhé řady kněžstva, ale tím dojemnější bylo, když Ježíšek v monstranci se blížil, skláněl se k ubohým, zvláště nad nemocnou dívkou žehnal dlouho.

Ale nesli ji skoro umírající zpět. Matka se rozplakala, srdce její sevřela hrozná lítost, žal. Vzali dítě, ještě do vody ponořili... Pak je matka s nadlidskou silou vzala do náruče a odnášela — k vlaku. Chtěla jeti domů, doma doufati v uzdravení, když ji Matka Kristova nevyslyšela zde. Než usedla do vozu, odeslala telegram, že přijíždí.

Ač byla velmi rozlíceněna, přece se z vlaku ještě ohlédla k jeskyni, kde v šeru podvečera zářila sta světél. V polovici cesty dítě tiše skonalo. Nezvěděl to nikdo, bála se, že by jí mrtvolku s klína odňali a ona ji chtěla na srdci mateřském až domů přivézt. Hladila hlavičku, ruce, mluvila k ní, pamlsky dávala, jenom aby cestující oklamala. Oni by se snad hrozili, jí bylo i mrtvé tělo dítěte drahoceno.

Když z vozu vystoupila a odevzdala dítě otci, měla ještě tolik síly, aby došla domů a potom vyčerpáním sil omdlela.

Když procitla, byl u ní lékař. Zaplakala.

„Myslila jsem, že v Lurdech svátostný Spasitel uzdraví mé dítě, když měl a má děti tak rád! Proč se neuzdravila?“ byla její první slova.

Lékař pohladil její čelo, zakýval hlavou a pravil:

„Nebe chce mítí také anděly, a kdyby dorostla, nevíte, zdali by jí andělská duše zůstala. Za hodinu vám povím, zdali by dobře bylo, kdyby se byla uzdravila.“

A pitvou zjištěna porucha mozku, která byla pokročila jako jistý následek nemoce.

„Nuže, matko, jste raději, že máte v nebi anděla, anebo byste chtěla blbého ubožáčka mítí, kdyby nemoc byla vyléčena a zůstaly následky, kterých ani lékaři netušili?“ ptal se ji.

„Raději anděla v nebi,“ odpověděla tiše v slzách. A potom, když tělíčko strojila do bílých šatů do rakve, zlíbala je, šeptajíc:

„Ty můj zlatý, svatý andělíčku, přimlouvej se v nebi u Ježíška za nás za všechny...“

Mariánská družina dětí v Českých Budějovicích v kostele P. Marie.

Nadšená láska v Panně Marii a opravdová touha přivéstí a vychovati Matičce Boží vždy více a více služebnic, Ji láskou a věrností oddaných, byla základní myšlenkou založení dětského odboru Mariánské družiny dívek.

Myšlenka tato uvedena byla ve skutek právě před rokem v době prázdnin školních. Sešlo se po prvé asi dvacet dětí. Dp. ředitel vysvětlil jim účel, pro který se sešly a oznámeno, kdy se mají scházeti. Poté vykonána pobožnost k Panně Marii. Tak uvedena v život naše dětská družina. Děti přibývalo. Brzy zřídily si malou samosprávu a radostně ujalý se různých úřadů. Ve schůzích, kterých účastnily se každých čtrnáct dní, vyslechly promluvu dp. ředitele, nebo poučení o důležitosti svátku nebo církevní slavnosti, která právě tou dobou se slavila. Proto také účastnily se děti každé duchovní slavnosti, zvláště oslav mariánských.

V době vánoční při nedělním sv. požehnání jásavými koledami vítaly Ježíška, jenž trůnil na oltáři v jesličkách. Po vánocích připravovaly se děti na milou a radostnou slavnost, totiž na své přijetí do družiny. Uplynula doba půl roku od založení odboru a děti přijímány jsou do tohoto jako členky. Slavnost přijetí byla velmi krásná a dojemná, takže naplnila radostným pohnutím nejenom ty malé dívky, bělostné družičky, ozdobené medailkami Matičky Boží, ale i velké dívky i přítomné rodiče dětí.

Družina nazvána dětským odborem Mariánské družiny dívek pod ochranou blahoslavené Terezie od Ježíše.

V měsíci květnu opěvovaly děti Královnu máje písněmi májovými opět při sv. požehnání, a rovněž tak uctily v červnu Božské Srdce Páně. Vykonaly si též pout a několik vycházek. I o slavnosti družinské bylo postaráno. Konána akademie vánoční a v květnu k počtě Panny Marie. Nescházel ani zábavných slavností, ano i na malé divadélko odvážíla se družina dětí.

Zavedeno též uctívání svatých patronů, k jejichž účtě cvičí se děti v některých ctnostech a uvita též třikráte duchovní kytice z kvítků — jejich to malých obětí modlitby, nebo menšího sebezapření.

Aby učinily radost Matičce Boží, zhotovily na družinský oltář antipendium s družinským pozdravem.

I odbor misijní byl založen, a tak vzpomenu též na ubohé černošky, jež potřebují naší pomoci.

Učinily jsme tímto přehledku své celoroční práce a uvádíme zde pro povzbuzení všem těm, jež Matičku milují láskou, které jest hodna, a jejichž touhou jest zasvětití Královně nebes sebe i srdce mnohých jiných.

K tomu s Božským Dítěm, Máti, rač nám požehnati!

Časopis „Pán přichází“ pořáčí P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné Kč 2. — Nákladem MCM v Olomouci — Odpovědný redaktor Frant. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník XII.

Listopad 1924.

Číslo 3.

J. S. Bořita:

Večerní.

Tajemnou nocí lesa měsíc táh,
odhrnul lehce větví záclony,
po stromech rozlil proudy světlých vláh,
křišťálem zažeh všechny koruny.

Tměl naproti se bílý kostelík,
jen věčné světlo mile blikalo;
radostí svit se duší tiše smýk'
a srdce při tom světle říkalo:

Ó Jezu, jak tma je tak všude kol,
jen tvoje láska zalévá náš svět;
pustiny sprahlé koupe v zlatodol
a v kytku váže růže našich běd.

Pane, tys světlem, všechno zlatícím,
já věčným světlem tvým byl bych tak rád
takovým malým světlem čadícím.
Ach, Ježíši, Ty můžeš mi to dát!
Pak Ty bys, Pane, byl jas, světlo, chrám,
a já v něm tichý lásky k Tobě plam.

J. S. Bořita:

O belgických dětech.

Prý jsem vám již dlouho ničeho nenapsal. Tak jste si stěžovaly. Musíte odpustit, milé dítky. Jsem v daleké cizině, až v Belgii a mám mnoho práce. Ale aspoň vám něco napíši o hodných belgických dětech. O těch nehodných vám nebudu psát. Takových nehodných dětí vidíte dnes kolem sebe dost a dost, a nehodnosti se nepotřebujete přiučovati od dětí belgických.

Předně jsem si všimnul toho, že si belgické děti váží velebného pána. Nepokřikují na něho jako mnohé nezbedné české děti, ale též se ho nebojí a neutíkají před ním. Jak vidí velebného pána, hned k němu běží, jako o závod a pozdraví. Bohužel, jen zřídka uslyším křesťanské pozdravení. Obyčejně zdraví „Dobrý den!“ To vy jste hodnější! Jen nikdy nezapomínejte na to krásné křesťanské pozdravení. Mrzí mne, když ty hodné belgické děti neumí po křesťansku pozdraviti. Ale zato si dětičky obyčejně kleknou, sepnou ručky a zašeptají: „Velebný pane, požehnejte nám!“ A nejradší jsou, když je požehnám křížem na číčku. Podívají se knězi do očí svým krásným čistým zrakem, a v takové chvíli odpouštím vše hořké, co jsem od dětí (toť se ví, že v Čechách) zakusil. Leč, to vše ještě není skončeno. Nyní přijde to hlavní. Děti čekají na obrázek, neb medaílku. Jakou měly radost z českých krásných obrázků pana Köhlera, který tolik pro vás vymaloval. Jak jásaly zvláště nad hezounkým obrázkem sv. Václava od pana Pavlíka. Jistě by se i vám líbil, kdyby vám ho váš velebný pán objednal.

Když obdaruje velebný pán děti obrázky, odcupají, klapajíce svými dřeváčky, které nosí venku, protože jest v Belgii velmi vlhko a tak by moc botů rozbíly.

Velmi krásně se chovají dítky v kostele! Musím jim dáti v tom ohledu přednost před francouzskými dětmi, které též velmi často vídám, když každou chvíli jedu do Francie. Nevím, jestli jsem vám to již nepsal, co vám teď chci sdělit. Jestli ano, však vy jste to již dávno zapomněly.

Nuže, mívám v týdně celý čtvrtek prázdný. Vidíte, to byste též chtěly! Navštěvuji v ten den různé památky, a tak jsem si zašel též do starého památného kostela svatého Jakuba v Tournai. Viděl jsem, že kostel tone v záplavě světla, že jest vystavena nejsvětější Svátost. Vpředu u oltáře se bělal hezounký záhonek dětiček, děvčátek i chlapců. Byla s nimi slečna učitelka a nějaký student. Děti se modlily, zpívaly ke cti nejsvětější Svátosti. A to prý dělají každý čtvrtek odpoledne. Mají jen ten čtvrtek prázdný, jinak celý týden školu, dopoledne i odpoledne, a ty hodné děti obětuji z toho svého milého času hodinku svému drahému Ježíši! A to vám jich bylo! A za hodinu přijdou zas jiné a pak zase, a tak stále, až do večera. Řekl jsem si: Teď se nedivím, proč katolické náboženství jest v Belgii tak vysoko, proč katolíci tak sebevědomě a mužně hájí svého přesvědčení.

když již od malička se učí tak vroucí lásce ke Kristu Pánu. To jsou již malí apoštolové. Z malých apoštolů stanou se apoštolové velcí, kteří pak způsobí, že země, tak pokročilá v průmyslu a obchodu, jest právě tak pokročilá i v náboženském duchu.

Jdu-li někdy ráno, kdy je před školou, zajdu si tu a tam do kostela. To vám je tam děti! Jdou hned zrána pozdraviti Pána Ježíše a zasvětití mu své vzdělání a svou práci. Jak jim žehná svátostný Spasitel, když s příčinnivostí spojují takovou důvěru v pomoc Boží.

Nemohu říci, že bych někdy viděl belgické děti neuctivě se chovati v kostele. Obyčejně běží hned k hlavnímu oltáři a tam si rozprávějí s Ježíškem. Říkal mi též jeden veledůstojný pán, že skoro třetinu darů na misie, pro vykoupení otroků, pro malomocné, dostane od dětí. Děti mají mezi sebou kroužek, jemuž předsedá velebný pán. Jedno dítě vybírá příspěvky, zaznamenává a týdně odvádí velebnému pánu. Belgické děti velmi rády jedí čokoládu a velmi záhy kouří (ať se to nenaučíte)! A tu mnoho a mnoho jich se zřekne těchto požitků, třeba celý rok i déle a vše dá na ubohé pohánky. Jaká bývá radost, když se celé třídě podaří složit se na vykoupení jednoho dítěte pohanského.

Hleďte, milé české děti, to mi tak napadlo z toho mnohého dobrého, co vím o belgických dětech. Není to nic mimořádného. Vezměte si proto z nich dobrý příklad, co můžete, následujte a hlavně si umiňte, že budete moc a moc hodné, abych nemusil těm belgickým dětem říci, že jsou mnohem lepší než vy.

M. Alfonsa:

Ježíšek přišel . . .

V bílé Hostii závojem svaté víry zahalený Pán a tak tajemný, jako samo nebe, které je nám na miliony mil vzdáleno, je někdy také tak vzdálený nebo blízký, že hřeje srdce, duši naplňuje nesmírným štěstím. Dle toho, jak milujeme Krista.

Hledal jej a přivedl hošík asi desetiletý ke svojí mamince . . . Bylo to na jaře, za večera dosti chladného, když jistá záležitost volala mne do předměstské ulice. Šla jsem tam procházkou kolem menšího sadu, nyní již prázdného, neboť ani na ulicích již nebylo živo, každý spěchal domů, blížila se devátá hodina.

Jdouc mimo větší klášterní budovu, ohlédla jsem se směrem, kde měli kapli, a aspoň pokynem hlavy chtěla jsem se poklonit Kristu ve svatostánku. Nebylo jej viděti skrze silné stěny ani barevnými okny, ale věřila jsem, že tam přebývá Pán. Zahlédla jsem, jak mimo osvětlená okna pobíhá chlapec bez klobouku, slušně oblečený; marně se namáhal dosáhnouti rukou na skleněné tabule. V domnění, že dovádí, nevšímala jsem si ho a šla dále . . .

Po několika krocích jsem se obrátila a viděla, že pobíhá kolem lidí, ale nikdo si ho nevšímá. Vrátila jsem se k němu a v záři svítlny

viděla poděšený obličej dětský a v očích tolik žalosti, že jsem zapomněla na důležitý cíl své cesty.

Ruce sepal, prosil o deštník a potom jím na osvětlená okna klášterního sálu zaklepal. Nikdo však se neozval... Tu rozběhl se hošík a ručkama bušil ze všech sil do tvrdých vrat. Na moji otázku, proč chce do kláštera, řekl s pláčem:

„Matinka umírá a chce, aby přišel kněz s Ježíškem.“ Pochopila jsem. Hošíček bušil dále, a já hledala místo, kde je zvonek. Dlouhou chvíli byl klid, který rozechvělého chlapce uváděl v zoufalost, již posunky a lomením rukou dával najevo. Konečně se menší dveře otevřely a žena, vrátná, ptala se, co chceme...

Neznala německy, hošík česky neuměl, bylo nutno tlumočit...

„Není ani pomyslení, velebný pán je starý a nemocný, chodí brzy spát,“ řekla, zavírajíc dveře. Uprosili jsme ji, aby se šla přece optat. Poslala k němu sestru, ale přinesla od ní vzkaz, že důstojný pán vážně churaví... Hošík počítal minuty, hrozil se, zdali maminka již neumřela...

Ani ve druhém klášteře, několik minut vzdáleném jsme nenašli kněze, bylo nutno spěchat do vnitřního města. Hošíček buď rukama lomil, anebo je spínal a modlil se „Otčenáš“ a „Zdrávas, Maria“ Vždy utíkal kus cesty dopředu a zas na mne čekal...

Pojednou zmizel v nejbližší farní budově, a když jsem došla do síně, bezmyšlenkovitě pobíhal po chodbách, hledal navštívenky na dveřích.

„V této faře bydlí můj katecheta...“ zvolal. Přišel kostelník, řekl, že onen kněz není doma, a ten, který tento týden chodí zaopatřovat, před chvílí odešel, ostatní dva jsou ještě v důležité schůzi...

Hošík mne vzal s pláčem za ruku, táhl zpět na ulici a chtěl bez cíle utíkat dále pro Ježíška... Předběhl opět tak daleko, aby mne z dohledu neztratil, a pojednou se blížil zpět a vedl starého kněze, s kufříkem v ruce — k mamince. Vlekl jej za rukáv a vyprávěl, že jsou tři děti, chlapci, dva mladší než on, tatíček — vyšší úředník — již umřel a maminka umírá, volá kněze a Ježíška, a snad již bude pozdě.

Cizí kněz s ním šel, ač mu nemohl vyhovět; uklidnila jsem tedy chlapce, že nablízku je kostel redemptoristů, v němž bývají večerní nedělní mariánské pobožnosti; v klášteře, sousedícím s ním snad dostaneme kněze.

„Ale kostel je zavřený, nebudou ho otvírati tak pozdě večer,“ zaňákal a hned se opět modlil „Zdrávas, Maria“, a nechal cizího kněze odejít.

Musila jsem jej stále těšiti, byl spěchem a rozrušením unavený. A když jsme šli mimo kostel, spjaté ručky vztáhl ke chrámovým dveřím a rtíky šeptaly modlitbičku k Ježíškovi v nejsvětější Svátosti oltární.

„Ještě svítí,“ vykřikl radostně, když jsem ukázala na osvětlená okna klášterní, a poskočil, když uslyšel, že mají také uvnitř kláštera v domácí kapli svatostánek.

Zazvonili jsme, vrátný prosbu vyslechl, kněžím sdělil a v několika minutách vyšel kněz, skrýváje Tělo Páně vrchním šatem na prsou.

„Bohu díky, jenom není-li pozdě,“ zavolal ještě hošík a již spěchal vpřed, aby kněze dovedl k mamince a přivedl Ježíška. Bylo nutno jeti elektrickou drahou, aby tam byli co nejdříve... Lidé šli lhostejně mimo kněze, ovšem nevěděli, že nese Ježíška, ale, myslím, že by mnozí byli lhostejní i kdyby jej za dne, v pravé poledne a vysoko nad hlavou nesl. Málo, málo bylo by těch věrných, kteří by se mu poklonili a vzdali čest podle zásluhy.

Ale světla svítlen i hvězd se mu kořila. I duše kněžská, která nesla jej pro duši matky, chystající se k odletu z temnot pozemských do světů jasných, kde bude postrádati jenom tři hvězd — hodných, zbožných dětí. Několik minut čekání na elektrický vůz bylo jim věčností...

Ale dočkali se. Dojeli ke stmělému sadu, vystoupili. Hošík vedl kněze přímou cestou, nedbaje bláta, kalužin vody. A když vešli do domu, hošík předběhl kněze, ve třetím poschodí u bytu zazvonil a bez dechu vpadl do pokoje, poklekl u lože matinky, hledící úzkostlivě ke dveřím, kdy se v nich objeví milované dítě a kněz s Ježíškem, který jí měl dodati síly k loučení se sirotami, a zvolal:

„Mamínko, Ježíšek už přišel, přivedl jsem ti jej...“ Již vcházel kněz k umírající, která ještě ráno byla v kostele a navečer ji srdeční choroba kosila do hrobu, bez ohledu na osud dětí. Budou-li však vždycky zbožné a hodné, čistého srdcečka, jednou Ježíšek zase je přivede k drahé matince, jejíž duše jim bude zatím strážným andělem.

Alfons Glos:

Jeníček a Julinka.

Slunce se na ně pěkně usmívá. Je rádo, že mají opálené tváře. Jablonož rozpíná nad nimi své haluze a nabízí jim své krásné ovoce. Na blízkém ořechu cvrlikají vrabci. Snad mají všichni radost s těmi dvěma dětmi, co si v zahradě hrají. Jeníček přestal nosit v klobouku vodu, otioukl jej o plot a natáhl na hlavu. Zastrčil ruce do kapes svých šatů a hodně se široka si prohlížel novostavbu, kterou Julinka již dodělává.

„Tak, již máme panenku kam dát.“

„Ale, Julinko, kdo ji bude hlídat? Lusíku, pojď, budeš hlídat panenku.“

Chytil kudrnáče za ocas a táhl k nové chalupě. Pes zavrčel a bránil se tomuto násilí. Vždyť by tam ani nevlezl, protože byl větší, než celá ta chalupa. A když si Jeník nedal říci a vši silou ho tahal, vydřel se mu přece a celý rozezlený si lehnul hodně daleko. Jeník běžel ke králíkárně, a již jednoho vleče za ucho.

„Julinko, dejme tam toho králíka.“

„Nic, Jeníčku, necháme to napřed uschnout, víš, a až zítra se budeme stěhovat!“

Co Julinka řekne, to platí. Jeník je vždycky při tom.

„A víš, kam půjdeme? Babička říkala, že dnes je to rok, co nám maminka odešla. Pojdme se na maminku podívat.“

Umyla Jeníkovi ruce, přetřela mu zástěrkou nos a tvář, porovnala mokrý klobouk a natrhala květin do kytice. Jeníček vedle ní vesele poskakoval. On má svou sestru velice rád. Jak je s ní, hned se ničeho nebojí. Kdyby mu kluci něco dělali, Julinka se vrhne mezi ně a hned je Jeníček na svobodě. Ona se nebojí. Ba, ani večer se nebojí. Nosí do sklepa mléko a sama zavírá husy. Potká třeba kočku, ale nic se neleká. S ní by šel Jeníček třeba kraj světa. A není tak stará. Má 10 roků a Jeníček pět.

„Proč bych se bála? Pan učitel nám ve škole říká, že strašidla nejsou, velebný pán povídal, že je to pověra — a Pán Bůh je všudy.“

Již byli spolu za vesnicí a blížili se hřbitovu. Slunce zapadalo a polévalo zlatou září zdi hřbitova. Otevřeli bránu a šli směle dál. Bylo vidět, že tu dnes nejsou po prvé. Hned šli nalevo a nejkratší cestou přímo ke hrobu.

Jsou u maminky. Tu ve hrobě leží jejich poklad, který jim smrt před rokem sebrala! Neminulo snad neděle, aby sem nezašli a nemodlili se u maminky. Tatínek chodíval s nimi. Někdy, nemá-li kdy, pošle s nimi babičku. Dnes však je všední den. Tatínek i babička mají doma mnoho práce. Přišly tedy děti samy. Tady je zakopáno dobré srdce matčino, tu jsou zavřeny a zaházeny ty něžné a láskyplné oči. Tolik se, zvláště Julince po nich stýská. Ostatní děti čekají maminku doma, běží jí kus naproti, když odněkud se vrací, ale chtějí-li maminku najít Jeníček a Julinka, musejí běžet na hřbitov. Místo na maminčin klín padnou na hrob a někdy si usedavě zapláčí, když se jí nemohou dovolat.

Drželi se oba za ruce a stáli u hrobu. Julinka položila květiny ke kříži, co u hrobu stojí, a praví Jeníčkovi:

„Jeníčku, budeme se modlit za maminku.“

Složili ruce jako doma, klekli vedle sebe a modlili se. Slunce zapadlo a tma ponenáhlu vkrádala se mezi zdi starého hřbitova. Ještě vrcholky křížů byly trochu světlé, ale u země v trávě temné šero. Hrobové ticho kol a kol. Jen dvě dětské hlavy nad hrobem se kloní a z jejich hrdélek slavičí hlásek zvoní: „Otče náš, jenž jsi na nebesích . . .“ Sirotci se modlí za svoji matku. A když řekli „Amen“, začali znovu. Julinka pěkně vyřikuje a za ní slova lapá malý Jeníček. Když byli zase u „Amen“, ptá se hoch:

„Julinko, kolik se to musí pomodlit, aby nás maminka slyšela?“

„To já nevím, bratříčku, ale Pán Bůh nás slyší hned a on řekne mamince, že jí posíláme moc Otčenášů. Tak ať má maminka radost, že se za ní hodně modlíme. Pán Bůh jí dá víc radostí.“

„Ale, Julinko, mohl by jí říci, aby se brzo vrátila k nám. Ne? Tatínek říkal, že už je dávno odejitá, a že se musí brzy vrátit!“

„Jeníčku, však tatínek si pro ni zajede.“

„A brzo?“

„No, brzo, a potom budou svátky. Víš? Strýček Novotný měli maminku taky pryč a přivezli si ji z nemocnice.“

Jeníčkovi se zaleskly oči radostí a touhou. A zas se modlili. Jeníček si sedl na nohy, položil hlavu na sestřino ramě a zahleděl se vzhůru na oblohu.

„Tam je hvězdička, podívej!“

Děvče se zadívá vzhůru: „A jaká jasná!“

„Kdybych měl křídla, to bych tam vyletěl a vzal bych si tu hvězdičku domů. Ta by víc svítila než naše lampa. Dali bychom ji na svícen...“

Ale Julinka ho neposlouchala. Ona ví, že je to malý chlapec, že ještě neví, jak jsou hvězdy daleko a jak jsou veliké, a že by je nemohl dát na svícen. Nechala ho povídat a sama se modlila. Když mu neodpovídala, schoulil se hoch a myslil na ty hvězdy a na ta křídla sám. Viděl se již, jak letí nad ořechem v zahradě, že již je nad chalupou a nad kostelem, a pořád že letí a letí kamsi daleko. Potom se již neviděl, někam mu spadly ruce — a už nic nevěděl...

Usnul. Zdálo se mu o andělech, o křídlech a o mamince. Chytil hvězdy do klobouku a andělci mu je nadháněli.

Bylo již dosti tma. Z vesnice doléhá sem štěkot psů, na mezi v trávě cvrliká cvrček a v blízkém potůčku krká skokan. Na stromech ani list se nehýbe. Takové hrobové ticho tu bylo. Julinka si všimla, že hoch spí. Hlava mu klesla vedle ní na zem. Tak spal u maminky, sirotek.

„Co teď? On by plakal, kdybych ho vzbudila. To by se na hřbitově rozléhalo. A já ho bez vlády neunesu. Počkám, až se trochu prodříme a potom ho probudím a půjdeme domů.“ Sedla si pohodlněji, aby se Jeníčkovi lépe spalo na jejím klíně. Nic se nebála, že je tu sama. Vždyť Pán Bůh je všude. A Kristus Pán je v kostele celou noc taky sám a nic se mu nestane.

Najednou cosi prasklo! Co to? Julince se zarazil dech. Někdo otevřel dveře hřbitova.

„To, myslím, vyvrátil vítr dveře. Ale nic nefouká a cosi sem jde.“

Není bojácná, ale nyní se chvěje. Nahnula se nad Jeníčka, aby se mu nic nestalo, a aby nebyla viděna. Zakryla mu hlavu šátkem a poslouchala, co se bude dít. Bylo slyšet kroky víc a víc. A ozval se i hlas:

„Julko, jsi tady?“

Nic! Děvče ani nemuká. Nevěří tomu hlasu. Zdá se jí známý, ale přece bude lépe se neozývat. „To, myslím, není tatínek.“

„Děti, děti, jste tady?“ — a řekl to tak měkce, jako doma, že ho Julinka dobře poznala.

„Tatínku, my jsme u maminky.“

„A co já se vás nahledám, volám doma, do studně hledím, do sklepa svítím, vás nikde. Babička lítá po dědině, hledá... Co vám to napadlo jít sem?“

„Tatínku, babička říkala ráno, že dnes je to rok, co nám maminka umřela. My jsme si postavili v zahradě chaloupku a šli jsme sem.“

„A kde máš Jeníčka?“

„Tu, spí na mém klíně!“

Otec se sehnul a nahmatal malé tělko svého milého dítěte. Vzal

si jej do náruče a klekl ke hrobu. Julka se postavila vedle něho. Tatínek se tiše modlil. Najednou sklonil hlavu a skryl si tvář do Jeníčkových vlásků. Plakal o maminku.

„Ó Bože, Bože“ — vzdychal nahlas a Julinka začala plakat. Slzy jako hráchy padaly jí na šatečky. Vtom se Jeníček probudil. Protírá oči a kroutí sebou.

„Tati, já jsem tam doletěl. Až u maminky jsem byl a ona mně řekla, že mně tu hvězdičku dá. Ale ona prý uletí. Však já mám klec.“

Tatínek vstal, přitisknul hlavu chlapcovu zpět na rameno, aby spal, a požehnav ještě jednou mamčin hrob, odešel domů.

Babička byla celá šťastná, že se dítkám nic zlého nestalo. Uložila je k spánku a dala jim ještě po jedné hubičce, to za maminku, a dvakrát je požehnala.

„Spěte, sirotci, dnes jste se večerní modlitbu modlili u maminky.“

Poustevník a lesní ptáče.

Žil jednou jeden poustevník, prostinké mysli, veselého srdce a dobrý k lidem i zvířatům. Šel-li pociestný mimo jeho lesní chatrč, pozdravil ho poustevník zbožně slovy: „Ave Maria!“ I ptáčky a lesní zvířátka tak pozdravovali.

Zbožný tento muž měl ve své jeskyni ptáčka, který mu byl milým druhem v lesní samotě. A když poustevník modlival se „Zdrávas, Maria...“, zpívalo i ptáče po něm těmi nejněžnějšími tóny: „Zdrávas, Maria!“ Tak chválili oba, poustevník i lesní ptáče, milou Královnu nebes z jitra i za večera.

Ale jednoho dne, když slunce vysílalo své zářné paprsky do cely poustevníkovy a tisíce lesního ptactva svým zpěvem lákalo a celý les i obloha byla plna jasu a třpytu, nechalo se i naše ptáče zlákat i otevřenými dvířkami klece uletělo ven do volné přírody. Dobrý poustevník zpozorovav to, lákal ho sice zpět do klece, ale ptáče, nedbajíc jeho hlasu, letělo stále dále do světa a stále výše se vznášelo. Když tak poustevník smutně za vzdalujícím se ptáčetem pohlížel, tu zašustilo to pojednou ve větvích stromů, obrovský sup vrhl se na milé ptáče a uchopil je svými drápy. A ptáče v největší své tísní a úzkosti jalo se křičeti: „Zdrávas, Maria!“ A co se stalo? Dravec pustil malého zpěváčka, tento padl na zemi a nechal se ochotně od poustevníka chytiti a znovu do klece zavřiti. A nyní s dvojnásobnou radostí zpívali poustevník i ptáček své „Zdrávas Maria!“

Zbožná tato legenda neopomíjí připojiti: Ptáčetem oním je duše lidská a poustevníkem dobrý pastýř Ježíš Kristus. A kdyby to ptáče — srdce lidské — sebe dále zabloudilo, jakmile začne se modliti „Zdrávas, Maria!“, vztáhne naše milá Paní svou ruku, vysvobodí ho z drápů zla a s mateřskou dobrotou přivede ho zase zpět. Takové zbloudilé srdce zpívá pak po celý svůj život bez přestání píseň díků: „Zdrávas, Maria!“

Ročník XII.

Prosinec 1924.

Číslo 4.

J. S. Bořita, O. P.:

Ježíšek přišel.

Svatá, tichá noc dala nám, co Láska boží měla nejlepšího pro nás. Ježíš Kristus stal se nám podobným, stal se malým dítětem. Vy klečíte u jeho jesliček a díváte se do těch krásných, nevinných očí. Čtete v nich tak lehce a čtete v nich tolik, protože jste nevinné a rozumíte proto dobře svaté lásce.

Pomohu vám zopakovati, co čtete v očích svatého Dítka. Byli jsme nepřáteli božími, vyloučení z království božího, které přece dobrotivý Bůh pro nás připravoval od věčnosti.

Vidíte, jak to bylo bolestné, když byl tatíček daleko, daleko na vojně. Toužily jste po něm, spínaly jste po něm své ručky a tázaly se denně: Mamičko, kde jest tatínek? „Daleko,“ odpovídala vám maminka. A vy jste chtěly za ním, třeba až na kraj světa. Leč, nebylo to možno. Vy jste věděly, že máte dobrého tatíčka, a přece jste nemohly k němu. Jak vás to bolelo. Hledíte, tak nešťastní byli lidé před příchodem Krista Pána. Svět jim nestačil, cítili, že jest nějaký dobrý Bůh — leč hřích našeho praotce Adama zavřel jim cestu k Bohu. Hřích postavil se jako tvrdá, ošklivá hradba mezi lidmi a Bohem. A tu přišel Syn boží, stal se podobný nám, slabým, ubohým dítětem. Ano, ty rozevřené ruce volají silně a důtklivě: Praví vám: Hledíte, jak jest ošklivý hřích, který mne ve sladké lásce přinutil státi se nepatrným, zimou se třesoucím dítětem. Trpím zimou, špatným vzduchem, trápí mne starost mé Maticky a marná námaha mého pěstouna. To vše, abych vás zbavil hříchu. Oceníte tu lásku? Kolik duší nepochopí tuto

mou lásku, kolik lidí by ještě rádo mi přidalo zimy a bolesti. To vše mne ještě více trápí.

Co na to odpovíte svému božskému příteli? Odpovězte mu nejsladší odpovědí: láskou. Splatte láskou nekonečnou dobrotu Ježíše Krista. Jak prokážete svou lásku?

Máte pro to tak snadný a lehký prostředek: Vyhýbejte se tomu, proč Ježíšek, již tak-malý, musil trpěti, vyhýbejte se hříchu. Hřích

v nás uhasí svatý oheň lásky Boží. Kde hřích se ustálí, tam jest chladno, pusto.

A ještě máte jeden krásný prostředek k dokázání své lásky! Ježíšek přišel, aby spasil lidstvo. Nic mu není příjemnější, než pomáhati mu v tomto díle spásy. Ježíš miluje ty, kteří spolupracují k záchraně lidí. Takoví pomocníci se nazývají apoštolové. Díváte se na mne udiveně: My jsme ještě malí a slabí a apoštol musí být učený a silný. Nebojte se, neposílám vás mezi pohany. Jiný a nicméně účinný prostředek máte ve své moci. Hleďte, dnes tolik lidí se odvrátilo od Boha, zvláště v naší zemi. Myslíte, že ti lidé jsou lhostejní Bohu? Nejsou. I pro ně

tolik trpěl malý Ježíšek, i je přišel spasiti. Co uděláte? Modlete se, hodně se modlete za své nešťastné bratry! Modlitba jest všemohoucí, zvláště vás, nevinných dětí. Církev sv. vždy jí přičítala velkou sílu. Říkala mi jedna ctihodná sestra v sirotčinci, že, když chtějí vyprositi od Boha něco důležitého, vždy pošlou se modlíti malé, nejmenší dítky a obyčejně je Bůh vyslyší. Nuže, modlete se hodně, vroucně a upřímně, až budete klečeti u jesliček, aby se Ježíšek usmál i na bloudící duše. Hleďte, mezi těmi, co jsou daleko od Boha, jest mnoho, kteří ho opravdu hledají a nemohou dosud najíti k němu cestu. Bůh jest dobrý a jistě se ukáže všem, kteří po něm touží. Vy můžete svou modlitbou vyprositi jim milost, aby se zkrátila jejich cesta k Bohu, aby konečně padli vděční do otevřeného náručí v jesličkách spočívajícího svatého Dítka.

M. Alfonsa:

Dárek lásky.

„Odkud ten Ježíšek jen těch dárků bere? Tolik tisíc dětiček, snad velké miliony je jich na světě: u nás, v Americe, v Africe, a u tetičky a strýčka, a všechny dostanou tolik dárků. Jistě je moc bohatý, viď, mamičko?“ tázala se stále sedmiletá Evička maminky.

„Již slovo Ježíšek znamená velikou lásku, která je podobna oné, jež ho snesla do betlemských jeslí. A té lásce naučil také lidi, proto si skoro všichni navzájem dary dávají,“ objasňovala matka.

„A jak se to naučili, mamičko, chtěla bych míti také velkou lásku, ale mám asi maličké srdíčko, že ano?“

Maminka políbila dcerku na čelo. „Ach, nezáleží na tom, jak veliké je lidské srdce. Kdo se chce velké lásce Ježíška naučit, musí si všimati lidské bídě, učiti soucitu s ubohými, ze soucitu vzroste láska, a ta brzy pozná, kde jest její pomoci potřeba. Je mnoho lidí, kteří nemají ani nejnutnějšího, a naší povinností je, z toho, co nám Bůh dal, dáti chudým.“

„Tak mám rozdat všechny panenky a hračky dětem, které si hrají na ulici a jsou chudé, maminka jim nemůže koupit?“ trochu smutně se ptala dceruška.

„I ne, Evičko, to nemusíš, ale kdybys viděla, že někomu můžeš radost udělati, pomoci, udělej dobrý skutek. Tak si zajistíš spokojenost i štěstí v bohatství, sílu a statečnost, kdybys musila si snad jednou sama chleba vydělávat!“ vysvětlovala matka.

Potom o tom již nemluvily, maminka měla mnoho práce a starostí v domácnosti, tatínek býval dlouho v továrně a Evička musela čekat Ježíška, strojit panenky, učit se.

Na Štědrý den slyšela mamičku, jak poroučí služce, aby zanesla trochu jídla chudé, nemocné stařence ve sklepním zatuchlém bytě. Nechtěla nikam odejít, tam chtěla zůstat, dokud neumře, a na byt si vyprosí. Nyní už několik dní ležela bez pohybu.

Evička proklouzla do předsíně, uprosila služku, aby ji vzala s sebou, a zhrozila se, když vstoupily do místnosti vedle sklepa, ztuchlinou prosycené. Po prvé uviděla bídu v pravém světle. Vrátila se zamýšlena, a maminka, která si její nepřítomnosti nepovšimla, nedbala ani zamýšlenosti. Ovšem, večer při rozdávání dáreků čekala od maličké větší radost, ale kdo by si všímal nálady dětské.

Netušila, že dcerka od rána přemýšlí, jak si zahrát na Ježíška, udělati radost ubohé, nemocné stařence, které maminka již několik dní jídlo posílá? To se jí zdálo velmi těžké . . .

Večer po rozdání dáreků, kdy maminka byla zaměstnána hostmi a obě služebné prohlížením dáreků v kuchyni, vzpomněla si na krásnou panenku, kterou měla nejraději a jenom někdy směla chovati, ta asi že by ubohé ženě způsobilá radost největší.

Vběhla do ložnice, krabici s panenkou vyňala z odemčené skříně, spěchala do předsíně, kam byl zvláštní východ, již chtěla jíti na chodbu, když si vzpomněla, že služka s sebou měla svíčku. Honem si dárek uschovala, svíčku pod stromem tajně vzala, a po chvíli sama sestupovala k žebračce v podsklepi.

Ta umírala. Pojednou zahlédla zář, bílou dětskou postavu s rusými vlásky, která se k ní skláněla a kladla něco do náruče. Jelikož již umírala, nerozeznala ničeho, ale pojednou se usmála, napráhlá náruč, pak sevřela do ní panenku, a hledíc do záře svíčky, zašeptala:

„Ježíšku, ach, ty jsi hodný, že jsi ke mně přišel!“ a skonala.

Evička nechala v koutku i krabici, aby si stařenka do ní mohla panenku uschovat a spěchala domů, zdali jí tam nehledají. Oddychla si, zatím ne, myslili, že je někde zaměstnána hračkami, služebné se těšily z dáreků, prohlížely je, také si na ni nevzpomněly, dokonce zapomněly na večeři, kterou paní nachystala pro chudou, nemocnou ženu, a měly ji po práci zanést.

Až ráno, když jí nesla jedna snídání, vzala to s sebou, ale poděšena se vrátila.

„Milostpaní, ona je mrtva a v náručí chová Eviččinu panenku!“

Paní nechtěla věřit, šla s oběma dolů a přesvědčila se. Marně však přemýšlely, domlouvaly se, jak se k nemocné mohla dostat panenka z jejich skříně.

Když přišly nahoru, Evička již vstala, obouvala punčošky. „Poslouchej, Evičko, kde máš svoji novou panenku? Chci jí dát čepček, ale nemohu ji najít,“ ptala se jí.

Nejdříve se zarděla, potom chytila matku okolo krku a zašeptala: „Ach, mamičko, nehněvej se! Já jsem si chtěla zahrát na Ježíška; vzala jsem tu panenku, kterou jsem měla nejraději, a zanesla chudé ženě. Když jsem k ní vcházela, zavolala: Ježíšku, ty jsi hodný, že jsi ke mně přišel!“ zasmála se radostí, jak se jí podařilo napodobiti Ježíška.

Maminka vzala dcerku do náruče, řkouc: „Panenku schovám, dostane místo ní křížek do rukou, a za to, že má moje Evička tak dobré, soucitné srdéčko, vystrojíme oné ženě pěkný pohřeb.“

Od té doby uplynulo již několik roků, její ručka mnoho chudých

podělila, ale nejšťastnější je při vzpomínce na tento Štědrý večer, kdy zastupovala Ježíška.

Dr. Miklík, C. SS. R.

Obrázky z misíí.

Drahé děti! V posledním ročníku jsem vám vypravoval pohádky o Ježíškovi. Ale co jsem se dověděl! Některé děti nechtěly se prý potom učití svatému náboženství a jiné myslely, že také biblická dějeprava jsou samé pohádky. A to mne velice bolelo.

Letos vám budu vypravovati pěkné příklady z katolických misíí mezi pohany. Jistě se vám budou líbiti, a co je nejdůležitější, jsou to pravdivé události. A myslím, že mnohdy se až začervenáte, když uslyšíte, jak jinde lidé milují Ježíška.

1. Že jsem ho neznal dříve!

Pan biskup Latilupe vypravuje dojemnou událost, která se stala jednomu z jeho misionářů.

Jednoho večera přišel misionář do jakési vesnice. Protože byl velice unaven, těšil se, že si odpočine. Náhle se však dověděl, že na blízku umírá pohanský stařec, který ještě nikdy neslyšel o svatém náboženství.

Bez meškání ho navštívil. Ubožák byl tak slabý, že smrt mohla nastati každým okamžikem. Proto mu vykládal jenom nejdůležitější pravdy svaté víry, aby ho mohl pokřtiti. Nemocný tiše poslouchal, a na jeho obličeji bylo viděti obdiv a úžas. Veliká láska Boží k lidem ho hluboce dojala.

Protože byl brzy připraven, misionář ho pokřtíl. Když se již chystal k odchodu, zavolal ho stařec ještě jednou a pravil: „Velebný pane, jsem již starý a mám veliké bolesti; proto jsem zapomněl, jak se jmenoval ten, který mne tolik miloval, že za mne umřel. Povězte mi to ještě jednou!“

Dojat, vzal misionář kříž, podal jej umírajícímu a vyslovil nejsvětější jméno Ježíš. Nemocný vzal do rukou obraz Spasitelův, sebral všechny svoje síly, a se slzami v očích pravil: „Pane Ježíši, jak je mi toho líto, že jsem tě poznal tak pozdě! Kdybych tě byl znal dříve, byl bych tě více miloval!“ Políbil kříž a skončil. —

Drahé dítě! Kolik roků znáš již Ježíška? A jak málo ho miluješ! Vzpomeň, kolikrát jsi dělalo hříchy a zarmoutilo svého Spasitele!

2. Bůh neopouští.

Jest dokázanou pravdou, že dobrotivý Bůh neopustí žádné duše, která ho upřímně hledá. Skoro neuvěřitelný případ vypravuje P. Kamp, dlouholetý misionář na ostrovech Filipínských:

Právě se vrátil domů a těšil se, že si po namáhavé práci trochu odpočine. Když vykouřil dýmku, zaslechl jasný hlas — ale neviděl nikoho: „Jdi do Tanipuaye; jeden nemocný tam potřebuje poslední útěchy!“ Misionář se okamžitě ustrojil a šel do jmenované vesničky — ale nemocného nebylo nikde. Vzbudili starostu, ale ani ten o žádném nemocném nevěděl. Misionář se vrátil domů.

Sotva ulehl, volal ho tajemný hlas po druhé do Tanipuaye. Kněz vstal opět, ale nikoho neviděl. Přece však vydal se znova na dalekou cestu. Starosta byl velice rozmrzelý, když ho misionář budil po druhé. O nemocném nevěděl. Kněz prošel celou vesnicí, klepal na všechny dveře, ale nemocného nenašel. Na smrt unaven vrátil se domů.

Právě chtěl ulehnutí, když zaslechl záhadný hlas po třetí. Chvilí váhal, ale konečně vydal se znova na cestu. Když přešel malou říčku, volal ho tajemný hlas stranou do lesa. Šel po hlase, a najednou stanul před malou chaloupkou, ve které umíral jakýsi opuštěný muž. Když uviděl kněze, zvolal radostně: „Ó, já jsem věděl, že jistě přijdete! Padesát roků jsem se modlil ráno i večer ke svému andělu strážnému, abych neumřel bez kněze!“

Misionář ho vyzpovídal a ubožák tiše skonal.

Drahé dítě! Modlíš se rádo ke svému andělu strážnému? Či snad na něho zapomínáš?

3. Pro jednu svatou zpověď.

Jesuita P. Jiří Schurhammer píše ze země věčného sněhu v severní Kanadě:

Do mé stanice přišlo několik Indiánů. Jejich čela byla rozryta hlubokými vráskami, které tam vyorala bída a utrpení. Cesta jim trvala deset dní a byla velice obtížná, poněvadž hluboký sníh počal právě tát. V noci spávaly na několika ulomených větvích a přikrývaly se jedinou pokrývkou, kterou měly. Když mne uviděly, daly se radostí do pláče. Tákal jsem se, proč přišly. Aby prý se zase jednou vyzpovídaly a přijaly Tělo Páně.

Misionář končí svou zprávu krásnými slovy: „Kdyby tu byl Božský Spasitel, mohl by znova říci: „Amen, pravím vám, menašel jsem takové víry v Izraeli!“

Drahé dítě! Chodíš rádo ke svaté zpovědi? Či snad se vyhýbáš, kde můžeš? Co učiníš?

(Pokračování.)

P. Vošahlík, C. SS. R.:

Blahoslavená Terezie od Ježíška — a první sv. přijímání.

Jak se těší každé hodné dítě na první sv. přijímání! Což teprve naše malá Terezie, jak toužila, jak se těšila. Když byla Terezie ještě maličká, prosila svou starší sestru, aby s ní směla jít na mši svatou (bylo to o vánocích) a pověděla jí upřímně, co chce učiniti. „Když

mi nechtějí Ježíška dáti, já si ho vezmu sama. Přitulím se k tobě, až půjdeš ke stolu Páně, a půjdu si pro Ježíška také. Za šera nikdo si toho nevšimne. Smím to učinit?" — „Nesmíš," odpověděla sestra. A malá Terezie žalostně si povzdychla. — — Když jí bylo 10 let, potkala jednou na ulici nejdůstojnějšího pana biskupa, a kdyby jí byla sestra nezdržela, hned by byla běžela k němu prosit o dovolení, aby směla v tom roce jíti ke stolu Páně, a aby nemusila čekat až na rok jedenáctý. (Tenkrát nebylo dítkám dopřáno, co jest jim dopřáno nyní od času papeže Pia X., jíti záhy ke svatému přijímání.)

Konečně se dočkala „malá květinka Ježíškova" svého prvního svatého přijímání. Mnoho času a práce vynaložila na to, aby se dobře připravila, aby dušička její byla úplně čistá a ozdobená ctnostmi, aby se líbila Ježíškovi. „Vždycky budu mítí milou vzpomínku na své první svaté přijímání" — tak napsala později sama. „Zdá se mi, že jsem nemohla býti lépe připravena... Ach! jak sladké bylo první políbení, které vtiskl Pán Ježíš duši mé! Bylo to políbení lásky. Cítila jsem, že On mne miluje, a já jsem rovněž vyznávala lásku svou: „Miluji Tě, Spasiteli můj, a daruji se Ti, odevzdávám se Ti navždy..." Pán Ježíš a malá Terezie dobře si rozuměli..."

Malá Terezie plakala radostí a štěstím...

Blahoslavená Terezie jest nyní v nebi u svého milovaného Spasitele, po němž za živa tolik toužila. S nebe vidí na zemi vás, milé dítky, a ráda vám vždy pomůže. Modlete se k ní. Je známo mnoho příkladů, jak malá Terezie zvláštním způsobem pomáhá, zvláště těm, které mají jíti ponejprv ke svatému přijímání.

Náhle uzdravený hoch a jeho první sv. přijímání.

Z města francouzského Boulogne-sur-Mer oznamuje 11. května 1916 Konstancie Cardonová, ošetřovatelka chudých a opuštěných dětí zajímavou událost:

V měsíci dubnu 1915 přišla ke mně chudá žena. Držela v náruči chlapečka, znetvořeného ošklivou nemocí, a prosila mne, abych jej připravila na první svaté přijímání. Bylo mu osm a půl roku. Přijala jsem jej, abych jej vyučovala zároveň s 12 jinými hochy, kteří měli také přistoupiti ponejprv ke stolu Páně.

Nový náš pacient jmenoval se Artur Pottot. Měl kostižer v dolní čelisti. Lékaři prohlásili, že hoch se nikdy neuzdraví. Trpěl již přes tři leta. Tvář měl velice oteklou a na ní vředy. Všechno léčení ukázalo se marným. Když jej ke mně přinesli, nemohl již ani mluvit, neboť čelistní kost mu vyčnívala z úst a ret mu rozřezávala. Lidé, kteří jej znali, lítali ho a přáli mu, aby jej smrt vysvobodila z takového trápení. Trpěl velice mnoho, a zdálo se, že smrt přijde brzy. Než, stalo se jinak.

V červnu 1915 řekla jsem dvanácti hochům, kteří přišli na katechismus, aby konali novenu čili devítidenní pobožnost za svého druhá, aby také s nimi mohl jíti k prvnímu svatému přijímání. Měli jsme velikou důvěru. Hoši modlili se tak horlivě, jak jsem to nikdy před

tím u nich neviděla. Jejich víra a důvěra byla podivuhodná. Blížili se Bohu se srdcem prostým, dětinným.

Minul devátý den pobožnosti (5. července), ale stav nemocného se nelepšil. Na tváři měl 5 vředů, plných hnisu; rozežraná kost čelistní mu vyčnívala asi na dva centimetry z úst. Tak bylo ve dnech 7., 8. a 9. července. Modlili jsme se dále k „malé Terezii“ s důvěrou vždy rostoucí. A nastojte! 10. července, den před prvním svatým přijímáním, přiběhl Artur do hodiny katechismu úplně zdrav. Už neměl ani obvazů, ani vředů ani hnisu na tváři; kost mu již nevyčnívala. všechny rány byly zaceleny.

Když jsme tak viděli malého Artura náhle uzdraveného, hoši i já, padli jsme na kolena a plakali radostí a vděčností. Zapěli jsme „Magnificat“ („Velebí duše má Hospodina“). Uzdravený hoch mohl mluvit a zpívat s námi.

Byla jsem příliš dojata, takže mi nebylo možno v té hodině vyučovat katechismu. Poslala jsem tedy hochy domů. Oni však ve svém nadšení vzali Artura za ruce a běželi s ním po městě, otvírali dveře chudých příbytků a volali: „My jsme vymodlili uzdravení malého Artura, podívejte se na něho; nic mu již není; je uzdraven!“ A on sám také volal: „Již nejsem nemocen, malá Terezie mne uzdravila!“ A lidé dobrořečili služebníci Boží, Terezii od Jezulátka, pozdvihující ruce k nebesům. Tak byli dojatai.

Byl předvečer veliké slavnosti: prvního svatého přijímání. Malý Artur se připravoval s ostatními hochy.

Nastal přežádoucí den. — Jak to bylo dojemné, když v naší kapli, čteně navštívené chudinou, naši hoši po prvé spočinuli v objetí svatostného Spasitele. Artur byl první. Všichni přítomní mohli se přesvědčit, že jest uzdraven, všichni mohli slyšet, jak zpívá a jak se modlí s druhými hochy. To bylo 11. července 1915.

Díky dobrotivé pomocnici Terezii od Jezulátka a díky Bohu, který ji učinil tak mocnou! —

Drahé dítě! Děkuješ Pánu Bohu za dar zdraví? Pomysli si, jak by ti bylo, kdyby na tě přišla taková nemoc, jakou měl malý Artur. Jak dlouho tnpěl...! A jak potom děkoval Pánu Ježíši při svatém přijímání za navrácené zdraví; jak měl rád svého Spasitele; jak byl potom pobožný, pilný a poslušný, aby se mu zalíbil!

Děláš také ty Ježíškovi radost?

Marie Alfonsa: Na besedě. Větší sbírka povídek pro dětské besídky, mládež menší i dospělou, vyjde před vánocemi nákladem Občanské tiskárny v Brně v knihovně mládeže. Připravte si objednávky.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné Kč 2. — Nákladem MCM v Olomouci. — Odpovědný redaktor Frant. Světlík. — Tiskem arcibiskupské kniž- a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník XII.

Leden 1925.

Číslo 5.

Sv. Mudrcí přinášejí dary Pánu Ježíši.

Největší umění.

Karlík byl dítko chudých rodičů. Říkali mu také Neposeda, protože o nevinnou nezbednost nebyla u něho bída. Byl dobrý hoch, slabého tlíka, tváře málokdy mu zčervenaly. A všimnul si, že leckdy lidé na jeho slabé tlíko poukazují, že není jako jiní hoši. Přemýšlel všelijak, až mu napadlo, že bude skutečně něčím jiným než druzí — že bude umělcem. A víte kde? U komediantů, protože se mu to zdála nejkratší cesta k umělecké činnosti.

Budoucí umění nešlo mu z hlavy. Bude chodit po provazu, po hlavě, jeho útlé tělo bude se prohýbati, ohýbati, po špičkách rukou i nohou bude chodit — to nedovede nikdo ze známých hochů, kteří mají tělo silnější než on.

Dělal plány; když byl v nejlepším, přišli do vesnice komedianti. Karlík se zamyslel, v duchu se loučil s domovem; uteče a vydrží u nových učitelů umění, byť jej i třeba bili, hladem trápili — jen když bude umělcem. Až se večer setmí, uteče a bude dobře.

Karlík zabraný do svých plánů ani nepozoroval, že matička jde mimo, že jej volá. Teprve druhé volání jej vzpamatovalo. Matička chtěla, aby jí šel pomoci v práci.

A hochovi se najednou udělalo smutno v duši. On chtěl utéci — a přece dávno již slíboval, že, až bude veliký, bude také chodit do práce, aby se doma nemuseli stále dřít. Bylo mu smutno, a z toho smutku umřel jeho úmysl utéci ke komediantům. „Zůstanu doma v naší chudé chaloupce, nikam nepůjdu.“

Nikdy se mu tak dobře nespalo jako této noci. Ráno pak hned se učil ještě více a ochotněji pomáhati při práci. A najednou si vzpomněl, že u komediantů by nesměl k Ježíškovi do kostela, jak dosud chodíval. Byl vděčen svému andělíčku strážnému, že jej nepustil pryč. Ježíšek také jako by ukazoval vděčnost Karlíkovi, že od něho neodešel. Karlík za krátko byl mezi nejlepšími žáky třídy. A k Pánu Ježíši chodíval ještě raději a častěji než jindy, protože poznal, že Ježíšek nezůstane nikomu nic dlužen.

Karel si ještě častěji vzpomněl na svůj nápad s komedianty, ale byl rád, že má svého Ježíška a rodnou chaloupku. Zdálo se mu, že nyní je mnohem větším umělcem, když se naučil chodit za Pánem Ježíšem, přemáhati se z lásky k Němu a z lásky k Matičce. Když pak směl s vybranými dětmi zpívat při službách Božích, byl by radostí zaplakal. Vždyť Ježíšek z něho chtěl udělati mnohem většího umělce, než jakým on chtěl býti. — Chodit po rukou dovede ledakdo, ale mluvit s Pánem Ježíšem neumí každý.

To je největší umění: milovati Pána Ježíše. Toto umění získá člověku chválu nejvyššího Boha, i slávu věčnou. Pán Ježíš ve svatoštánku čeká, že k němu přijdeš, aby tě učil umění největšímu. Chceš se učit?

Lílie v trní.

Poslouchejte hodně pozorně, mé děti. Chci vám vyprávěti o jednom vašem druhu, který tolik miloval svého dobrého Ježíška. Budu vám vyprávěti skutečný příběh, který se dal v Belgii, Emilek, tak se jmenoval hošík, narodil se v rodině, kde nikdo nevěřil, že jest nad námi Bůh Otec. Emil nebyl ani pokřten. Brzo mu umřela maminka i tatínek. Na štěstí se ho ujaly ctihodné sestřičky svatého Vincence, které ve svém hezounkém vlajícím čepěčku sklánějí se jako vlaštovičky nad vším, co trpí. Sestřičky osušily jeho očka, nakrmily pusinku a brzo Emilek se rozzářil štěstím. Jen jedno mu scházelo. Nebyl ještě pokřten a přece tolik začal milovati Pána Boha, o němž mu mnoho vypravovaly jeho nové matičky. V říjnu 1923 byl pokřten. Byly mu tehdy 3 roky. Po křtu sv. sestřička mu řekla: „Emilek jest teď křesťanem!“ „Ano,“ odpověděl Emil, „teď se jmenuji Emil Křesťan!“ Jméno křesťan stalo se jeho zamilovaným jménem. Jako květinka na slunci rozevřel hošík svou celou dušinku božskému Slunci Ježíše Krista. Mnoho se mu líbil obrázek nad jeho postýlkou. Denně se modlil před ním: „Andělíčku, pomoz mi, abych byl dnes celý den moc hodný!“ Myslí stále na svého božského Přítele, i při hrách stále byl u Ježíška. Když se vrátil z procházky, vždy šel do ústavní kaple a tam vyprávěl Ježíškovi, co viděl, slyšel a jak se mu vedlo. Když něco dostal, běžel nejdříve před oltář pochlubit se Ježíškovi: „Hleď, Ježíšku, co jsem dostal...“ Když něco vyvedl a dostal za to, zaplakal si a hned šel zase do kaple a tam si zažaloval: „Ježíšku, Emilek nebyl dnes hodný, zato zítra to vynahradí...“

Miloval též něžně Pannu Marii. Každou chvíli klekl si před její sochu, aby poříkal nějaký „Zdrávas“ Nikdy večer nezapomněl dáti své „Matičce“ dobrou noc.

Byl velmi šlechetný pro chudé. Dal by jim vše, co měl. Prozatím toho měl dosud málo. Mlsky a hračky. Sestřičky brávaly ho s sebou na návštěvy v chudých rodinách, aby rozdával dětem těchto chudých rodin hračky a sladkosti. Ubohý sirotek, který sám ničeho neměl, ani matičky, našel ještě něco, co dáti ubohým: svou lásku a andělský úsměv.

Leč Emilek byl slaboučký a stále churavý. Cítil sám dobře, že Ježíšek si brzo proň přijde. Jednou cupal po boku své milované sestřičky Gabriely, když vtom zahrčelo auto, které v mžiku zmizelo. Emil se hned ptá: „Kam jede auto? Do nebe?“ Letos v únoru vážně onemocněl. Viděl ve svém čistém duchu anděly hráti s ním a volati ho k nebeským hrám. A tak Emilek trpěl jako světec; ani stín netrpělivosti tak časté u nemocných dětí nerušil jeho krásného klidu.

Jednou se ho ptala sestra Gabriela, která s bolestí viděla, jak její andělský miláček slábne: „Chceš jíti, Emilku, do nebe nebo ještě žítí?“ „Ach, chci již k Ježíškovi jenom...“

Přišel i velebný pán navštívit čisté dítě. Emil hned prosil o požehnání a zkřížil zbožně ručky (jak jest to v Belgii zvykem při modlitbě) na své vyhublé hrudi. Emil umíral a mnoho trpěl a přece nevzdychal, ani neplakal, vždyť smrt prý mu jen otevře bránu do nebe, kde ho čeká milovaný Ježíšek. V sobotu 23. února 1924 v 11 hodin hošíček vydechl svou nevinnou duši, kterou odnesl vzhůru jeho milovaný „andílek“.

Sestřičky ho vystavily v kapli. Byl tak hezounký jak andělíček nad jeho postýlkou a děti i velcí z celého města přicházeli se modlit za to milé dítě, jeho čistý úsměv rozséval na hrdém světě odlesk nebeské radosti a krásy, po které všichni tolik touží.

Půjďte ve stopách svého Emilka, malého svatého Belgičana?

M. Alfonsa:

Hřích.

Víte, děti, co je hřích?

Největší zlo pro duši i — pro svět. Duše obtížená hříchem, nechce-li činiti za své poklesky pokání, odvrací se od Boha, počíná Jej nenáviděti, myslí, kdyby raději nebyl. Také jiné proti Němu popuzuje, nesnese a nenávidí těch, kteří se Boha bojí a tím také hřichu. Kdyby v dnešním světě nebylo tolik hřichu, nebylo by ani pohrdání Kristem a urážek, házených přímo v tvář Bohu v nejsvětější Svátosti oltářní.

Jiřík letos šel po třetí ke sv. zpovědi a k prvnímu sv. přijímání. Věděl, že ke stolu Páně smíme přistoupiti jenom se srdcem čistým, bez hřichu, aspoň těžkého. Od onoho dne se hřichu opravdu bál, myslil, kdyby hřešil, že by již nikdy nesměl jíti ke sv. přijímání. Ovšem, vyzpovídati by se mohl, ale zdali pak dovede i Ježíšek všechno odpustit, nebude se aspoň trošičku na něho hněvat?

Nezbedný byl, skotačil, a jak by ne, když měli doma tak velkou zahradu a nový plot kolem ní, ale nic zlého nedělal, jak maminka nebo tatínek na něho zavolali, poslechl na slovo a utíkal, udělal všechno, co chtěli. Toho jara, kdy šel ke sv. přijímání po prvé, byl povýšený ve své hodnosti; stal se totiž ministrantem, a to pilným, hodným.

Znaže, z poučení ve škole, jak tajemně je skrytý Kristus v Hostii bílé a na oltář sestupuje při mši svaté, nikdy se neobracel, nebyl roztržitý. Věděl, že by to sice nebyl hřích, ale věřil, že se máme chovati uctivě nejen k učitelům ve škole, k rodičům doma a k cizím lidem, ale hlavně v kostele, kde se přece scházíme, abychom Boha, který svojí přítomností na oltáři přichází mezi nás, pokorně a s láskou uctili.

A protože Krista ctil, uměl si vážit i rodičů, školy a každého. Co na tom, že byl někdy neposeda, veselý a živý?

Po prvním sv. přijímání, kdy činil díkučinění, po uvitání Ježíška,

jehož přítomnost hostil v srdci a duši nevinné, sliboval, že Jej nechce nikdy těžkým hříchem urazit a všedního hříchu chce se varovati. Snad by se mu to podařilo, kdyby nebylo zlých příležitostí a kamarádů. Začátkem prázdnin jej dva sousedovi chlápci o dva roky starší volali, že mu ukáží pěkné knížky a obrázky, které si bratr jednoho, student, z města dovezl. Bylo mu divno, že ho volají za stodolu, na břeh potoka, kde rostlo husté vrbí, chtěl, aby mu je ukázali tam. Ale Oldřich se zdráhal a povídá:

„Ty hloupý, tady by nás někdo mohl vidět a potom by tím byla poškozena naše čest. Náš bratr říká, že máme dbáti své cti...“

„A nám velebný pán ve škole říká, že se máme báti hříchu!“ poznamenal dobromyslný Jiřík.

„Ale, mlč, vidět, že chodíš do náboženství,“ vykřikl třetí a druhý mu přisvědčil. „Někdy ti povím, co všechno má můj bratr napsáno v knížce o cti občanské. To je jinačí čtení, nežli v katechismu, kde se píše, jako by Pán Bůh byl všude přítomný a všechno viděl.“

Jiříka musili chvílemi táhnouti za rukáv, nějak se mu nechtělo, stále jako by jej mamínčin hlas volal zpět. Ale bál se, aby se mu jeho dobří kamarádi, jejichž přátelství si tak cenil, nevysmáli, šel tedy. Když usedli ve skrytém koutečku a vidělo je pouze slunečko na nebi modrém a vysokém a když první chtěl vyndat schovanou knížku a obrázky, něco se v houštině pohnulo. Ulekli se tak, že nemohli s místa. Jeden šel na výzvědy, ale poznal, že nedaleko hnízdily dvě kachny a nyní plují po vodě pryč.

Byli v bezpečí, mohli prohlížeti obrázky, smáti se dosyta, nikdo jich neviděl. I Jiřík zapomněl na hodiny náboženství, na kostel, maminku, anděla strážného, smál se všemu s nimi. Dokonce si schoval jeden neslušný obrázek do punčošky a teprve, když vyšli ven a ohlíželi se kolem, zdali je nikdo nevidí, vzpomněl, že Bůh zná i myšlenky naše, hluboko v srdci ukryté. Napadlo jej, že by měl obrázek vrátit, ale hoši byli daleko, jen volali ještě, jak někomu něco poví, že mu natlučou.

Obrázek jej v punčošce přímo pálil, umínil si, že jej hned roztrhá, někam zahodí, ale nepodařilo se mu to. Maminka jej hned zavolala, aby si hrál s malými sourozenci, potom byl oběd, tatínek se vrátil z úřadu v blízké továrně, neměl příležitosti, zničit obrázek... Ach, jak těžko mu bylo, jako by kámen vlékl na nohou, nikomu se nemohl ani do očí podívat, protože duši tížil vědomý — hřích. Večer se vůbec nemodlil, jenom chvíli klečel, když mu chůva chtěla svléknouti punčošky, bránil se, že je mu zima. V noci zas chvílemi se probouzel, má-li je na nohou. Ráno šel do kostela nejistě, s hlavou sklopenou jak odsouzenec na popravu. P. Vavřín se divil, jak je ministrant roztržitý...

Jiří utíkal z kostela jako by za ním hořelo, a když běžel mimo rybník, udělal z obrázku malou kouli a hodil ji do vody. Ale tíže v duši zůstala. Příští ráno ani nešel ministrovat, vymluvil se, že ho bolí hlava. Nemohl se dívat na oltář a svatostánek, stále se musil dívat do země.

„Což těm dvěma je hejsa, nechodí do kostela ani náboženství, ani — ke zpovědi,“ zavzdychl si jednou. „Ti mohou hřešiti, když si myslí, že na cti něčeho neztratí, nevidí-li jich nikdo.“

Byl rád, že odjeli k babičce, jinam a tam jej nikdo neposílal ministrovat. Ale hůře, když se vrátil, rodičové chtěli vědět, proč nechce jít. Mlčel a neřekl by, ani kdyby jej bili, že duši jeho tíží hřích. A bylo ještě hůře, když knězi ve zpovědi všechno zamlčel, myslil, že by mu jeho poklesek ve jménu Boha neodpustil. Jak jej pálily dlaně kněze, když jej hladíval, nutil k ministrování...

A slova o svatokrádežném přijímání svátostí v hodině náboženské! Pan kaplan však neměl tušení, co se v dětské duši všechno děje, myslil, že tělo je churavé, upozornil rodiče, kteří skutečně shledali horečku z nachlazení. K večeru, týž den, jel mimo známý lékař, zavolali jej a Jiřík myslil, že již musí — umřít!

Ach, jak se modlil, aby neumřel až ráno, až velebnému pánu všechno řekne. Zavolali jej, přišel hned po mši, záčka vyslechl a trochu zesmutněl... Odcházej, pohladil jej, ujistil, že Ježíšek se nehněvá, odpustil mu již.

Za tři dny byl zdravý, ministroval opět rád, neklopil oči ani hlavy, když kněz pozvával bílou Hostii vzhůru. Zlým hochům, kteří jej několikrát vábili mezi sebe zase, z daleka se vyhýbal. Nedbal, že ztratí jejich přátelství, milejší mu byl přítel dítek, Kristus.

Chtěl mít srdce čisté, duši bez hřichu, aby se líbil Bohu i hodným lidem, neboť jeho rozum již poznal, jak velkým zlem je hřích a jak odvádí od Boha, učí nenávidět vše, co je čisté a svaté.

P. Vošahlík, C. SS. R.

„Dala mi krásnou bílou růži.“

Bylo to v měsíci lednu 1921. V Dublině (v Irsku) těžce se rozstala ledvinovou nemocí Laura, děvčátko 13leté. Tělo její oteklo a bylo velmi citlivé. Nemocná měla bolesti tak prudké, že několikrát omdlela. Lékař byl velice znepokojen. Nebylo naděje na uzdravení.

Avšak hle! 27. ledna, když u lůžka ubohé trpitelky dleli příbuzní a známí, udál se neobyčejný výjev, jehož svědky byli všichni přítomní. Laura, která byla až do té chvíle bez vědomí a podobala se více mrtvé nežli živé, náhle se vzpřímila, sepjala ruce a zřetelně se modlila třikráte „Zdravas Maria“. Potom řekla matce: „Mamínko, „malá květinka Ježíškova“ Terezie, přišla mne uzdravit. Pojmenovala mne jménem a žádala, abych si sedla a abych se pomodlila třikrát „Zdravas“, bych pozdravila nejsvětější Pannu, která stála vedle ní ve hlavách lůžka. A potom dala mi krásnou, bílou růži a vzala mne za ruku a řekla: „Na shledanou“ a dodala k tomu: „Jsi uzdravena“, a při tom se na mne usmívala.“

Po těchto slovech děvčátko vstalo z lůžka. Zářilo radostí — bylo dokonale uzdraveno. Díky služebnici Boží Terezii od Jezulátka.

(Kněz M. Burns dosvědčuje: Byl jsem 27. ledna ve 3 hod. zavolán, abych zaopatřil sv. svátostmi Lauru Fitchettovou; byla právě ve mdlobách, bez vědomí, ač se zdálo, že při tom trpí velké bolesti. Udělil jsem jí rozhřešení (podmínečné) a poslední pomazání. Velice mne však překvapilo, co jsem brzy potom zvěděl, že děvčátko již povstalo z lůžka a je úplně zdrávo.)

P. Voňahlík, C. SS. R.:

Uzdravení dvou malých dítek polských.

V Mnichově v Bavorsku byla jedna polská rodina malířská zvláštním způsobem omilostněna: dvěma nemocným dítkám vyprosila bl. Terezie od Ježíška zdraví. Píše o tom matka, Štěpánka Szalayová, dne 7. května 1921 takto:

Jsem velmi dojata, píšíc tyto řádky . . . z vděčnosti k sestře Terezii, která nám, Polákům, nikdy neodepřela své pomoci.

Můj jediný syn Stanislav, sedmiletý, měl prudký zápal plic. Horečka úžasně stoupala a ubožáček trpěl velice mnoho; pouhé dotknutí působilo mu hned bolesti nesnesitelné. Lékař nám radil, dátí hoča do nemocnice. Byli jsme nevýslovně zarmouceni, když nám tu zasvitl paprsek naděje při vzpomínce na sestřičku Terezii od Jezulátka. Její obrázek byl ihned vložen pod polštář mého Stanislávka a naše vroucí prosby začaly. Najednou Stanislávek jal se mluvit ke mně — z nebeského vnuknutí — takto: „M a t i n k o, j d ě t e k s v. z p o v ě d í a k s v. p ř i j í m á n í, a p ř i n e s t e k e m ě P á n a B o h a; a ž k n á m p ř i j d e J e ž í š e k m a l é T e r e z i e, b u d u u z d r a v e n.“ Dětinné přání splněno. Když jsem se vrátila, usmíval se blaženě můj Stanislávek a něžně mne objímal, domnívaje se, že tak bude účasten mého sv. přijímání. A za několik okamžiků vstal sám od sebe a volal radostně: „J s e m u z d r a v e n.“ Lékař nechtěl uvěřiti, když jsme mu telefonicky oznámili, že hoch se uzdravil; sám se přišel podívat na pacienta a užasl, spatřiv jej zdravého. „To je neobyčejný případ,“ pravil, a doporučoval velikou opatrnost, aby snad se nemoc nevrátila. Ale Stanislávek byl přesvědčen o svém úplném uzdravení. Musili jsme jej obléci a popřáti mu radosti, aby si v zahradě hrál se svou sestřičkou. Ukázalo se, že nemoc beze stopy zmizela.

Sestřičce Terezii od Jezulátka jsme povinni vděčností též za šťastný výsledek nebezpečné operace, již se musila podrobiti naše dcera, tehdy pětiletá. Naříkala si po několik dní, že ji bolí v krku. Lékař shledal, že má nesmírně oteklé mandle, které mohou způsobiti zadušení. Bylo to mučednictví pro ubohé dítě. Operace byla potřebná. Bylo se nám rozloučiti s dceruškou a dátí ji na kliniku, neznámou a protestantskou, k cizím lékařům. Jaký to zármutek pro nás, ubohé rodiče! Avšak i tentokráte nás potěšila vzpomínka na služebnici Boží Terezii; k ní jsme se utekli, jí jsme poručili drahé dítě a odložili všecku bázeň, všecky obavy. Rozhodující den věnován byl

modlitbě. Večer nám bylo telefonem hlášeno, že se operace výtečně zdařila a že se dobře vede naší maličké. „Kdo ji ošetřuje?“ tázali jsme se. „Sestra Terezie,“ zněla odpověď zcela zřetelná. Na-zejtří ráno navštívili jsme kliniku a chtěli jsme mluvit se sestrou Terezii, bychom jí poděkovali, že opatrovala naši dcerušku. Byli udiveni a řekli nám, že v celém ústavě není sestry, která by se jmenovala Terezie. To bylo něco zvláštního. Viděli jsme v tom důkaz, že nebeská ochránkyně, v níž jsme důvěřovali, odměnila naši důvěru. Byli jsme hluboce dojatí a utvrzeni ještě více ve svém přesvědčení, když naše maličká rekonvalescentka prostomyslně nám vypravovala, že sestřička Terezie od Jezulátka se jí ukázala a u ní dlela v době spánku. „Viděla jsem ji,“ pravila, „zcela blízko u trůnu Pána Ježíše.“ —

Matka končí svou zprávu přáním, aby se rozmnožila důvěra k nebeské pomocnici Terezii, a přikládá fotografii obou uzdravených dítek. —

Milé dítky! Koho máte rády, u toho byste pořád byly. Máte rády Ježíška, Božského Přítele dítek? Navštěvujte ho často v nejsvětější Svátosti oltářní a rády se zdržujte u svatostánku, abyste i v nebi jednou byly zcela blízko u trůnu Pána Ježíše.

D.:

Moudrá slova.

P o m n ě n k y.

Na palouku kol prvního křesťanského chrámu Páně levohradeckého v Čechách rostlo nepřehledné množství krásných, blankytně modrých květů pomněnek; jako by Matka Boží rozestřela svůj ochranný plášť žehnajíc a chráníc duše, jež s láskou obklopují trůn milosrdenství božského Syna jejího. — Když v 9. stol. sv. Metoděj tento první chrám křesťanský světil, pokropil dle pověsti i ona kvítka svěcenou vodou a předpověděl slavně: „Dokud modré pomněnky věnčiti budou tento stánek Boží, dotud bude v zemích koruny svatováclavské víra pravá v lidu slovanském.“ A mnohý, kdož do ciziny se ubíral, bral s sebou kytičku těchto posvátných kvítků rodné své půdy, by v dálné cizině mu připomínaly svým pohledem: „Nezapomeň víry otců svých!“

I nám pomněnka svým modrým očkem připomíná: „Pohled vzhůru, tam tvá je pravá otčina, jak víra sv. učí!“

Ročník XII.

Únor 1925.

Číslo 6.

Milostivé léto.

Svatý Otec v Římě ustanovil tento rok za tak zvané milostivé léto t. j. za rok, ve kterém zvláště vroucně se máme modlití za jednotu křesťanů ve víře a za příznivé upravení poměrů v Palestině. Aby modlitby věřících katolíků byly Pánu Bohu milejší, zve svatý Otec, aby vykonali pout do Říma, obtíže této pouti aby obětovali za ony dvě záležitosti. Na posvátných místech Říma budou modlitby nejkrásnější. A za odměnu uděluje svatý Otec věřícím veliké dary pro duši.

Přečtete si napřed část listu, který svatý Otec poslal nám všem, a pak vám něco poradím. Svatý Otec Pius XI. píše: „Přijďte do toho města, které Kristus, Spasitel lidí, vyvolil za střed svého náboženství. V něm váš společný otec, který vás miluje, svolá na vás, žehnaje vám, milost s nebe. V něm vás očekávají katakomby (otázte se velebného pána, co je to), hrob knížete apoštolů, vzácné ostatky našich slavných mučedníků. A nyní Nám zbývá toliko, nejdražší děti, abychom vás pozvali všechny do Říma, abyste zužitkovaly všech pokladů milosti, které vám podává svatá matka církev.“

Vy do Říma putovati nemůžete. Přece však si nemyslete, že pozvání svatého Otce pro vás neplatí. Vy, hodné děti, můžete mnoho vykonati — je to vlastně vaše povinnost. Dvě věci vykonáte.

1. Budete se modlití, aby Bůh svou mocí spojil všechny křesťany zase v jedné církvi. Bylo by to krásné, kdybyste po celý tento rok

aspoň jeden Zdrávas přidaly ke svým denním modlitbám. A také na druhý úmysl svatého Otce se pomodlíte tento Zdrávas.

2. Svatý Otec praví, co krásného čeká v Římě na poutníky. Vy si pomyslete: Do Říma nemohu, ale na oltáři mám Krista Pána samého, jenž jest Pánem všech a žehná všem, slyší prosby všech, kteří k oltáři přicházejí prositi. Ostatky svatých jsou na oltáři. A tak budu pilněji než jindy putovati k oltáři a řeknu vždy: Pane Ježíši, udělej milostivý rok. Přiveď všechny k sobě před svatostánek. Místa svatá, kde jsi ustanovil nejsvětější Svátost, učin bezpečným útlukem pro všechny věrně Tě milující. A nauč mne milovati Tebe stále více.

To by byl krásný rok, kdybyste tak chodili před svatostánek!

M. Alfonsa:

Hrdina.

Víte, dítky, co znamená slovo hrdinství? Když vykonáme to, co se nám zdálo nemožným a čemu se také ostatní lidé diví. Na příklad: Kamarád vám dá pohlavek, vy máte tisíc chutí mu jej s úroky vrátit, ale přemůžete se a řeknete si: „Ne, já mu to odpustím, nebudu se mstít! Pohlavek vrátit dovede každý!“

To dovede málo chlapců a děvčat, proto se to může nazvat hrdinstvím. Ovšem, když o tom velebný pán ve škole vyprávěl, líbilo se to všem a cítili v sobě dosti síly, aby se dle toho řídili, ale jak jim sešel s očí, zmizela i jeho slova s myslí, na všechny dobré úmysly zapomněli a dle toho bylo znát, že nejsou opravdu hodnými.

Nejméně těch rad a pokynů dbal Frantík Horký, Ne, že by nebyl hrdinou. On měl odvahy dosti, na příklad: dovedl by zachránit všechny cestující na ztroskotané lodi, zastaviti vlak před vyšinutím z kolejí, zahnat celou tlupu loupežníků a kdo ví co ještě!

Možná, že by dovedl více než ti hrdinové, o kterých ve všech pohádkách četl. Ano, docela snadno by dovedl zabít draka s třiceti hlavami, i kdyby mu za jednu sřatou třicet nových narostlo. A myslíte, že by nedovedl vysvobodit zakletou princeznu? To víte málo!

„Kdybych o nich věděl, ani jedna by zakleta nezůstala, ba ani bych se obra lidožrouta nebál!“ říkal bratrovi, který byl o dva roky starší a velmi se divil hrdinství osmiletého sourozence.

Zajisté se mu podiví všichni lidé na světě a všechny dítky, ale kdybyste se jej tehdy otázali, co dovedl udělati z lásky k Ježíškovi, mlčel by jako hluchoněmý. A přece se z něho stal již hrdina.

Nedávno se velebný pán v náboženství zmínil o misionářích. „Mnoho a mnoho utrpení a bojů čeká na misionáře mezi divochy a černochoy v zámořských krajích, ale nedbají ničeho: z lásky ke Kristu ukřižovanému a svátostnému zřekli se rodičů, domova, statků pozemských, všeho světského vyznamenání a radostí, jenom aby Kristu, sv. církvi katolické získali hodně duší a učinili je šťastnými pro život vezdejší i na věčnosti...“

Při zmínce o divoších, Indiánech a černoších zajiskřily se Frantíkovi oči a již měl sto chutí rozjet se za misionáři, pomoci jim je chytat, svázat a všechny přivést až do Říma do Vatikánu, ale při další řeči jeho nadšení chladlo.

„Přinášejí rádi všechny oběti, jenom to je bolí, že nemají dosti prostředků, peněz a pomoci, aby mohli zachránit, do naší svaté víry přivést všechny pohany. Tak jsem si tedy umínil, že, když nemůžete sami se státi hrdiny misionáři tam, budete aspoň zde doma, a sice, když si z lásky k Ježíšku odepřete pamlsků a peníze dáme do této misionářské pokladnice a ke konci školního roku vždycky misionářům pošleme na vydržování misionářů v ústavě a jejich potřeby mezi pohany.

Kdo nemá peněz, bude přispívati duchovně, dobrými úmysly, které mně sdělí, já si je zapíši a těm hodným misionářům je pošlu, aby měli také radost, nejenom starost.“

Za nedlouho se skoro všechny dívky vystřídaly, některé dárek, jiné dobrý úmysl přineslo, a těch bylo již mnoho: jedno dítě ráno vstalo, když jej maminka po prvé budila, jiné se zastavilo v kostele před svatostánkem, když podle něho běželo na louky si hrát.

„Já jsem odpustila své sestřičce, že mně potrhala knížku,“ psalo děvčátko na lístku.

„Já jsem vrátil Julínovi všechny kuličky a knoflíky, které jsem mu ukradl,“ přiznal se také na lístku Ferdík. A tak dále...

V každé hodině náboženství přibyl panu katechetovi nějaký dárek do pokladničky a úmysl, jenom na Frantíka marně čekal. Znal jej a věděl, jakmile dovede malé hrdinství, že z něho bude nejlepší chlapec. Jenom začít, potom už to půjde a žádná obtíž ani odříkání nebude obtížno, přinese radost a užitek veliký.

Ono se to řekne, ale jak?

Zkoušel to všelijak, přál si ušetřiti tolik, aby mohl jednoho misionáře v ústavě misionářů vydržovat, nebo tisíc divochů vykoupit, ale když měl šestáček nebo korunu na dlani, už ji promlsal nebo něco za ní koupil.

Jednou před náboženstvím počítaly dívky, kdo ještě ničeho neobětoval, a všechny dívky ukázaly na něho. Vzpomněl si na všechny promlsané peníze a velmi jej to zamrzelo.

Přestal kupovati kuličky, raději uřezal mamince i stařence všechny frčky u jupek, ač ostatní hoši chlubili se pěknými, skleněnými kuličkami.

Někdy myslil, že mu lítost srdce utrhne. Jednou se s poloviny cesty vrátil, když si šel ke kupci pro cukroví za ušetřené peníze. Ale když potom nesl první dvě koruny do misijní pokladničky, cítil se hrdinou jako dosud nikdy. Odříkání se maličkostí z lásky k Ježíšku mu přineslo velký užitek.

Počal přinášeti dobré úmysly: časně ráno vstával, učil se ministrovati, sourozencům nesplácel zlé, poslouchal na slovo... Já doufám, že z toho malého hrdiny vyroste veliký a jednou bude děkovati svému knězi-učiteli za to, že jej v dětství učil odříkání v maličkos-

tech z lásky k Ježíškovi, aby se stal velkým hrdinou duchem a srdcem, až dospěje, vyroste.

P. Vošahlík, C. SS. R.:

Dary bl. Terezie od Ježíška.

Bylo to ve Francii (Cette — Hérault) 7. ledna roku 1921. Malá Julinka, které bylo půl čtvrtá roku, přišla domů z opatrovny a naříkala si, že jí bolí hlava. Bylo čím dál tím hůř a lékař prohlásil, že je to zánět mozkových blan. Obkládali hlavu ledem, používali i jiných prostředků, ale vše marně. Když bylo velice zle, pravila matka: „Napišme psaní do kláštera, kde je pochována sestřička Terezie od Jezulátka; ona s nebe pomůže, je tak dobrotivá, uzdraví naši Julinku.“ A napsala list, v němž prosila, aby sestřičky karmelitky se modlily za nemocné dítě.

Dne 12. ledna přiznal se doktor, že už neví rady ani pomoci. Bylo stále hůř, Julinka křičela ve dne v noci. Tím větší bylo překvapení všech přítomných, když ve čtvrtek 13. ledna najednou v lůžku se posadila a řekla babičce: „Ježíšek sestřičky Terezie mne zítra uzdraví.“ — To všecky mile dojalo, tím více, že dítě od počátku své nemoci nepromluvílo ani slova až do této chvíle.

Následující noc byla hrozná. Ubohé dítě svíjelo se bolestí. Byl to trapný pohled pro všechny přítomné. Matka se nemohla na to dívat déle. — Konečně v pátek, 14. ledna ve 4 hodiny odpoledne, když členové rodiny se shromáždili u lůžka maličké trpitelky, očekávající, že brzy skoná — jaká to sladká útěcha najednou se rozlila do všech, když viděli Julinku, jak se v lůžku sama vzpřímila a s úsměvem promluvila na matku: „Maminko, sestřička Terezie mne uzdravila, takhle vypadala.“ A při tom ukázala na obraz, umístěný v nohách lůžka, představující sestru Terezii, jak růžemi zdobí kříž. Matka řekla: „To je obraz, co jsi viděla, můj drahoušku.“ Dítě však odvětilo: „Ne, tak to nebylo, ona se stoupila s obrazu a objala mne a potom se vrátila tam nahoru.“ Totéž opakovala Julinka svému otci, když se na večer vrátil z práce. — Druhého dne přišel doktor, díval se udiveně na ni a na rodiče a zvolal v úžasu: „To je div, co se tu stalo.“ — Skutečně, dceruška se uzdravovala — a uzdravila.

Rodiče vydali se s ní 11. června 1921 do Lisieux. Byla to cesta daleká a spojená s velikými výlohami pro chudou rodinu. Ale oběť přinesena radostně; byl to projev vděčnosti drahé nebeské ochránkyni. Julinka sdílela radost svých rodičů. Když byli u hrobu sestry Terezie, Julinka vylezla na lavičku, aby dosáhla až k obrázku na kříži upevněnému, představujícímu služebnici Boží, a vroucně jej líbala; rodiče nemohli se při tom ubránit slzám.

Julinka zůstala zdráva. Bylo zřejmo, že dosáhla zdraví zvláštním

darem s nebe. To působilo tak mocně na jejího otce, který zanedbával své náboženské povinnosti, že se stal opět horlivým katolíkem.

B l. T e r e z i e a n e m o c n á E m i l k a.

Bylo to roku 1916. Ve Francii v Sainte-Adresse (na dolní Seině) bylo šestileté děvčátko těžce nemocné. Jméno jeho: Emilie Bellová.

Emilka měla již několik dní horečku. Přivolaný lékař 17. září zjistil, že dostala tyfus, což potvrzeno ještě jiným lékařem. Den ze dne horšila se nemoc, takže koncem září Emilka už nemohla mluvit; silnou horečkou byla zcela vysílena; chuť k jídlu zmizela úplně. V říjnu bylo ještě hůř.

„Dne 15. října byl jsem rychle povolán,“ vypravuje sám lékař Vallet, „a našel jsem Emilku docela vysílenou a scvrklou, ležící na lůžku bez vědomí. Tepna byla slabě: za minutu 38 úderů tepny a 9 výdechů. Byl jsem tu již zbytečný; dítě jistě zemře za hodinu, nanejvýš za dvě hodiny; tak soudil jsem já, tak soudila i sestra ošetřovatelka a již připravovala bílé šatičky k pohřbu.“

Otec Emilčin vrátil se právě z fronty. Vzlykal a štkal a nebylo možno ho potěšiti.“

Pan Vallet i paní Valletová přišli v devět hodin opět navštívit umírající Emilku. Ta byla stále bez sebe; tepnu nebylo již možno poznati; každou minutu mohla nastati smrt. Tu paní Valletová, která měla při sobě ostatky sestry Terezie od Ježíška, totiž částku z jejího roucha, vložila tuto částku umírajícímu dítěti na prsa a odešla se svým manželem, doktorem Valletem, na mši sv. Když se vrátili, Emilka již nezápasila se smrtí, nýbrž těšila se klidnému spánku. Dech byl pravidelný, rovněž i puls (tepna); smrtelná bledost ustoupila zdravé růžové barvě. — Druhého dne přišel pan Vallet opět a shledal, že Emilka už nemá horečky a hraje si vesele se svou panenskou. Dítěti přibývalo síl velmi rychle a vrátilo se zdraví výborné.

Díky, díky vroucí budtež vzdány mocné orodovnici u Boha, bl. Terezie od Jezulátka! Kéž ji všichni vzývají. Kéž se k ní zvláště dívky přivinou s důvěrou a láskou! Vždyť ona má dívky tak ráda! Tak vroucně si přeje, aby dívky byly šťastné. Drahé dušinky, učte se od bl. Terezie milovati Pána Boha z celého srdce, abyste byly zde šťastné a spokojené a v nebi věčně blažené.

J i n é u z d r a v e n í d í t k a z A m b a t o l a m p y.

Felicita Razanatsova vypravuje o uzdravení své dcerušky Adeliny toto:

Dne 4. října 1917 navštívena byla má 13letá dcera Adelina těžkou nemocí (ochrnutím míchy). Octla se na pokraji hrobu. Misionář ji zaopatřil sv. svátostmi 12. října.

Pro mne to byla bolest nesmírná. Právě jsme dokončili devíti-

denní pobožnost k sv. Ignáci, a když stav byl beznadějný, obrátili jsme se o pomoc k služebnici Boží Terezii od Jezulátka. Dne 13., v sobotu, přiložili jsme její ostatky na nemocné dítě. Druhého dne ochrnutí zachvátilo všechny údy, i jazyk, a nemocná už nikoho nepoznávala. Rychlé oddychování, oči strhané; zdálo se, že umírá. Na dvoře čekali nosiči s rakví, aby zemřelou hned zanesli do rodinné hrobky. Lékař odcházející řekl nám: „Za deset minut bude hotova.“ U lůžka stála milosrdná sestra „od Prozřetelnosti“ a k ledovým rtům umírající dívky (bylo vůbec pochybné, zdali ještě žije) přiblížila křížek k políbení. V té chvíli, k úžasu všech přítomných, Adelina vzala do ruky ostatky sestry Terezie a políbila je třikráte. To bylo „vzkříšení“, od toho okamžiku počalo se vraceti zdraví. Adelina opět nabyla řeči, paměti a sil tělesných a brzo úplně ozdravěla a zdravím jen „kvetla“.

Náhly ten obrat k uzdravení byl pro mne nevýslovně radostný. Ale pochybnost povstala v duši mé a v duši mé sestry Jany-Berty. „Snad to byl sv. Ignác, který uzdravil mou dcerušku, a nikoli sestra Terezie od Jezulátka, k níž nemohly jsme již nově dokončiti.“ A hle! jaká odpověď s nebe přišla a rozptýlila moji pochybnost! Jedné noci, když jsem ležela vedle Adeliny, ucítila jsem náhle silnou vůni fialek, a to se opakovalo šestkrát v různých dobách; jakým dojmem to na mne působilo, nelze mi slovy vyjádřiti. Ráno jsem to vypravovala sestře, a jaké bylo mé překvapení, když ona mi sdělila, že viděla ve snu řeholnici, která k ní promluvila takto: „Já jsem sestra Terezie od Jezulátka, já to jsem, která uzdravila Adelinu.“ I uzdravená dívka měla též noci vidění stejné jako její teta; služebnice Boží pravila jí: „Já jsem tě uzdravila.“ — Po tomto trojím svědectví neměly jsme už jiné starosti než děkovati nebeské pomocnici, sestřičce Terezii od Jezulátka.

Píseň k blahoslavené Terezii od Ježíška.

1. Mnoho květů, Pane náš, — chováš v jasné nebes výši, — lilje bílé v nebi máš, — které kvetly v zemské říši. — Terezie od Ježíška, — shlédni na nás dolů s nebe, — rozsévati lásky květ, — nauč nás i celý svět.

2. Květe něžný, líbezný, — dýcháš vůni dětinnosti, — zástup dítek vítězný — za tebou jde do radosti. — Terezie atd.

3. Kvítky drobných obětí — sypala jsi Jezulátku, — toužilas jen trpěti, — tím si získat jeho lásku. — Terezie atd.

4. Silou lásky jako ty — chceme stoupat k Srdci Páně, — přicházej nám v ústrety, — ukryj všechny v jeho ráně. — Terezie atd.

5. Matku Boží ctíti též — nauč nás, k ní láskou pláti, — vždyť ji něžně miluješ, — drahé dítě, drahou máti. — Terezie atd.

6. Sdružení v tvé legii — sloužit Pánu chceme stále, — sloužit Panně Marii — pokorně jak dítky malé. — Terezie atd.

7. V duchovního dětství svět — uveď každou slabou duši, — k nebi obrať její let, — zaplaš, co jí pokoj ruší. — Terezie atd.

8. Zachraň dítkám nevinnost, — hodných dítek vzore jasný, — aby Kristus, s nebe Hořst, — příbytek svůj měl v nich krásný. — Terezie atd.

9. S nebe dobře činiti, — slíbila jsi lidu všemu, — deštěm růží blažiti — lid a vést jej k Bohu svému. — Terezie atd.

10. Nezapomeň na slib svůj, — Terezie Ježíškova, — v smrti zvláště při nás stůj, — šťastně veď nás v sídla nová. — Terezie atd.

Všelicos.

1. Dle židovské pověsti vyslal prý mocný kníže z východních krajín poselství k moudrému králi izraelskému Šalomounovi s prosbou, by zaslal jemu moudrá slova, jež by si dal vyryti do prstenu, který stále nosil. Slova ta měla knížete ve štěstí zdržeti přílišné radosti, v neštěstí a zármutku jej zase povzbuzovati. A nejmoudřejší král Šalomoun zaslal mu větu: „I toto pomine.“ Byla to významná slova, jež hloubkou svou sahají na pokraj věčnosti. Neboť skutečně všechno časné, cokoli člověka stihne zde na zemi, pomíjí.

V každém svatostánku dlí moudřejší než Šalomoun, dlí tu Ten, jenž vši moudrosti je zdrojem — Moudrost věčná, nestvořená. K Němu spěchej každý, kdož rady, útěchy a povzbuzení potřebuje. Radost svou i žal svěřme Pánu Ježíši! A on nám také řekne: „I to pomine — já tě potěším“; řekne však také: „Nic nemá ceny, není-li při tom věrná láska ke mně.“

2. Vaše knihovna. Kdo si chce založiti knihovnu, chce mítí hodně mnoho knížek. Matice cyrilometodějská chce pro děti také založiti knihovnu. Jednu knihu již vydala, krásnou knihu „V zámku a v chatrči“. Nyní má připravenou do tisku druhou knihu — ale napřed musí býti první rozprodána. Chtěli byste se o to postarati? Do každé zásilky tohoto čísla jest ona první kniha přiložena. Všude jsou zámožnější dítky aspoň dvě. A když tyto si koupí, nebo pro někoho koupí tuto knihu za 4 Kč, můžete se těšit, že do konce roku se rozmnoží vaše knihovna o novou, krásnou knihu. Pozdravuje vás všechny a doufá, že nadarmo vám to nevzkázala M. Rosíková, správně výpravny „Pán přichází“.

Ročník XII.

Březen 1925.

Číslo 7.

Šťastný.

V březnu rozkvétají lilie; ne ještě v zahradě, nýbrž v ruce svatého Josefa, pěstouna Pána Ježíše. Svatý Josef na obrazech drží kvetoucí lilii v ruce, a v březnu se nám zdá, že ta lilie je krásná, jako by znova rozkvetlá. Ta lilie znamená čistou duši sv. Josefa; znamená však také jeho veliké štěstí, jeho radostí naplněné srdce. Tak jako se člověk ozdobí kvítkem, když má radost.

Proč byl sv. Josef tak šťasten? Když kněz před mší svatou se modlí, přichází nakonec k takové modlitbičce: „Ó, šťastný sv. Josef, jenž mohl nejenom viděti, nýbrž i na rukou chovati, políbiti Pána, ježž mnozí vladaři přáli si aspoň viděti, a neviděli.“ Proto byl tak šťasten sv. Josef.

Někdo však jest ještě šťastnější nežli sv. Josef. Kdo? Srdce lidské při sv. přijímání. Neboť při sv. přijímání jest nám Pán Ježíš ještě blíže, než byl sv. Josefu. Ne na ruce chováš Ježíška při sv. přijímání, nýbrž máš jej až v srdečku. A nemlčí Ježíšek, nýbrž mluví v srdečku. Dáš-li pozor, uslyšíš, co praví: Buď mou dušičkou — toto musíš činiti — tomu se musíš vyhýbati — já tě mám rád — já tě neopustím.

Kdo by nechtěl býti šťasten! Vidíš cestu. Čím pozornější a čím častější bude svaté přijímání, tím šťastnější budeš.

Modli se k sv. Josefu, aby tě naučil takovému šťastnému životu.

Maria Alfonsa:

Jozífek.

Zaplakal v kolébce právě devatenáctého března. Maminka mu udělala na čele křížek, políbila a řekla sladce:

„Vítám tě, Jozítku, od Pána Boha!“ Vtom vešel tatínek a chtěl mamince říci, že se vrátil vlašťovičky a počaly pod krovem opravovati hnízdečko, které jim vrabci a zlá zima trochu poškodila. Jak se zaradoval, když uviděl chlapečka. Také mu udělal křížek na čele a řekl:

„Vítám tě, Jozítku, od Pána Boha!“

Z venku přiběhly dívky, sestry a bratříček, hned ručkama zatleskaly a zavolaly:

„My máme Jozítku!“

Vyběhly ven a hned všem ostatním dětem oznamovaly:

„Heč, heč, my máme Jozítku, a vy ne! A my vám ho nedáme, hm, a přijedó kmotříčka s kmotříčkem a dostaneme po šestáku, hm, a vy nedostanete nic, hm!“

Dívky na ně pohlédly závistivě, když si vzpomněly na hody o křtinách. O chlapečka nestály; skoro ve všech rodinách měli nemluvnátko, nebo batolátko, o které se musili starší sourozenci, někdy nerádi, starati.

Byly křtiny a domácí dítky se pyšnily před ostatními venku, jako by jim náležel celý svět. Z koláče a koblihu daly ukousnouti jenom nejvěrnějším kamarádům. Ostatní, kterým toho nebylo dopráno, ač při každém jejich kousnutí otvíraly pusičky, se utěšovaly, až u nich budou kmotřička s kmotříčkem křtít, že jim také nedají. A nedají!

Ale minuly křtiny, kmotřička odjela a ty starší musily někdy místo her kolébatí a to se jim nelíbilo. Divily se, že maminka nechce uznati hru s palestrou a do duličku o knoflíčky, stínání špačka a jiné hry za důležitější, než je kolébání a hlídání Jozífka.

Jozífek, jako by to věděl, za několik dní přestal plakat a spal a spal ve dne v noci, až maminka musila říkat:

„Ze všech dětí na světě je nejhodnější náš Jozífek. Někdy při práci úplně zapomenu, že ho mám. Kdyby Pán Bůh dal a on zůstal vždycky hodným chlapcem!“

Jozífek uměl poslouchat a brzy pochopil velkou mamincinu lásku k dětem a starost o ně, zvláště když jí Bůh dal ještě tři dítky po něm. Byl by pro ni do vody skočil. Všude jenom s ní chodil, nedbaje výsměchu starších, že je mamincin mazánek. Často jej vodila před sochu sv. Josefa v kostele a učila modlitbičky k němu. Též ostatní dítky musily ještě zvláště, mimo jiných modliteb, uctívati svoje křestní patrony a někdy jim vyprávěla o jejich svatém životě. Dítky se dle toho ještě málo řídily, neměly dosti rozumu; ale její slova byla seménkem, které hluboko zapadlo, ujalo se a vyklíčilo v letech dospělosti, vydalo květy a plody.

Jednou maminku z venku přivolal pláč a hádka. Když ustrašena přiběhla a poslouchala, co se to děje, poznala, že se hádají o své křestní patrony a každý vychvaluje svého a potvrzuje to křikem a ždouchanci. Také Jozífek byl mezi nimi, přel se, že svatý Josef nejvíce dovede vyprosit.

„Maminka povídala, že on byl pěstounem Ježíška, živil jej, v náručí choval, proto on zase nyní rád jeho prosbu vyslyší.“ Maminka uklidnila, uspokojila všechny a slova Jozífkova potvrdila. Utřel slzy, chytil se maminky za sukně a šel s ní k práci na dvůr.

S lety rostla jeho úcta a láska k sv. Josefu. Když mu bylo jedenáct roků a pan učitel i farář rodičům stále radili, aby jej dali na studie, dali mu u stolaře udělati černý kufr, o prázdninách nachystali prádlo a potom odvezli do semináře, aby studoval na gymnasiu, do něhož byl již před prázdninami zapsaný.

Jednou za čtrnáct dní za ním z domu jezdili, prádlo a něco vozili a vždycky jej každý jen chválil.

„Nemáme tiššího a hodnějšího chlapce nad něho!“ říkali. Někdy jej nezbednost a umíněnost také sváděla, on však chtěl býti hodným a sice proto, aby sv. Josef, jeho patron, měl z něho radost a vyslyšel jeho velkou prosbu, kterou velmi často, zvláště ve středu, která je zasvěcena sv. Josefu, opakoval a vždy stejně.

„Svatý Josefe, strážce a živiteli Ježíška, dej mi té milosti, abych jej mohl na svých dlaních něžně chovati jako ty, pěkně mu zpívat a jeho tělem a krví sytit slabé, nemocné lidské duše!“

Již byl velkým studentem a stále se tak modlil a byl vyslyšen. Když přijel na poslední prázdniny po maturitě domů a maminka se ho ptala, co chce dále studovati, řekl:

„Chci býti knězem, sluhou a ochráncem Ježíška.“

Maminka zaplakala. Která hodná a zbožná maminka by také neměla radost, když její syn chce sloužit Bohu na stupních oltářních?

„Od Boha jsem tě přijala, jemu tedy tě opět vrátím. Však jsem se k sv. Josefu za tebe již něco namodlila, ale čekala jsem, budeš-li tomu sám chtít.“

Tak se stal knězem, již mnoho roků působí a každý, kdo jej poznal, říká:

„Není hodnějšího panáčka nad P. Jozífkal“ A je to svatá pravda a při všem je znáti, jak jej sv. Josef chrání.

Alfons Glos:

Ty Jidášu!

Kdyby Jidáš věděl, co ho v Prostějově čeká, snad by Pána Ježíše ani neprodal. Zastyděl by se do duše před malými dětmi, které dobře chápou jeho zlý čin. Spravedlivým hněvem vzplanou a srdce jejich rozhoří se tím větší láskou k Pánu Ježíši, jak se dovědí, co Jidáš udělal tomuto Synu Božímu.

Však nejez v Prostějově. I jinde a na celém světě se má Jidáš zle u dětí od té chvíle, co po prvé slyšely o hrozném jeho zradě.

V lavici prostějovské mateřské školky sedí malý Stáňa, baculák červenolící, veselý a zbožný chlapec. Hoši ho mají rádi. Podělí se s nimi o rohlík, ba i o kuličky, které ve „kdo“ vyhrál. Na „jednacko“ si ještě netroufá.

Ale nějak nápadně zvažněl. Co přišel včera ze školky domů, neměl ani k jídlu chuť. Co asi trápí jeho hlavu?

Hněvá se! Hrozně se hněvá! Ještě nikdy se tak nehněval! A na koho? Na Jidáše!

„Skočil bysem mu na břuch a pošlapal. Ale ne... Vzal bysem mu klobouk a hodil do rybníka. On by proň musil jít a utopil by se.“ To se Stáňovi více zamlouvalo.

Ale jak na toho Jidáše přišel a proč si naň tak usedl?

Ve školce měli krásný vánoční stromček. Byl plný ozdob, samá prskavka, svíčky, bavlna, stříbro, zlato, řetězy, sníh, andílci... Ó, to bylo krásné! A pod stromčkem tolik kabelí! A v těch kabelích vánočky, panenky, pomeranče, fíky, hrozny, cukroví... toho bylo! A všechno se to smálo na děti a vonělo a děti udiveně a dychtivě na to hleděly. A ještě tam byly šatečky, botky, hračky, obrázky a jiné věci. No, moc a moc.

„A to všechno je od Ježíška,“ říkala paní učitelka. Děti se tomu diví: „Jé, ten toho musí mít!“

„A ještě má, on má víc, než rozdal. Každý den rozdává velmi mnoho. Lidé si proto chodí do kostela.“

To již si děti nedovedly ani představit. Tolik toho! A když si odnášely domů všechny ty dárečky, dostal i Stáňa velkou vánočku a v kabeli cukroví. Nesl to v náruči a měl na kolik dní do kávy. Dával mamince a tatínkovi. Ti si nevzali. Nechali dětem. A tak to pojídal Stáňa se svou sestrou Anežkou.

„To je buchta od Ježíška! Ta je dobrá!“

Ale Ježíšek na děti zas pamatoval. Poslal jim i domů své dárky. Celý stromeček... Tam toho teprv bylo! A všechno jen pro Anežku a jejího bratříčka. Stáňovi letos naložil i obrázkový sešit.

„Ale, Anežko, jak Ježíšek ví, že já bývám tady, a že mám rád obrázky? Nikdy přece nešel se mnou k našemu!“

„Neptej se. Ježíšek ví všechno.“

„Ba, tys mu to, myslím, řekla. Ty všechno povíš. Tys řekla mamince, že jsem jí snědl šmetlůrek...“

„A 'dil“ vpadla mu do toho obviněná Anežka. „Velebný pán říkal, že Pán Ježíš ví všechno, že je Syn Boží. A velebný Pán je přece s ním v kostele pořád, on to ví...“

„Tak se Ježíšek nemusí ptát pana strážníka, kde já bývám?“

„Ne, on si to jenom pomyslí a už to ví.“

Stáňa chtěl o tom přemýšlet, co mu sestra řekla, ale nerozuměl tomu ještě. Jenom to ho těšilo, že Ježíšek mu daroval moc věcí, a že je za to velice hodný. Kdyby chtěl, hned by s ním hrál a dal by mu i vyhrát a ve školce by seděli spolu v lavici.

„Podíváme se na obrázky.“

Dvě baculaté hlavy sklonily se nad obrázkovým sešitem. Stáňa jezdí prstem a Anežka musí vysvětlovat. Vždyť ona je starší.

„Vidíš, tady je Ježíšek,“ praví sestra.

„Jaký krásný!“ dodává hoch.

„Tady je kostel a ti lidé tam jdou.“

„Obrať...!“

— — — — —
„Jé, to je lidí!“

„Spočítej je, Anežko, že je nespočítáš! Je jich, myslím, sto.“

„No, to je těžké... jeden, dva...“ a počítala potichu. Až u posledních říká: „dvanáct, třináct...“

„Tak to je jich ještě víc, než já jsem myslel?“

„Ale méně. Počkej, to je, myslím, Kristus Pán a jeho apoštolové. Velebný pán říkal, že jich bylo dvanáct a s Pánem Ježíšem třináct. Však tady je Pán Ježíš.“

„... a tento jeden škaredě hledí...“ Stáňa mu prstem zakryl oči.

„Počkej, ukaž! To bude Jidáš. Ten prý byl velice zlý a škaredý. Obrať dál!“ — — —

Tyto obrázky se dětem velice líbily. Často si je prohlížely a vždy dlouho se s nimi bavily. Však Stáňa od Vánoc má také Ježíška ještě víc rád. Horlivě se k němu modlí, rád při modlitbě klečí, ruce pěkně sepne a hledí na svatý kříž. Dříve nebýval tak horlivý. I do

kostela rád pospíchá. On již také ví, co je to Patronát. Až doroste, dá se tam také zapsat. To všechno pro Ježíška, který mu tolik radostí způsobil. Ježíškovi by nikdo nesměl ublížit. Ne a ne! On by se do toho člověka opřel. „Já bych ho chytl třeba za nohu a podržel a Ježíšek by zatím utekl. Potom bych ho pustil a utekl bych taky.“

A přece se někdo našel, kdo Ježíškovi ublížil. Paní učitelka to vykládala dětem ve školce. Tehdy seděly všechny jako bez ducha.

„A když byl večer, odešel Pán Ježíš do zahrady. Tam se modlil. Bylo mu velice smutno. Apoštolové spali a nic nevěděli. A najednou cosi zachrastilo, cosi promluvílo. Byli to vojáci. Nesli provazy na svázání Pána Ježíše a svítili si na cestu, aby Pána Ježíše našli. A Jidáš je vedl...“

Některé děti již nabírají. Slzy jako hrách tekou děvčatům po lících. I hoši mají na krajíčku. Stáňa již pláče.

Běda, jdou na Ježíška...! Chlapec chce vyskočit a bránit.

„Já bych se schoval do křa a já bych to světlo sfoukl a Ježíšek by mohl utéci...“

Ale oni ho potom svázali a vedli k soudu. Ubohý hoch neví, co by udělal. Cítí, jak je mu úzko a jak by bránil svého dobrého Ježíška. On dává tolik dobrých věcí lidem a má jich ještě plné nebe!

Celá třída plakala a Stáňa snad nejvíc. Ještě doma byl celý smutný a na Jidáše rozezlený, že, kdyby mu to opět vzpomněli, plakal by zas.

Teprve za chvíli zajásal. Vždyť on toho Jidáše přece může potrestat.

„Já ho mám na obrázku! Já ho zanesu paní učitelce a ona mu poví!“

Hned ráno byl veselý. Maminka jej vyopala rohlíkama, zamotala, zapjala kabát, a s „Pánem Bohem!“ pouštěla na ulici.

„Mami, prosím vás, ty obrázky mně dejte!“

„A nač, Stanoušku?“

„No, je tam Jidáš a paní učitelka mu poví.“

I šel a těšil se na výplatu. S náramným rámusem vtrhl do třídy a křičel místo pozdravu:

„Paní učitelko, prosím, já vám nesu toho Jidáše. Nabíjte mu!“

Paní učitelka to považovala jen za žert. I řekla:

„Ja, milý Stáňo, nabít jak nabít; ale vždyť on to nebude cítit.“ A nechala chlapce. Do něho však vjel rvavý duch.

„Tak já mu nabiju sám.“

Zatřepal sešitem, udělal velké oči, zaťal zuby a šel do lavice. Paní učitelka si ani nevšimla, že Stáňa to míní docela vážně a doopravdy. Proto jej nechala a rozbalovala právě příště děti a mluvila s jednou maminkou.

Najednou slyší výkřiky, jako když je rvačka a rány k tomu. Co to? A zatím to byla Jidášova výplata.

„Ty Jidášu! Proč jsi ho prodal?“

A rána udeřila na lavici...

„Já ti dám, tu máš...“

Zas rána, zas třetí, čtvrtá... Pěst dopadá na hlavu nešťastného

zrádce. Stáňa mu škrábe tvář a hází s ním sem a tam. Děti se sbíhají. Stáňa celý rozsápaný mlátí do Jidáše jako do snopa. Na konec ještě popadl botu a tloukl do papíra.

„Ty Jidášu, já ti povím, ty Jidášu!“

Pác a pác a pác! Nic nedbal na ostatní děti, nakupené kolem v hustý chomáč.

Ale již je tu i paní učitelka. Z Jidáše nezbylo nic, leč jen několik cuků.

„Co to děláš, Stáňo?“

„Prosím, já už jsem mu nabil.“

„Ach, tak! Jidášovi.“

Děti se smály a radovaly se, že byl Jidáš potrestán. Nejvíce ovšem malý Stáňa. Přišel domů a první to řekl mamince.

„To jsem ho zmaloval!“

„A koho?“

„No, toho Jidáše.“

P. Wošahlik, C. SS. R.:

Křest a uzdravení.

Představená Milosrdných sester „od Prozřetelnosti“ oznamuje z Ambatolampy (Maďagaskar) dne 19. prosince 1909:

„Asi před pět týdnů pokřtila jsem malé, nemocné dítě. Když jsem odcházela, dítě již téměř umíralo, již se ozývalo chroptění, kterým bývá provázena smrt. Darovala jsem matce obraz malé Terezie a vyzvala jsem ji, aby se k ní modlila. — Po několika dnech vidím přicházeti tuto matku a v jejím náručí dítě úplně zdravé. Ukazujíc mi uzdravené robátko, jakož i obraz, který jsem jí byla darovala místo léků, pravila: „Tato krásná paní, kterou jsi mi dala, uzdravila mého synáčka v noci; považovala jsem jej za mrtvého a již jsem plakala. a ona přišla, nesouc bílé šatičky, které položila na něho, a když se maličký probudil, byl uzdraven.“

Podobná je zpráva z 29. května 1910 od téže představené:

„Před několika měsíci přinesla k nám jedna chudá matka své dítě, které bylo celé ranami poseté; místočka nebylo zdravého na něm. Jako vždy, tázala jsem se nejdříve, zda dítě již bylo pokřtěno. Slyšíc, že pokřtěno nebylo, zavolala jsem jednu z našich sester, která nedávno přijela z Francie a horoucně toužila po tom, aby měla příležitost, udělit křest svatý. Sestra dojatá a rozechvělá vykonala posvátný úkon, lijíc křestní vodu na hlavu ubohého dítěte, obsypaného ranami, z nichž vycházel odporný zápach. Darovala pak obrázek sestry Terezie od Jezulátka rodičům pokřtěného pacholátka, řkouc: „Modlete se hodně k sestřičce Terezii, kterou zde máte na obrázku;

jen ona může uzdravit vaše dítě, a není-li to vůle Boží, přijde pro ně a uvede je do nebe." — Odešli. My jsme již vůbec na to dítě nemyslí, když tu po čtrnácti dnech mne zavolala ona mladá sestra. „Pojďte se podívat," pravila, „na mého Pavlíčka, je zcela zdrav, ani jediné rány už nemá." — Událost působila živým dojmem. — Kdo uzdraví tvého synáčka?" tázala jsem se matky. I ukázala mi, po odhalivši chudé plénky, do nichž dítě bylo zavinuto, obrázek malé Terezie, zavěšený na krku dítěte. „Od té doby, co obrázek je zde," pravila, „rány vyschly a ztratily se skoro najednou."

B.:

Dávejte a bude vám dáno.

Byla třeskutá zima. Den se chýlil ke konci. K mostu blížil se starší pán. Chtěl přejít, byl však zastaven velkou tlačenicí. Čekal chvíli a díval se kolem. Tu upoutal na sebe jeho pozornost klouček asi desítiletý. Vypadal velmi uboze. Šaty jevily známky nejvyšší bídý a ani nebylo znáti na nich původní barvy, byly snad kdysi hnědé.

Na protějším chodníku seděl žebrák, jemuž však nikdo ničeho nedával. Pojednou míří chudý hoch k žebrákovi a podává mu několik haléřů.

„Hle, zde máš příklad," řekl si pán, pozorující chlapce. „Jaké poučení dává těm davům, řítícím se bezhlavě mimo! Opravdu, toť podivuhodné!"

Umínil si hoča dále sledovati. Šel za ním po mostě...

Na konci nastala nová tlačenice a nová zastávka. I tu seděl žebrák s nastaveným kloboukem. Hošík zastavil se u žebráka, chvíli uvažoval, váhal, nato vyňal z kapsy opět několik haléřů a vložil je do klobouka.

Pán nezdržel se více a zeptal se chudého chlapce na příčinu jeho počínání.

Hoch nedal se dvakráte pobízeti a s dětskou prostotou vypravoval: „Jak vidíte, mám roztrhané a špatné šaty. Rodiče nemohou mi nové koupiti. Právě před chvíli dostal jsem několik haléřů odměnou za posílku. Umínil jsem si rozdělit se o ty peníze s dvěma žebráky. Snad mi tak Pán Bůh také pošle nějakého dobrodince. V katechismu jsem se něčemu podobnému učil: Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou!"

Starému pánu zaleskly se v očích slzy nad tak živou a pevnou vírou a nad tak dobrým srdcem, jež bilo pod těmi cáry. Byl bohatý a proto vyplnil zřejmou vůli Boží. Chodili dlouho spolu mezi krámy a pozdě večer vracel se šťastný hoch domů od hlavy po paty nově oblečen.

Dávejte, i vám bude dáno!

Ročník XII.

Duben-Květen 1925.

Číslo 8-9.

Polepšené děti.

Vypravoval jsem vám, drahé děti, mnoho příkladů o blahoslavené Terezií od Jezulátka. Ona s nebe ráda pomáhá. Zvláště má ráda děti. Dítěm nemocným pomáhá, aby byly zdravé. Ale i dítěm nehodným pomáhá, aby byly hodné. To se stalo v jedné škole v Brasílii, v Monteils (Aveyron), kde ctihodné sestry dominikánky mají klášter a školu.

Jedna ctihodná sestra učitelka vypravuje roku 1913 toto: „Měla jsem letos ve třídě na padesát dětí různých barev a různého věku. Byly to děti nejen bělochů, ale také černochoů a indiánů. A jak se chovaly? Nestejně. Bylo mezi nimi několik hodných, ale ostatní byly rozpustilé a zlé. Zvláště byla jedna skupina dětí darebných, řekla bych, že jsou „z těsta, zadělávaného pepřem a octem“, povahy škaradé, snadno se bouřící proti poslušnosti a pořádku, zkrátka, náchylné k revoluci. Je potřebí držeti je silnou rukou a čas od času přísně je kárati a trestati, sice by byla ve škole hotová revoluce, hotový zmatek a nepořádek. Nic nepomáhá, mluvit jim o Pánu Ježíši, o jeho narození, o jeho utrpení, o jeho smrti na kříži. Skoro nic to na ně nepůsobí; zdá se, jako by toho ani nechápaly. A jsou to děti křesťanské — žel, pouze podle jména křesťanské, jsou totiž pokřtěné, a to je všechno. Rodiče zanedbávají modlitbu, zanedbávají křesťanské vychování.

A výchova školní byla velmi nesnadná, ba téměř nemožná, když

je ve škole taková sebranka: většina dětí lehkomyšlných, rozpustilých, nevázaných, vzpurných.

Tak to vypadalo v mé třídě až do května 1913.

V té době právě jsem dostala obraz sestry Terezie od Jezulátka. Hned mi přišlo na mysl, modliti se k ní, aby se to v mé škole změnilo. Vždyť ona za svého pozemského života milovala Pána Boha láskou tak vroucí a těšila se, že s nebe bude dobře činit lidem, že je bude učit lásce k Pánu Bohu, že je povede k Pánu Bohu cestou dětinné důvěry a lásky... Proto jsem ji vzývala a prosbami vroucími jsem jí poroučela drahé duše dítek mi svěřených, aby v nich také roznítila dětinnou lásku k Pánu Bohu, aby jim sdělila částku té lásky, kterou sama plála... Prosila jsem vroucně, vroucně.

A hle, jaký byl účinek! Ty děti, dříve tak rozpustilé, neukázněné, staly se uctivými a poslušnými; pokorně přijímají ode mne napomenutí a potom přicházejí mne odprositi, a nemračí se při tom, nýbrž úsměvem na rtech dokazují mi, že se nehněvají a že jim napomenutí prospělo. A jak se umějí ty děti cvičiti v sebezapírání! V některých případech byla jsem dojata a zahanbena, vidouc, jak statečně si počínají při úkonech ctnostných, kterých já sama bych nedovedla, leč jen s velikým úsilím a sebezapíráním.

Bylo několik týdnů před prvním svatým přijímáním. Poslouchávala jsem, o čem děti mluví, když mají chvíli společného zotavení, společné zábavy. Mluvily o tom velikém štěstí, které se jim blíží, mluvily o Pánu Ježíši, o prvním svatém přijímání. Těšily se na ten krásný den, kdy už přijde. Konečně přišel. To byla zbožnost, to byla důvěra, s jakou přistupovaly ke stolu Páně! A po svatém přijímání bylo pozorovati, jako by odlesk s nebe zářil na tvářích těchto dětí, nedávno divokých, a dnes tak zbožných, upřímných a nevinných.

Ano, sestřička Terezie přeměnila úplně tyto děti a já jsem jí za to vděčna, velice vděčna, a nedovedu ani vyjádřiti, jakou vděčností oplývá srdce mé!"

Drahé dítky! Možná, že některé z vás také byly až dosud neposlušné a rozpustilé a působily svým rodičům starost a zármutek. A já myslím, až vaše maminky si tohle přečtou, že se také budou modliti k blahoslavené Terezii, aby se to s vaším polepšením podařilo. A což, kdybyste vy si pospíšily, a hned, jak tento článek dočtete, pomodlily se Otčenáš a Zdrávas ke cti blahoslavené Terezie za pomoc k polepšení, a kdybyste se tak modlily každý den, třebaš při ranní modlitbě, nemyslíte, že by se vaše chování změnilo a polepšilo k radosti vašich rodičů?

Ovšem, že modlitba sama nestačí. Modli se a pracuj, to jsou dvě věci. Vy musíte rozhodně chtít i se přičiňovati, opravdově pracovati, abyste napravily své chyby; u jednoho je ta chyba, u druhého jiná: nepobožnost a neuctivost ve chrámu Páně, neposlušnost, vzdorovitost, hněvivost, lenost, mlsnost... Modlitba bude dobrý začátek k polepšení. A když budete choditi často ke svaté zpovědi a ke svatému přijímání — pokaždé s dobrou přípravou — bude vám polepšení snadné.

Modlete se tedy k blahoslavené Terezii od Jezulátka, ona vás naučí býti hodnými. Pro vaše rodiče to bude radost, pro vás to bude štěstí. A pro metličku to bude odpočinek; celý rok bude metlička odpočívati někde v koutku. Zkuste to!

Obrázky.

Drahé dítky! Dnes prohlédneme si spolu něco hezkého. Nedávno dostala se mi do rukou obrázková knížka o blahoslavené Terezii od Ježíška. Rád bych vám aspoň několik obrázků ukázal. Ale jak? Stačilo by to, kdybych vám vypsál, jak ty obrázky vypadají. Dovedly byste si je představit? Jistě, že ano.

Tedy vám začnu obrázky ukazovati a vysvětlovati.

O b r á z e k 1. Vysoká, skalnatá hora vypíná se k nebi. Skály jsou prorvány hlubokými propastmi. Na úpatí hory klečí sestřička — karmelitka — blahoslavená Terezie od Jezulátka. Podpírá si hlavu, je zamyšlena. V její tváři čteme starost, obavu: „Dostanu se jednou na vrchol hory? A kterou cestou?“

V y s v ě t l e n í. Blahoslavená Terezie vstoupila do kláštera, aby se stala dokonalou, svatou. Stoupati na vrchol dokonalosti, to je pracné, to je namáhavé. Ona se táže: „Která cesta tam vede? Která cesta je nejkratší a nejjistější, abych se dostala do nebe, a to na vysoký stupeň slávy nebeské?“

O b r á z e k 2. (V knížce je to čtvrtý, ale musím některé vynechat, abych vás příliš neunavil.) Anděl se blíží k sestře Terezii a ukazuje jí v dálce Betlem, ozářený hvězdou. Terezie má ruce sepjaté a s radostí poslouchá, co jí anděl oznamuje.

V y s v ě t l e n í. Sestra Terezie nalezla odpověď na otázku: „Kterou cestou do nebe?“ Jako by slyšela hlas: „Jdi v duchu do Betlema. Božské Dítko, plénkami zavinité, jeho přesladký pohled, jeho láska, jeho ponížení — to všecko tě potěší, tvé starosti se rozptýlí a zmizí.“ — Terezie již poznává, že má stoupati k nebi cestou *d u c h o v n í h o d ě t s t v í*. Ráda uposlechne. Stane se duchovně *dítkem* a zůstane *dítkem*, malým, pokorným, poslušným, nevinným, plným dětinné důvěry a lásky k Otci nebeskému. Stane se *dítkem* a zůstane *dítkem* z lásky k *Dítku* betlemskému.

O b r á z e k 3. Hora stejná, jako na počátku. Strmé skály a hluboké prouhasty. Na úpatí hory klečí malé děvčátko, prostou sukničkou oděné, prostovlasé, s ručkama sepjatýma; pohlíží k hoře, ozářené jasným světlem.

V y s v ě t l e n í. Terezie stala se maličkou — z lásky k Jezulátku. V duši její vládne mír a tiché štěstí. Neleká se cesty na skalnatou horu, nebojí se propastí. Očekává důvěrně pomoc od Pána Ježíše. Jej milovati vždy více a jemu se líbiti, to jest její starost jediná.

O b r á z e k 4. Tmavá noc. Jen slabě osvětluje srpek měsíční skalnatou horu. Mezi skalami rozvírá se hrozná propast. Přes propast

přechází Pán Ježíš jediným krokem. V jeho náruči odpočívá děvčátko klidně, bezstarostně.

Vysvětlení. Na cestě k nebi jsou různé překážky, různá nebezpečí. Malá Terezie právě tím, že byla maličká a plná dětinné důvěry v Pána Ježíše, snadno překonala překážky. Božský Spasitel ji přenesl, odměnil její důvěru svou zvláštní pomocí. — Kdo se poníží, kdo pokorně a důvěrně se modlí, toho Pán Bůh vysvobozuje z nebezpečí.

Obrázek 5. Děvčátko trhá růže. Růže ovšem nejsou bez trní. Ůtlé ručky zraněny jsou trním — ale děvčátko rádo trpí tu bolest; je to všecko pro Pána Ježíše, který stojí na blízku. — 6. Na dalším obrázku hned vidíme, pro koho byly ty růže, kterých děvčátko natrhalo velkou kytici. Děvčátko se obrací k Božskému Spasiteli a jemu ty růže věnuje, jemu sype na cestu lístky vonných růží.

Vysvětlení. Terezie miluje Miláčka duše své láskou obětavou. Z lásky k němu přináší oběti — utrpení a sebezapírání. Tak Pánu svému dává náhradu za nevďečníky a hříšníky, kteří ho nemilují.

Obrázek 7. Královna nebeská, Maria Panna, vede děvčátko za ruku a dopřává mu ochrany pod svým pláštěm. Kolem je tma, ale z Panny Marie vychází světlo a v tom světle kráčí děvčátko bezpečně, očka svá upírajíc k Marii, milované Matičce nebeské.

Vysvětlení. Malá Terezie vroucně milovala a pobožně uctívala nebeskou Matičku svou. A Maria Panna odměňovala její lásku svou zvláštní ochranou a pomocí ve všech zkouškách, pokušeních a nebezpečích, a vedla ji bezpečnou cestou k Pánu Ježíši. — Milé děti! Milujte také vždycky nejblahoslavenější Matku Páně a poroučejte se do její ochrany — jako dítě v každém nebezpečí hledá pomoci a ochrany u své matičky. — Svátky mariánské, májová pobožnost, svatý růženec a jiné pobožnosti k Matce Boží, buďtež vám vždy drahé a milé. Milá nebes Královna svých věrných dětí nikdy neopustí a přivede je k Pánu Ježíši do nebe. (Ostatek příště.)

Poznámka k obrázku 5. Některé děti snad by podle příkladu malé Terezie rády přinášely Ježíškovi oběti sebezapírání (to jsou ty květiny, sypané Ježíškovi na cestu), ale nevědí, jak. Nuže, slyšte! Ráno vás maminka budí; vám se nechce z lůžka, ale vzpomenete si na Ježíška a řeknete: „Ježíšku, z lásky k Tobě!“ a rychle vstanete. To je oběť. Jiné příklady obětí: Přemáhejte nedbalost v modlitbě, nechť k práci, odpouštějte, když vám někdo ublíží; odepřete si nějaký pamlsek, odepřete svým očím pohled na věc, která je nebezpečná a svádí k porušení nevinnosti; poslouchajte rodičů atd. Každá taková oběť, k vůli Ježíškovi vykonaná, vleje vám do srdce radost.

Alfons Glos:

Patronát.

Prostějovské děti mají vedle nedělních služeb Božích ráno a odpoledne také i ve všední den příležitost pomodlit se v kostele. Chodí také ve všední den do kostela. Ne sice ráno, to jsou ještě ospalé, ale

odpoledne. Jenom v prázdniny a ve svátky chodí také ráno na osmou mši svatou. Ale ony neřeknou, že jdou na svaté požehnání nebo na mši svatou.

„Kam běžíš?“

„Do Patronátu.“

Co je Patronát? To je ochrana svatých andělů strážných. To je snaha, přivést dnešní děti ke Kristu Pánu, nakupit je kolem oltáře, aby byly živými květinami a kyticemi, aby Pánu Ježíši působily radost, když svět jej tolik rmoutí. A jak se to dělá?

V pondělí a ve čtvrtek odpoledne přijdou do kostela chlapci; v úterý a v pátek děvčata. Jdou přímo ze školy, protože svaté požehnání je o 4¼ hod. Jen ti blízcí odloží knihy doma a místo s nimi, běží s velkým krajícem. A již se znají. Z dálky na sebe volají a jdou ve hloučku.

„Kolik máš lístečků?“

„Já pět“; „já čtyři“; „já šest“; „však já sedm!“ ...

„Ale co,“ hlásí se jiný. „Já měl leda nic a už mám osm, já jsem vás všechny přezdohnal...“ Oči mu svítí vítězstvím.

„No ja, tobě to dává sestra.“

„Kdo z vás je zapsaný v „Rozběhu“?“

„A co je to „Rozběh“?“

„To je taková kniha, a do té si velebný pán zapíše, kdo mu odevzdá pět lístečků. Spíš není zapsán!“

„A proč „Rozběh“?“

„No, to se rozbíháme do dobroty a do zbožnosti. Některý chlapec slíbí, že bude pilně chodit. On se rozběhl. A potom se mu to zmrzelo. Nevytrval na cestě. Kdo vytrvá, toho velebný pán zapíše a pořád mu tam připisuje takové čárky. Každá čárka znamená pět lístečků. A když odevzdal dvě stě lístečků, bude přepsán do knihy „Pilnost“; a bude-li ještě i hodný, bude zapsán do „Knihy zlaté“.

„To velebný pán musí těch lístečků mít! Jenom chlapců chodí přes stol“

„Podívej se na lísteček na druhou stranu.“

„23.564“.

„Jé, už tolik?“

„Velebný pán Alfons si je sám maluje a sám tiskne...“

Tak kluci rokují, mudrují a sebe poučují. Najednou udeří na radnici čtvrt.

„Letme, je čtvrt! Rozběh...“

A letí, jen se kabele na zádech třepou. Ztichla ulice. Již jsou v kostele. Klečí v řadě po dvou za sebou. V levé řadě hoši z lichých tříd, v pravé řadě hoši ze sudých tříd. Dva hoši rozdávají písně. Pokaždé je zase seberou.

Svaté požehnání je obyčejné. Po litaniích jsou obvyklé modlitby. Nato se děti modlí večerní modlitbu. Ve škole poznat, kdo chodí pilně do Patronátu. Třeba je v první třídě a zná všechny známé modlitby. Jinak je neznalost modliteb u mnoha až bolestná. Po modlitbě je

píseň a svaté požehmání. Děti vstanou a zpívají ještě nějakou jinou píseň. Poté přestanou varhany hrát a děti začnou samy:

Mírně.

1. Andělíčku, můj strážníčku,
opatruj mně mou dušičku,
Opatruj mě ve dne, v noci,
od škody a od zlé moci.
[: Duši, tělo opatruj,
andělíčku, strážce můj, strážce můj. :]

Děti kleknou, bijí se v prsa a zpívají druhou sloku:

Můj Ježíši, v Tebe věřím,
v Tebe doufám, Tebe miluji.
Loučím se a vroucně prosím,
ať Tvé jméno v srdci nosím.
[: Tebe chci napodobit,
rač mě ctnostmi ozdobit. :]

Říkají: Ve jménu Otce † i Syna † i Ducha svatého. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus, až na věky. Amen.
S Pánem Bohem.

Vstanou a zpívají třetí sloku:

Hasnou svíce na oltáři,
svítí radost v moji tváři.
Láskou hoří srdce moje,
andílku, to dílo tvoje.
[: K Ježíši mne vodívej,
jeho láskou odívej! :]

Při této sloce jdou děti kolem lavic, někdy jen kolem prvních, někdy přímo do sakristie — nebo, je-li teplo — na dvůr. Tam je cvičná půlhodinka. Udělají se napomenutí, opravují se chyby při

modlitbě, při klečení, při odpovědích; tu se cvičí u harmonia nová píseň, rozdává se „Pán přichází“, „Černoušek“ atd., říká se plán příštích poutí a pobožností. Tu určuje se stráž do Božího hrobu. Tu se konají t. zv. odvody chlapců, to jest přehlídka nehtů a čistoty rukou před svátkama, aby k bílé uniformě nebyly černé ruce. Zkouší se básničky k majovým pobožnostem, zapisuje se do školy pokoje (červen!) a dávají se úlohy. Na příklad chlapci rovnými čarami domů, děvčata dvě stě kroků ani slovíčka nemluvit, nebo až domů, nebo nedívat se nalevo, jen napravo a podobné. Děti sami chtějí úlohy a svědomitě je plní. Jsou někdy velmi zajímavé a dle okolností i těžké (v jarmak přímo domů!).

Na konec jsou lístečky. Ach, to je hned plno nedočkavé radosti. Lísteček je tichým přítelem dětí. Je také apoštolem. Mluví k nim obrázkem i písmem. Jsou na něm výroky z Písma svatého, naučení o kostele, o škole, o výchově, o hrách; jsou lístky vánoční, postní, velikonoční, prázdninové, výletní atd. Že jsou časové, dětským slohem i písmem psané, a že jsou s obrázky, velice se dětem líbí, a jak sáhnou do kapsy a vyzvedám je, všechny ruce se zvedají po nich. A když je mají, odskočí stranou a čtou. Potom pečlivě uschovají, a je-li konec, jdou domů. Venku je čekají rodiče a známí. Přečtou si lísteček také, a mnohdy je psán pro ně.

Děti si lístečka velmi váží. Josefka a Mařka mají každá hrnek a v něm lístečky. Tu je počítají, opatrují a žárlivě stráží. Nikdo nesmí na ně sáhnout. Denně přepočítávají, nenastalo-li náhodou nějaké přestěhování z jednoho hrnka do druhého. Lístečky si opisují do poznámkového sešita. Já jim na první list dám razítko: „Patronát svatých andělů strážných v Prostějově“ a něco napíši. Ten sešit jim, až dorostou, způsobí mnoho radostí. Které děti znají malovat, udělají ze zápisníku hotový patronátní památník. Mají tam i písně, které nejsou ani v kancionálku, ani ve zpěvníčku. (Třeba mariánskou píseň: „Musím Tě dřív pozdravit“, „Jako na obloze jasná hvězdička“, nebo „Byl jeden ovčák nějaký“ „Není v celém širém světě, jako u matičky“ atd.).

Ve svátky velikonoční, nebo v pout, nebo na první májovou pobožnost jdou hoši v parádní uniformě. Je to bílá bluzka na způsob ruské košile, nahoře uzavřená. Dále bílé, krátké kalhoty, bílé punčochy a bílé střevičky se žlutou růžicí. V půli je žlutý pás s vlajícími konci po boku. Bílá pláštěnka na jeden knoflík. Korouhevník má ještě červenou šerpu se zlatým třpením a bílé rukavice. Nese korouhev. Na jedné její straně je andílek v bílém poli, na druhé bílý, velký kříž ve žlutém poli. Děvčata mají bílé šaty, bílou stuhu na čele a žlutou šerpu.

Není divu, že se dětem takový „andílek“ líbí a chtějí jím také býti. Leckterý hoch zatouží býti jen proto v Prostějově, aby směl jíti oblečený za andílka.

Jak se tam dostal malý Lola? Byla májová pobožnost. V záři světél a v zahradě květů vévodila Panna Maria. Kolem ní malých andílků jako kyticí. Oči na oltář upjaté, ruce zbožně sepjaté zvedají k Matce

Páně přesvaté. K nebi se vznášejí jejich zvučné, dětsky barvené hlásky, „odkud Pán Bůh na ně hledí okem vroucí lásky“ V tu chvíli mění se chrám v Nazaretskou chatu, kde Ježíšek má na besedě mnoho a mnoho dětí, jeho Matičce zpívají a hrají písně. Za dětmi jsou starší, a tam je i Lola a jeho matka. Klučina se cítí nějak nespokojený. On se přišel podívat na andílky, chvíli se na ně díval, a nyní mu jakýsi pantáta vstoupil do cesty a andílky zakryl. Kdo by s tím souhlasil? Ani Lola ne, ale brání se: „Jdi pryč, jdi!“ Rukou si taktuje a zpívá. Jen že má dosud vlastní notu. Začíná, kdy chce, a když ostatní skončili, Lola křičí nejsilnější forte. Ale nechápe, proč mu maminka zacpává ústa. Když zpívat, tak zpívat. Ale dal si říci a jen se ptal:

„A mají ti andílci taky maminku?“

„Mají, mají.“

„Mami, vyzdvihni, já jich nevidím.“ Vyzdvihla jej hodně vysoko.

„Jé, tam jsou, já bysem šel za něma. Pojd'...!“

„No, počkej, až ti lidi odejdou. Vidiš, jak se tlačíme.“

Trochu to uznal. Ale za chvíli začal znovu chtít vidět andílky a jít za nimi. Zatím již děti skončily a odcházejí sakristií na dvůr. S nimi odešly jejich písně a Lola tesknil. Tahal maminku za sukni.

„Pojd' tam, tam!“

Nedal pokoje, až šla... Přišli právě k lístečkům. Děti nadstavují dlaně, dychtivě prohlízejí lístek, čtou si s něho, vyskakují, tleskají, ukazují si, co má kdo napsáno, a běží ven za maminkou, která čeká na ulici.

I Lola se hlásí o lístek. Vlastně to se hlásí maminka. Zvedá mu ruku, tlačí ho dopředu. Nějak se ten Lola stydí a bojí. Netroufá si. Nikdy mě z blízka neviděl. I vzala ho maminka do náruče a nesla blíž.

„Jak se jmenuješ, ty broučku?“

„Lola,“ vyrazil ze sebe.

„A budeš chodit?“

Pokývnul hlavou. Již se méně bál. A jak dostal lísteček, začal mluvit: „Ještě jeden...!“

Od té doby chodí i s maminkou a jest jedním z nejpilnějších.

Za to však Karlíček nechodí... A jak rád chodíval! Měl pěkné modré oči a chodil do kostela i ráno. Sedával na patách. Vedle něho sestra klidná a vážná. On podle ní jak jiskra, šermoval čepicí kolem sebe. Pro Patronát jen hořel. Přímo ze školy, a domů třeba poslední. Nechal hry a přátele a utekl do kostela. Lístečky měl v tajné skrýši, aby mu sestra Marie ani jeden nevzala. Ani dotknout! Leda, kdyby snad mu chtěla nějaký přidat. A byl pilný náš Karlíček. Již byl zapísán i v „Pilnosti“, a na Velikonoce se fotografoval. Byli to první „pilní“. Karel mezi nimi! Fotografie pověsí na zeď a obraz dá za rámeček. To bude jeho! Netušil ten hoch, že se fotografií nedočká. — V jeho těle byla zhoubná nemoc. Bolívala ho jen hlava, ale on si z toho nic nedělal. Ani, až onemocněl vážněji, nebyl smutný. Sám žert. Těšil se, že poběží do Patronátu. Najednou nemoc propukla vší silou. Zápal mozkových blan. Karlíček zápasil se smrtí v nerov-

ném boji. Hrozný byl pohled rodičů na chlapce, jemuž nikdo nemohl zadržeti život. Bůh volal Karlíčka k sobě. Hoch byl andílkem tu, měl jím býti v nebi. A stal se jím v květnu 1924, když děti v kostele zpívaly andělskými hlásky, když se tulily k oltáři královny Máje, když zpívaly „Zdravas, Maria“. Karlíček, náš hoch, uletěl jako ptáče letem skřivánka v modravou dál. Zanesli jsme ho na hřbitov, hoši v kroji, a všichni jsme mu zpívali píseň:

„Nasázel Bůh malých dětí
na zem jako kvítků,
a postavil andělíčka,
ke každému dítěti.“

Děti se dívaly do hrobu, naházely za chlapcem všecky své kytice a volaly na rozloučenou: „S Bohem!“

Když jsme zpívali poslední sloku:

„A až jednou anděl smrti
zulíbá nám líčka,
ty odneseš na křídélkách,
duši do nebička . . .“

věřili jsme, že Karlíčkova duše již jest ve sboru andílků nebeských, kteří se radují kol Pána Ježíše a hledí na nás s díkem, že jsme jím jednoho andílka vycvičili.

Tak žijí prostějovské děti. Mají snad více času, aby mohly po odpoledním vyučování ještě hodinku prožítí v kostele, ale, i když z počátku, rozběhnuvše se, myslí, že nevytrvají, navyknou si, že z kostela ani nechtějí domů jíti. Letos mám zapsaných dosud 148 děvčat a 108 hochů, co odevzdali aspoň pět lístečků. Největší počet lístečků letos mají dvě sestry (každá 140), a jeden hoch (120). Počítá se školní rok zvlášť a prázdniny zvlášť. Návštěva je dobrovolná. Po každém počátku roku a prázdnin je zápis a dělá se nový katalog. Zdejším dětem říkám: Vytrvejte a povzbuzujte jiné, ať se učí chodit k Ježíškovi, a ostatním dětem, vám všem, co rády čtete „Pán přichází“, volám: Napodobujte!

Nelze sice všude zařídití Patronát, jako tu, ale všude mohou děti chodit dobrovolně i ve všední den do kostela, kde ho mají blízko, na příklad v mém rodišti. Slyším o vás, že jste již trochu víc zbožnější v kostele, ale byly byste ještě více lepší, kdybyste viděly prostějovský „Patronát“

Maria Alfonsa:

Moc modlitbičky.

Bětunka chodila velmi ráda do školy a nejraději měla náboženství. Jakmile velebný pán počal vyprávěti, nespustila s něho očí a dobře, velmi dobře si pamatovala každé jeho slovo o svatostánku a svaté Hostii.

„Ježíška ve svátosti urážejí nejenom ti, kteří se v kostele neuctivě chovají, jdouce mimo kostel, nesmeknou, Ježíšku se nepokloní, ale i ti, kteří berou jméno nejsvětější Svátosti a sv. kříže nadarmo, klejí. Kdybyste slyšeli někdy takovou urážku, pomodlete se Zdrávas, Maria za toho ubohého člověka, aby nebyl pro své rouhání potrestán.

Bětunce vstoupily slzy do očí, zvedla dva prsty vzhůru, hlásila se. „Prosím, velebný pane, a odpustí Ježíšek těm velkým hříšníkům, když se za ně pomodlíme, za každé klení jedno Zdrávas?“

„Ovšem, že odpustí, neboť Bůh miluje velmi modlitbu dětského srdce, rtiků nevinných, které nepronáší zlých slov a Ježíška milují a nikdy ho úmyslně neurážejí!“ přisvědčil. „Stalo se již mnohokrát, že se zlí, hříšní lidé na přímluvu dítek polepšili.“

Slzičky z očí zmizely a na tvářích se ukázal úsměv spokojenosti. Ale, když odcházela ze školy, smutek opět sevřel její dušičku a srdečko, neboť si uvědomila, že někdy otec v dílně i starší tovaryš a učedník zaklejí.

„A náš Láďa také!“ povzdychla při vzpomínce na bratra v první třídě, když šla ze školy. „Onehdy mu naše malá Blaženka tužkou poškrabala čítanku a on začal klít, jak slyší tatínka!“

Pohodila taškou na zádech, kterou měla již plničkou knih, v rukávníčku, zavěšeném na šňůrce na krku, sepjala ruce a žalostně zašeptala:

„Ach, Bože, Bože, to budu mět modlení, jestli pak je všechny zachráním?“ Měla velmi jemnou dušinku, srdečko úzkostlivé, bála se tedy o ty, které měla stále kolem sebe a slyšela hřešit.

„Pročpak nám to ten velebný pán neřekl dříve? Mohla jsem je všechny již vykoupit, jak pak, kdyby někdo z nich už zemřel?“ naříkala sama pro sebe.

Když došla domů, odložila mošničku, napadlo jí, zeptat se maminky na to, ale hned si uvědomila, že velebný pán nelže. Umínala si, že půjde do dílny poslechnouti, ale v tom vešel do světnice otec, a nevšímaje si, že jsou tam dívky, zaklel, že poledne pryč a oběd nikde. Ale maminka již nesla polévku, mlčky ji nalila, s dětmi se pomodlila. Potom šlo jedno jídlo za druhým a otec, sotva odložil lžici, honem vzal čepici a běžel opět do dílny. Za ním tovaryš, jenom učedník zůstal dlouho u stolu v kuchyni, neboť dostal dva kastrolky na výškrábek, ale ještě nebyl ani s jedním hotov, když se dvora se ozvalo zaklení a zlobení.

„Tondo, pudeš už k práci?“ Tonda vyběhl ven jako divoký. To zase tovaryš zavolal a potom, když Bětuška s pavlače naslouchala, uslyšela ještě třikrát zaklení, napočítala, že se večer musí pomodlit

pět Zdrávasů za tatínka a tovaryše, spočítala prsty na jedné ruce, aby nezapomněla počet.

Maminka se divila, proč se její hodná dceruška modlí před spaním mnohem déle než jindy; ale majíc plné ruce práce, hlavu přeplněnou starostmi, neptala se. Když se to ale opakovalo několik dní za sebou a ona se bála, aby se děvčátko v noční košilce nezachladilo, ptala se, co všechno se mimo večerní modlitby modlí, tu děvčátko odpovédělo:

„Ale samé Zdrávasy, maminko: za tatínka, ze Láďu, za Tonda a tovaryše Matýska a jednoho pantátu, kterého jsem venku potkala, jak šel vedle koní . . .“ Na štěstí již byla hotova, ulehla, usnula a maminka na její vyznání skoro zapomněla. Druhý den šli dosti pozdě k večeři a dívky hned po ní se chystaly ke spaní. Otec počítal účty, maminka hleděla na modlící se dívky, pomáhajíc jim, kde vázly.

Láďa byl hned hotov a ve své postýlce se sítkou, ale Bětuška už dlouho klečela, bylo viděti, že ji kolínka bolí a ještě se nehnula. Již chtěla jíti maminka za ní, pozvednouti ji, když se rozplakala, hlavíčku k ní obrátila:

„Mámičko, má—míč—ko, prosím tě, pomoz mi, já—já—já jsem zapomněla, kolikrát náš tatínek a oni všichni dnes zakleli . . .“

Tatínek nechal počítání, maminka vztáhla dcerku, plačící stále více a litošivěji na klín, a když ona řekla pravdu, že se musí za každé zaklení pomodlit Zdrávas, pohlédla matka vyčítavě na otce. Ten ale nechtěl nechat všchnu vinu na sobě, a zavolal tovaryše i učedníka z kuchyně, řka:

„Tady Bětuška je vašim klením celá poděšená. Jak to ještě jednou uslyším, vyhodím vás ze dveří!“ připomněl jim. „Za každé vaše zaklení si umínila modlit se Zdrávas!“

Dívali se na něho i děvčátko jak vyjevení a pak zmizeli. Tatínek jen zaslechl, že si za dveřmi povídají, že učedník není nad mistra . . .

„Ale ty, tatínku, také nesmíš klít, mně moc bolí kolínka, když se musím tolik Zdrávasů modlit!“ připomenula otcí, stírajíc slzičky.

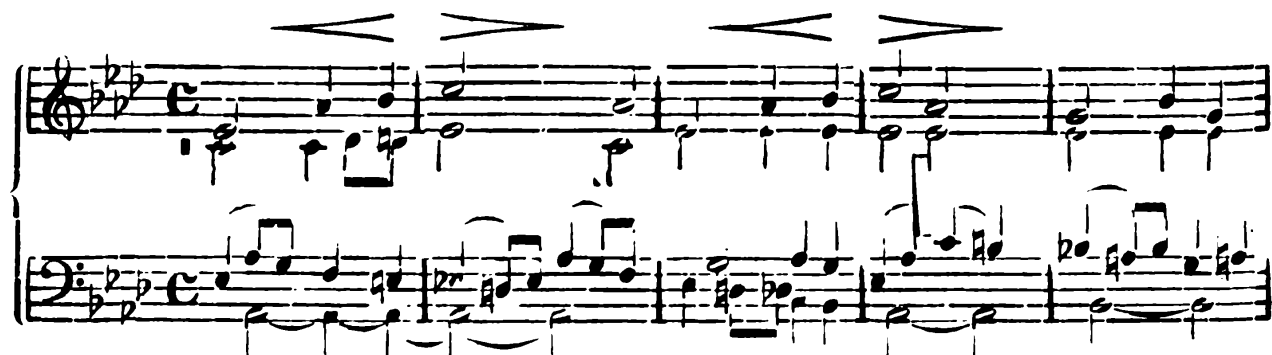
Ráno paní mistrová řekla oběma hochům o oběti, jakou za ně Bětuška přinesla. Zarazili se a Tonda měl dokonce slzy v očích. Potom bylo v dílně jako v kostele, a když někdo ze zvyku se zapomněl, musil zaklet, bonem se ohlédl, není-li na blízku Bětušky.

Za několik dní všichni na klení zapomněli a práce šla ještě lépe od ruky nežli jindy. Bětuška nedovedla svoji radost utajiti. Jednou před náboženstvím šla za velebným pánem, řkouc:

„Pane kaplane, u nás již nikdo nekleje!“ Nerozuměl jí, musila mu všechno vysvětliti, a on měl velikou radost, dal jí pěkný obrázek a řekl:

„Kdyby všechny dívky tak milovaly a hájily Ježíška, odčinily urážky Jemu ve Svátosti oltární činěné, nemusil by nikdy plakat. Teď jsi, Bětuško, poznala, jak mocnou je modlitba a přimluva maličkých dítek u Ježíška.“

Dr. Boh. Martinů:

Anděle Boží . . .

1. Andělé Boží, sestupte s hůry — i svatých Páně blažené kůry;
— spojte své prosby s našimi dnes, — doneste v nebe toužení ples:
— „Ó, přijdi, Pane!“ voláme vřele, — „ať srdce (mladé) vzdáme Ti celé!“

2. (Nehodny) božské dobroty Tvoji — před Tebou, Pane, čistotný zdroji, — (dítky) se sklání v pokoře zas, — a vině vzchází slitovný čas: — „Ó, odpusť, Jeezu!“ voláme vřele, — „přijď, srdce čisté vzítí si celé!“

3. V Hostii bílou, lilii sněžnou, — skryls očím našim tvář svoji něžnou, — radostně zpívá však naše hrud', — láskou svou v nás květ naděje vzbud': — „Zavítej, Bože!“ rozmnožit víru, by Tobě věčně sloužila v míru!“

4. Důvěrně lkají lítostné hlasy, — by shlédl mile Bůh naší spásy, — vůli že dobrou chystáme vstříc. — Nuž, klepej, duše, volej jen víc: — „Své srdce, Jezul otevři celé, — my lásce věčné dáme své vřelé!“

5. Požehnán budiž, Bože náš svatý, — slyš, lásky zpěv, jak toužebně vzňatý — vznáší se k trůnu milosti Tvé, — kde láska sídlí, občerství mdlé: — „Přijď, Jezul zůstaň, (Příteli dětí), — „hosanna, Svatý,“ (věčně dej pěti)!“

Když zpívá lid, zamění se v 1. sloce slovo (mladé) slovem: „svoje“. Ve 2. sloce zamění se slovo (nehodny) slovem: „nehoden“, a (dítky) slovy: „lid tvůj“. V 5. sloce zamění se slova (Příteli dětí) slovy: „prosíme vroucně“, a (věčně dej pěti) slovy: „pěti dej věčně“.

Upravil Vojtěch Zapletal:

Artur komíníček.

V L., větším městě francouzském, v r. 1899 odehrála se událost dojmavá, již vylíčiti chci k povzbuzení naší milé mládeže školní.

Byl deštivý den v měsíci listopadu; asi dvacet pět dítek shromážděno bylo v útulné místnosti, aby se připravovali ke svatému přijímání. Kněz začal právě se svým výkladem, když s pláčem vstoupila do místnosti desítiletá dívka Henrietta.

„Co se stalo, proč pláčeš?“ tázal se kněz.

„U brány domovní sedí malý komíník zimou zkřehlý a naříká, že jest velmi sláb a hladov,“ vypravovala Henrietta.

Kněz ihned vyšel ven, aby potěšil neznámého. U brány posud seděl komíníček, jehož jméno bylo Artur, oděný velmi chatrně, zimou se třesa, a proléval horké slzy.

„Jsi snad nemocen?“ tázal se kněz soucitně.

„Jsem velmi nemocen,“ odpovídá hoch vzlykaje, „mistr můj žádá po mně, abych každý den svou práci vykonal, a já jsem dnes tak sláb, že nevím ani, jak odsud domů se dostanu!“

Kněz uvedl malého hosta dovnitř s úmyslem, že ho nepropustí spíše, až se jak náleží zotaví. Když se byl Artur jídlem posilnil, vypravoval smutným hlasem o nouzi své matky-vdovy. Postavení její

bylo opravdu smutné. Otec zemřel o svátcích velikonočních, Artur byl třetím z osmi osiřelých dětí, nejstarší Aloisie čítala teprve 13 let, Artur byl v desátém roce. Po smrti otce-živitele Aloisie i Artur posláni do služby do města; Artur učil se jako pomocník řemeslu komínického. Mistr jeho patřil k oné třídě lidí, kteří o Bohu mluvili jen potupně a pohrdlivě; nový pomocník Artur musel slyšeti časté spílání, a nebylo ani nejmenší naděje, že by mohl někdy navštěvovati vyučování, kde se připravovala mládež k prvnímu sv. přijímání. I modlitby své mohl Artur vykonávati jen ukradkem, aby se vyhnul posměchu. Artur s bolestí vzpomínal své zbožné matičky, již při odchodu slíboval, že na Pána Boha v cizině nezapomene.

Když dokončil Artur, kněz dojat povzbudil malého trpitele slovy: „Arture, zapíše i tebe mezi žáky své; týdně dvakrát můžeš účastníti se našeho vyučování; práci, kterou vyučováním zanedbáš, nahradíme mistru tím způsobem, že koncem týdne obdržíš určitý obnos, který svému mistru odevzdáš!“

Arturovi zalily se oči slzami vděčnosti; nyní splnění se měla jeho tajná touha, aby k sv. přijímání přistoupiti mohl. Artur patřil mezi nejhodnější a nejpilnější žáky a byl ode všech vroucně milován. Nebyl on obyčejné dítě, jeho zbožnost byla tak upřímná, že zdálo se, jako by duše jeho k velkým věcem vyvolena byla.

Artur začal však chřadnouti; útrapy a námahy v útlém věku přivodily těžký neduh plicní. Když lékař vážně prohlásil, že život hošíka ohrožen jest, ujal se kněz úplně chudého sirotka, aby jej ještě před smrtí k sv. svátostem připravil.

Artur cítil sám dobře, že mu sil rychle ubývá a tázal se jednou vážně svého dobrodince, jak smýšlí o jeho nemoci.

„A proč se tážeš, Arture?“

I odvětil nemocný hošík: „Přál jsem si státi se knězem jako jste vy, můj dobrodince, abych také jednou malé komíníčky připravovati mohl ke stolu Páně! — — —“

Přiblížil se den sv. přijímání. Artur vyslovil již dříve přání, viděti ještě jednou své spolužáky a přistoupiti s nimi společně ke stolu Páně. Byl již velmi sláb a byl proto na kočáře odvezen do chrámu Páně. Slavnost byla skončena. Artur se zářícím obličejem jako svatý Alois dlouho klečel před svatostánkem a tiše se modlil. Večer téhož dne zhoršil se stav nemocného dítěte. Artur prosil ošetřovatelku: „Vím, že brzo umru, a chtěl bych rád i zítra svátostného Spasitele přijati.“

Přání jeho splněno, druhého dne přijal nemocný svaté Tělo Páně s vroucností ještě větší, a po několika hodinách bylo pozorovati, že nastávají poslední okamžiky umírajícího. Artur přál si ještě naposled promluvit se svým ochráncem a s ním se rozloučiti. Když vešel kněz, vzpřímil se nemocný na lůžku, a opíraje znavenou hlavu o jeho rámě, šeptal tichým hlasem: „Pište, otče duchovní, mé matičce, že jsem vykonal šťastně první své sv. přijímání, že jste mne miloval tak jako ona, a že na vás oba v nebi nezapomenu; nyní umírám, umru spokojeně a život svůj obětuji za spásu malých komíníčků!“

Mitod:

Dobrá vůle.

Smutně, s uplakanýma očima, kráčel malý Josífek poslední ze hřbitova. Dávno již hrobaři urovnali čerstvý hrob, dávno již odešli mrzuti nad malým výdělkem, neb žena, již zakopali, byla chudou dělnicí. Již i stará Houpalka odešla, která vždy nejdéle se modlila u kříže za dušičky v očistci.

Josífek dlouho, dlouho ještě seděl nedaleko jako vyjeven, nikdo ho nevolal domů, ba neměl ani kam jít domů, neb sedlák, u něhož maminka jeho dříve, dokud byla zdráva, pracovala, rozmrzen již nad dlouhou nemocí, ježto mu nekynul již žádný užitek z nemocné osoby, vyhnal je z prosté světničky, již na rychlo dal kdysi pro ně upravit z dřívějšího chléva. Jednoduché malé okénko světničky jakoby pláčem zamžené, pohlíželo smutně za odcházejícími. Octli se na ulici, bez střechy, matka nemocná, hlad měli a peněz nebylo.

Tehdy po prvé se odhodlal Josífek k těžkému kroku, začal žebrati v okolních vesnicích pro sebe a pro nemocnou matku. Nevěřili mu všude, vyčítali mu lenost, podezřívali i matičku, že asi nic nedělá a žije z toho, co jí kluk přinese. To Josífkovi velmi mrzelo, často cestou hořce plakával, ale matce se o svém utrpení ani nezmínil.

Vyzebral i nějaké staré šaty i několik krejcarků, za něž jim poskytovali přístřeší v hospodě.

Dlouho Josífek na matku nežebral. Bůh ji vysvobodil z trápení již za týden po neblahé události.

Smířil Josífek se konečně s tím, že maminka spí a usnul též.

Ráno však si nedovedl vysvětliti, proč se maminka dosud neprobudila; když ji však zakryli v rakvi a jemu řekli, že více ji neuvidí, tu začal poněkud chápati své neštěstí.

Srdce kamenné by puklo nad jeho nářkem a voláním: „Komu dám, matičko, chléb, který jsem přinesl pro tebe...“

Otvrdlí hrobaři si nevšíмали nářku hošíkova, odstrčili jej a maminku odnesli.

Následoval jako ve snach, z dále malý pohřební průvod, bos, otrhaný, špinavý, bolem zdrcen.

Nevěděl je-li to vše pravda, když pohlížel z dále, aby ho nebili, kdyby se odvážil blíže, jak spouštěli matku do hrobu, jak dopadávaly hrudy na to drahé srdce matčino. Lehl si na zem, aby toho ani neviděl a plakal hořce, dlouho a dlouho, i když již na hřbitově nikoho nebylo.

Kam měl jít?

Nikdo se o to cikáně nestaral. Napadla ho šťastná myšlenka:

„Vím, kde matička leží, vyžebrám si chleba a budu chodit k ní, i spát tam budu.“

Co si umínil i provedl. Nikdo se ho netázal, co jí, kam chodí na nocleh. Bylo mu tam u maminky dobře.

Viděl někdy starou Houpalku přicházeti na hřbitov, viděl jak klečela u kříže a něco povídala. Nevěděl co dělá, nikdy neslyšel o modlitbě, matka jej tomu neučila.

Odvážil se jednou, když odešla Houpalka, kleknouti si u kříže a také něco pohyboval ústy, a zvědavě pohlížel ke Kristu Ukřižovanému, co tomu asi řekne.

Pán Ježíš nenechal bez odměny jeho dobrou vůli.

Když jednou zase klečel pod křížem a pohyboval rty, spatřila jej Houpalka, výměnkářka, bylo jí líto ubohého, opuštěného chlapce.

„Umíš se modlit,“ otázala se ho dobrotivě.

Chlapec na ni nedůvěřivě pohlédl, jestli ho za to nebude bít.

Když viděl dobrácký úsměv stařenčin, dodal si odvahy:

„Neumím,“ řekl.

„A co děláš, když zde klečíš u kříže?“

Chlapec neodpověděl, vždyť sám nevěděl, co dělá.

Stařenka poznala jeho neznalost. Hned si umínila, že jej vychová v pořádného člověka.

„Kde spáváš?“ otázala se ho.

„U maminky.“

„Vždyť ti umřela, již nemáš maminky.“

„Ležím vždy vedle jejího hrobu a vždycky ji v noci vidím.“

„Nemáš hlad?“

„Nemám, vyžebraám si dosti chleba,“ přiznal se stařence.

Po dlouhé domluvě odvedla si ho Houpalka do své výměny a tam jej učila se modliti a vykládala mu o Ježíškově, což chlapec s radostí poslouchal. I do kostela a do školy jej posílala a doma přidržovala k práci ve statku u syna.

Později se dokázalo, že matka patřila do jiné církve a hoch též.

Stará Houpalka se dočkala mnoho radosti na svém chovanci, neb byl poslušným a největší potěšení měla, když Josífek ve čtrnácti letech sám se odhodlal přestoupiti k církvi katolické...

Zprávy z administrace. Poněvadž vldp. Soukup, redaktor časopisu „Pán přichází“ těžce onemocněl, opozdilo se dubnové číslo a vydali jsme proto nyní dvojčíslo. Děti, vzpomeňte si na vašeho dp. redaktora modlitbou.

Milé děti. V dřívějším čísle prosila jsem vás, byste se přičinily o rozprodej krásné knížky „V zámku a chatrči“ a slíbila jsem vám, jakmile bude tato knížka vámi rozebrána, že vám zašlu novou knížku. Knižka tato je od vzácného spisovatele Luis Colomy a je dle sedmého vydání přeložena od dp. Bohumila Kyselého. Najdete v ní mnoho krásného pro pobavení a zároveň mnoho pro poučení. Je o něco levnější, stojí Kč 3.50 i s poštovným. Obracím se tedy na vás, milé děti, s prosbou, byste se zase přičinily, by knížka tato byla brzy rozprodána. Budeme ji vkládat do příštího čísla. Jistě vás bude více, kdo si tuto knížku objednáte. Kdo by si ji přál, ať se přihlásí u velebného pána. Srdečně vás zdraví Rosíková.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor ndp. kanovník Fr. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník XII.

Červen 1925.

Číslo 10.

Anděl ze Sveta-Smarija.

Sveta-Smarija je vesnice obklopená nebetyčnými velikány alpskými v Kraňsku. Je doba žní. Od časného jitra je pilné obyvatelstvo v poli a vesnice jako po vymření. I zvířata podléhají dusnému horku a téměř nehybně leží ve svých stájích. Vtom slyš: lehounké krůčky cupají. Malá, tříletá holčička probíhá mrtvou návsi a vklouzne plna blaženosti dětské do vlídného vesnického kostelíčka. A již klečí se sepiatýma ručkama — malý to cherub — v nejbližší blízkosti svého Boha. Zářící očka malého dítěte jsou nepohnutě upjata na zlatá dvířka, kde bydlí „nebeski lepo Dete“ — nebeské, krásné Dítě.

Tak totiž děla matka malé Anežce, když po prvé ji v náručí do chrámu přinesla a o nejvyšším Pánu nebes v malém domku zlatého svatostánku dítěti vypravovala. — Mezitím objevila se ve dveřích úhledného domku postava ženy a očima pátravýma rozhlížela se vůkol. „Anežko, andílku, kde jsi?“ Hluboké ticho bylo odpovědí. Matka Anežčina, nikdo jiný to nebyl — popošla po návsi a rozhlíží se plna starostlivé úzkostlivosti. „Kde dítě asi vězí?“ — Vtom zahlédne kostelík a již rozběhla se tam. Není to po prvé, nejednou již malou uprchlici odtud domů odnášela. S radostí zahledí se znova na malého andílka svého, jenž ve zbožném zanícení klečí před svatostánkem. Uchopí dítě v náruč a malá Anežka roztomile loučí se pohybem ručky se svým Spasitelem.

Matka však netuší že po letech v bolestné zkoušce vzpomene těchto krásných chvil a zvláště tohoto dne.

Anežka byla její nejmladší dítko a tak zcela jiná než ostatních pět dětí, jež ale všechny byly vzorně vychovány. Tuto maličkou, kterou nikdo nikdy plakatí neviděl, milovalo všechno: malí, velcí; staří, mladí. Byla tak roztomilá a posloužila každému, kde jen mohla. Alespoň se na každého přívětivě usmála svýma modrýma očkami, v nichž se celé nebe zrcadlilo. Když však sepíala ručky k modlitbě, tu všech v prosté světničce se zmocnil blaživý pocit a všichni i dospělé s úctou zvláštní naslouchali modlitbě nevinného dítěte, jež nebesa proniká.

Tak rostla malá Anežka. Matka ji přivedla do školy. Spolužačky ji zbožňovaly. Učitelka byla šťastna, že tak líbeznou květinu ve své školní světnici přechovávat směla. Milovala toto dítě a často je vzala k sobě, by se potěšila z její srdečné nevinnosti a zbožnosti. Anežka byla v učení nejlepší, rovněž i v chování. Matička jí poradila, by se cestou do školy i ze školy stavila v kostele a „nebeské, krásné Dítě“ vždy navštívila. Pohlíží prý za svými zlatými dvířky vždy tak radostně na ní a těší se z její návštěvy, jeť tak samo vždycky a miluje přece tolik všecky děti. Proto spěchávala Anežka denně k svému Spasiteli ve svatostánku, klaněla mu svou duši vždy znova a znova a prozpívala jako Spasitel za svého dětství věkem, moudrostí a milostí u Boha i u lidí. — Všeobecně slula v celé vesnici „malý anděl“

Nastala doba první sv. zpovědi pro dítky vesnické, jež tenkrát o jedenácti letech se konala; první sv. přijímání slavily tamější děti při svém vystoupení ze školy.

Ctihodnému knězi-faráři té osady nezůstala líbezná květinka skryta. Jeho kněžské srdce vždy radostně bilo, spatřil-li malou Anežku před svatostánkem klečící a se svým „nebesky krásným Ježíškem“ rozmlouvající. Tušil zajisté, že tato nevinná duše celým srdcem touží po přijetí Pána Ježíše. Ačkoli jí bylo teprve 9 let, měla touha jejího srdce býti splněna. Zde směla býti výjimka. Bylo před svátkem sv. Anežky; zamyšleně rozevřel ctihodný kmet svůj breviář. V témže okamžiku vstoupila učitelka malé Anežky do světnice s prosebným návrhem, by malého andílka výmínečně dříve, než bylo zvykem, k prvnímu sv. přijímání připustil.

Sdělovala s ním, jak roztomilá je vážnost nevinného dítěte, mluvili se o věcech víry; jakou pílí vyniká; jak podivuhodné jsou otázky a odpovědi její ve věcech sv. náboženství, jak bezměrně touží po nebeském Dítě, jež prý pan farář dospělým každé neděle podává. Kněz byl hluboce dojat. Malou chvíli setrval v němém díkučinění. Slza zaleskla se v oku jeho. Pak přerušil hluboké ticho slovy: „Drahocenná perla jest nám Bohem svěřena v dítěti tom, za něž bude nám jednou věčnému Soudci počet klásti. Přiveďte mi malou Anežku, má svého Pána a Boha hodně brzy přijati.

To bylo díku a radostí a plesání bez konce — v nevinném srdci Anežčině, jakmile radostnou zvěst zaslechla. Po boku milené své učitelky vstoupila Anežka do světnice pastýře duší a bázlivě bušilo malé srdcečko — ale jen okamžiky. Brzo nabylo dítě důvěry. Kněz s podivem seznal, jak hluboká jest duševní vyspělost dítěte. Připravov-

val je pak sám k první sv. zpovědi. Jako anděl klečela v několika dnech malá Anežka před knězem na místě Božím a vyznávala se ze svých poklesků.

A nyní nastala doba přípravy na onen den — nejkrásnější v životě každého člověka — kdy Anežka po prvé ve své srdce měla přijmouti svého Spasitele. Ještě vřelejší byla její modlitba, častější její návštěvy božského Spasitele a jako hlas skřivánka rozléhala se chrámem zvonivá píseň „malého anděla“ při večerní pobožnosti.

V přípravném vyučování přijímala s největší pozorností každé slovo knězovo, jenž často svým ovečkám říkával: „Jaké vaše první sv. přijímání, taková vaše smrt!“ Byli to dnové nejradostnější a plní milostí.

Den prvního sv. přijímání se přiblížil. Jarní slunce mile hřálo a jako by se usmívalo a radostí plesalo z jasných voček a láskou planoucích tváří dítek, jež s největší radostí v srdci a čistotou se skvoucí duši přistoupiti měly po prvé ke stolu Páně. Kdož dovedl by vypsat radost nevinné duše Anežčiny! Celý kostelík byl k slzám dojat, když přicházel „malý anděl“ oděn v jednoduché, sněhobílé šatečky s vénečkem na čílkou a hořící svíci v ruce. S největší vroucností a toužebným zanícením přijala svého milovaného Spasitele a setrvala pak nepohyblivě modlíc a koříc se svému Bohu a Pánu.

Minul rok. Malá Anežka chodívala každé neděle a svátky ke stolu Páně se stejnou vždy horlivostí a zbožností jako po prvé. Tu roznese se radostná zvěst krajem, že svatý Otec Pius X. dovolil, ba radil věřícím, zvláště dětem, časté a denní svaté přijímání. Jak plesalo tu srdce Anežčino! S velkou rostoucí touhou počala denně přijímati svého Spasitele a láskou vroucí plála po každé líčka, když kráčela od stolu Páně! Zatím uplynulo půl roku. Matka Anežčina pozorovala zvláštní slabost na svém dítku, ale Anežku nic nebolelo a dovedla tak dětinně upokojiti matku!

Přiblížily se vánoce, svátky to radostné pro každé srdce, milující Pána Ježíše celou duší. Celá rodina i s Anežkou dlela ve chrámě jasně ozářeném a toužebně vzhlíželo oko zbožné ke svatostánku, z něhož přijít měl Pán v jesle dobrých srdcí. I Anežka přijala svého „nebesky krásného Spasitele“ — tentokrát naposled — přijavši Jej, sklesla mrtva k zemi. —

S bolem převelikým, ale s nadějí potěšující, že anděla si mrtvého nese domů, odnášela matka svou Anežku z chrámu. Její převeliká láska k Pánu Ježíši neměla místa v útlém srdci jejím, takže v náručí svého Spasitele se vzdechem lásky na rtech vzlétla tam, kde není touhy, jen věčné na Něho patření.

P. Vojtěch Klímek:

Anděl vánoc.

Přeloženo z francouzského.

„Tatínku, já mám strach! Slyšte, venku skučí vítr a ledové kroupy šlehaají do okna!“

„Spi, můj drahoušku, spi! Zase se vyjasní.“

„Nemohu spát. Trpím.“

Tato slova bolestně ranila srdce otcovo. Uchopil děvčátko za ruku, přitiskl ji na své srdce a hleděl, aby umírnil její bolest.

Větší část noci Andělka nespala. Nemoc, kterou zdělila po matce, poutala ji na lůžko. Ubohé dítě! Ubohý otec! Neměl na světě nikoho kromě Andělky.

Nejslavnější lékaři nemohli dítě uzdravit. Nemoc se stále horšila. Bledá tvářička malé Andělky prozrazovala, že smrt není daleko. Otec byl tím nešťastnější, poněvadž ztratil víru. Byl úředníkem a státní služba udusila v něm poslední jiskru náboženství. Zbožnou manželku již dávno povolal Pán... a nyní povolá snad i jeho jediné dítě.

*

Otec stál u postýlky a byl hluboce zamyšlen. Hodiny odbily jednáctou. Hle! na věži chrámové rozezvučely se zvony a mrazivou nocí nesl se jejich sladký hlas. Oznamovaly radostné kouzlo vánoc.

Prázdné ulice ožily a černé stíny kráčely městem. Kam? Na půlnoční mši svatou!

Andělka povzdechla a podívala se něžně na otce.

„Slyšíte, tatínku?“ šeptala.

„Ano, dceruško, pro hlahol zvonů nemůžeš spát.“

„O ne,“ pravila dívenka. „Před rokem, když jsem byla ještě zdravá, zavedla mne má matinka do kostela k Ježíškovi. Ach, tatínku, to bylo krásné! Kolem jesliček bylo tolik světél, tolik květín! A Ježíšek byl tak milounký a díval se na mne tak něžně. Miluji jej a chtěla bych jej zase spatřit.“

„Nemožno, miláčku! Neslyšíš, jak sníh bije do oken?“

„Loni také sněžilo.“

„Ano, ale letos bys to nevydržela.“

„Ale přece bych ráda věděla, bude-li také letos v kostele Ježíšek?“

„Jistě že bude.“

„Jak to víte, tatínku?“

„Je tam každý rok.“

„Již jste jej viděl?“

„Ano, ale je tomu již dávno.“

„Ach, kdybyste splnil mé přání,“ pokračovala Andělka a sepjala svoje drobné ručky.

„A co si přeješ, miláčku?“

„Přeji si, abyste šel do kostela a podíval se, zdali tam také letos odpočívá na slámě Ježíšek.“

„Nemohu tě, dítě, opustiti. Kdo by byl u tebe?“

„Zavolejte služku,“ pravilo prosebně dítě.

„Půjdu až ve dne,“ pravil otec. Andělka sklonila hlavičku a slza se jí zaleskla v oku.

Otec neodolal. Zavolal Terezii. „Zůstaň u Andělky! Brzy se vrátím.“

Vyšel ven — do tmy.

*

Kostel byl plničký. Otec Andělčin šel až ke mřížce, kde byly postaveny jesličky. Ježíšek na slámě se na každého usmíval a otec díval se naň dlouho. Byl velice dojat. Již chtěl odejít; vtom vystoupil kněz a počal kázati: „Ó vy všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, pojdte ke mně a já vás občerstvím.“

Úředník postoupil o krok blíže, aby lépe slyšel. Řeč o božském Dítěti a jeho lásce k nám naplnila jej radostí. Když dozněla poslední slova knězova, zakryl si rukama tvář a zamyslel se. Když se probíral, byl již chrám prázdný. Jenom jesličky zářily a Ježíšek se usmíval...

Otec popošel až k jesličkám a modlil se: „O Bože, vrať mi moje dítě a já se vrátím k tobě navždycky.“ A horké slzy skropily jeho líce. Pomalu vracel se domů.

„Jak se vede Andělce?“ tázal se Terezie.

„Spala až do vašeho příchodu; právě se probudila.“

Otec vešel do pokoje, aby políbil dítě.

„Andělko, to trvalo dlouho, není-li pravda?“

„Ó ne, tatínku!“ odpověděla živě maličká. „Ježíšek je milejší než loni.“

Otec hleděl překvapen do zářících očí Andělčiných.

„A jak to víš?“

„Šla jsem do kostela s vámi.“

„Ach, blouzní z horečky,“ myslil si otec a hleděl ji upokojiti.

„Poslouchejte, tatínku a povězte mi, zdali to tak nebylo.“

„Nuže?“

„Nuže“ — vypravovalo dítě — „když jsme vstoupili do chrámu, bylo tam již mnoho lidí. Kněz začal mši sv. a my jsme šli až k jesličkám. Kolik tu světla, kolik krásných květů! Palmový stín skláněl se nad božským Dítětem.“

„Palma? Ano,“ dí otec v úžasu.

„Potom kněz mluvil k lidu a vy, tatínku, jste poslouchal a byl jste velice smutný.“

Úředník cítil, jak mu srdce bije prudčeji, a zděšeně se podíval na Andělku.

„A víš, co řekl kněz?“ — tázal se otec chvějícím se hlasem.

„Řekl, že vás Ježíšek potěší. — Po kázání klečeli jsme dlouho, až pohasla světla. Vy jste se přiblížil k Jezulátku, klekl na kolena a modlil se: „Ó Bože, vrať mi moje dítě a já se vrátím k Tobě.“

Otec zbledl jako smrt.

„Ano, řekl jste to“ — pravila vítězně Andělka — „ale neslyšel jste odpovědi božského Dítka.“

„Odpověď?“

„Ano, drahý tatínku, Ježíšek vám odpověděl.“

„Můj Bože, co mi asi řekl?“ divil se otec.

„Řekl: Vrať se napřed ty!“

Otec klesl na kolena, objal dítě a dlouho plakal...

Druhého dne se vyzpovídal a přijal Tělo Páně s vroucností, která

dojala všechny přítomné. Nemoc Andělčina se zlepšila a za měsíc spěchala k jesličkám. Šel s ní její otec.

Kdo jí to pověděl?

Její anděl strážný!

Vojtěch Zapletal:

Dvě pomněnky na první sv. přijímání.

I.

Míváme různé krásné vzpomínky v životě a nejradostnější jsou vzpomínky na doby zlatého mládí a dětství.

Ve venkovském kostelíčku je právě slavnost prvního svatého přijímání. U oltáře stojí staříčkový farář a mluví dojemně k dětem:

„Dětičky, nezapomeňte nikdy této chvíle ani slov mých; až vejdete jednou do světa, budou vám víru tupiti a rváti ze srdce — nedejte si ji vzíti a vzpomeňte na dnešní den, a vím, že sobě zachováte víru čistou a pevnou. Mějte na paměti slib, který jste dnes učinili Kristu Ježíši v nejsvětější Svátosti, že stále a pevně věřiti budete ve tři božské osoby a že se odříkati chcete ďábla, všech skutků a vši pýchy jeho. Ve víru života hajte svou víru neohroženě a prostě dnes svátostného Ježíše, abyste šťastně s vírou v srdcích žili a jednou i umřeli. A až pak jednou uslyšíte, že ten kněz, který vám dnes po prvé velebnou Svátost podával, zemřel, pomodlete se také za mne!“ Tak mluvil staříčkový kněz a při tom hrnuly mu proudy slzí na ornát. — Uplynulo mnoho a mnoho let; jeden z těch chlapců, kteří tehdy po prvé přijímali, jest nyní již mužem dospělým, vlasy jeho již šedinami prokvétají. Jede vlakem na pout na svatý Hostýn. Mezi přítomnými ve vlaku hlavní slovo má mladší pán, který neušlechtilým, až surovým tónem napadá a tupí kněžstvo katolické. — Tu povstává náš poutník vážně a praví: „Příteli, už se s tím musíte nějak smířiti, ta katolická církev se už bez těch kněží neobejde. A ostatně nebyl to kněz, který také vás křtil, vás vyučoval, vám dobré rady na cestu životem uděloval, a nyní nemáte pro něho jen potupu? A kdo to bude, jenž vám na smrtelném lůžku přinese poslední útěchu a uloží vás do hrobu?“

Hrobové ticho zavládlo při řeči této, nikdo neodvážil se ani slovíčka namítnouti, a brzo nesl se hovor jiným směrem. Po letech četl jsem tuto příhodu, vyličenou od dotyčného pána v jednom náboženském listě, a líčení zakončeno jest slovy: „Důstojný stařečku, po 40 letech nezapomněl jsem na tvé poučení a na tebe. To poučení, které jsi nám dal ve chrámu břešovickém v ten nejradostnější den prvního svatého přijímání, chovám v srdci svém stále až na dně a řídit se chci dle něho, dokud srdce v těle mém tlouci bude. A milostivý Bůh odměniž tebe za starostlivost a lásku tvoji štědře na onom světě. (Staříčkový onen kněz byl P. Ignác Eichler, farář v Břesovicích, který zemřel u vysokém věku více než 90 let.)

II.

Lékař K. byl zapřisáhlým odpůrcem všeho, co katolickým se zove. O Bohu a církvi dovedl mluvit jenom posměšným způsobem. Marně jej napomínala dobrá choť: „Bůh tě potrestá!“

Výsměch a úsměšky byly odpovědí. Často klekala zbožná žena v komnatě své před obrazem Marie Panny, vědouc, že jenom vyšší moc jejího chotě z temnoty nevěry vyléčiti může.

Své devítileté dcerušce Elišce říkávala častěji: „Modli se za tatínka!“

„Vždyť přece není tatínek nemocen!“ divila se dívenka.

Matka zamyšlena odpovídala smutně: „Zdá se mi, že tatínek přece trpí nebezpečnou nemocí.“ Od té doby zdvojnásobila choť lékařova své modlitby.

Jednu neděli pořádal spolek, jehož i dr. K. byl spoluzakladatelem, výlet do vzdáleného kraje kde byl lékař narozen.

„Navštívím při té příležitosti rodnou ves, celých 15 let jsem tam nebyl, od pohřbu své matky!“ A šel. — Když vcházel do vsi, sezváneli právě na požehnání, a doktor, ani sám nevěděl jak, octl se v kostele. Den byl krásný, byla Bílá neděle a děti v bílých šatičkách jako andílci scházely se na požehnání; byly ráno u prvního svatého přijímání.

Lékař pohnut díval se na nevinné dítky, vzpomínal zašlých dob, a srovnával je.

„Ach, tehdy — a nyní!“ myslil si, a cítil, že ho cosi u srdce hřeje — jako tehdy, když byl ještě dítětem.

„Ach, tehdy jsem byl šťastnějším,“ šeptal.

Zvonek u sakristie zazvonil. Kněz vyšel k oltáři. Varhany rozezvučely se velebně chrámem. „Pokoj vám,“ ozývalo se v nitru lékařově, ani sám nevěděl, čím srdce bylo naplněno, padá na kolena, srdce jeho plesá: „Pán můj a Bůh můj!“ a ústa pění s věřícím lidem: „Chvalte, ústa, předúctojnou Svátost...“

Dávno už věřící chrám opustili, jen lékař zde ještě klečel a vzpomínal. Potom navštívil na hřbitově hroby svých rodičů, skropil je slzami a odprošoval se: „Zapomněl jsem na tebe, matičko drahá, a bloudil, ale dnes našel jsem opět světlo a to mi ukázalo cestu k tobě, dnes zase se cítím dítětem tvým, šťastným jako tehdy v den prvního svatého přijímání!“

A doktor se hlasitě rozplakal.

„Bloudil jsem, však vzpomínka na krásný onen den, matko drahá, obrátila mne na pravou cestu k Tomu, jehož jsi mne od maličkosti s mateřskou láskou učila znáti!“

O jak slastná jest vzpomínka na svaté přijímání a jak hojivá, kolik duší nemocných již zahojila, duší bloudících, které zase ožily v lásce k božskému Spasiteli! Při takové vzpomínce hřejivé rád člověk pohledne k nebi a pomodlí se vroucně za onoho kněze, který tu pomněnku něžnou na první svaté přijímání v srdce naše zasil.

Drobné zprávy.

Milé děti. Ukončujeme ročník. Váš oblíbený redaktor onemocněl, takže poslední čísla nemohl sestavit sám. Jistě se mnohé děti za něho pomodlí, aby po prázdninách opět je poučoval v tomto časopise. My vám děkujeme za to, že jste celý rok odebíraly náš časopis. Přejeme vám veselých prázdnin! Doufáme, že po prázdninách budete zase všichni odebírat časopis a že každý získá aspoň jednoho odběratele mezi svými spolužáky. Po prázdninách dáme do tisku krásnou knížku povídek pro děti, takže pilní čtenářové budou mít radost. Časopis — „Pán přichází“ — jest dobrým vaším přítelem, chce jím také býti v novém ročníku, proto mu zůstaňte všichni věrni a nové přiveďte! Rosíková.

Zahanbený posměvák. Voltaire, známý francouzský neznaboh, seděl kdysi u tabule pruského krále Bedřicha II., a jako jindy, tak i nyní, popustil ďábelskému svému posměchu z církve a náboženství zcela uzdu. Pronesl mezi jiným tato slova: „Prodám své místo v nebi za pruský tolar.“ Nad touto sprostotou nemohl již jeden z přítomných zatajiti své rozhorlení a pln nevole pravil k neznabohu: „Pane Voltaire, jste teď v Prusku, kde nikdo nesmí prodávati věc, o níž nemůže dokázati, že jest jeho majetkem. Zaplatím vám však 1000 tolarů, dokážete-li, že vám náleží jedno místo v nebi.“ Voltaire ztichl a zavedl hovor na jiné pole.

Dětská horlivost. Jeník měl velice hodného strýčka. Ale na vojně se strýček úplně odcizil Pánu Bohu a nechtěl o smíření s ním ani slyšeti. Jedenáctkrát prosil Jeník strýčka, ale strýček vždy jen cosi zabručel a ke svaté zpovědi nešel. Když prosil Jeník po dváctkrát, řekl mu: „Strýčku, ty jsi voják a přece nejsi muž! Kdž jsi byl nemocný, slibovals, že půjdeš ke svaté zpovědi. Ale, když jsi se už zdravil, nechceš vyplniti svůj slib. Tak muž nejedná!“ A než se strýček vzpamatoval z údivu nad tak smělou řečí, ležel mu Jeník kolem krku. Pak vzal strýčka za ruku a vedl ho do kostela. Strýček již nemohl déle odporovati a dal se svým synovečkem vésti ke zpovědnici. Jeník naklonil se k velebnému pánu do zpovědnice a zašeptal: „Velebný pane, již ho vedu...“

Potrestaný rouhač. Dne 20. června 1905 rozpoutala se v Assodu v Uhrách hrozná bouře. Voda vystoupila z břehů a zaplavila nádraží a kus zahrady polepšovny. Jistý Hetyke, luterán, stál přede dveřmi svého domu, mluvil se sousedem, bydlícím naproti němu a tropě si posměch z bouře, hrozně se rouhal Bohu. Pln zpupnosti udeřil se do prsou a pyšně prohlásil ať do něho udeří bůh, má-li Bůh tu moc. Sotva Hetyke pronesl tato rouhavá slova, zablesklo se a Hetyke klesl mrtev k zemi. — Tato událost je zaručena svědky.

Pomni, abys den sváteční světil. Bylo to v neděli v roce 1830. Na kterémsi parníku žádal kapitán námořníka, aby skládal zboží. Tento se zdráhal vyhověti rozkazu, podotýkaje, že jako katolík musí světit neděli, není-li k práci vážného důvodu. Kapitán pravil, že v Americe, daleko na západě, nařízení o svěcení neděle neplatí. Leč námořník zdůrazňoval, že ho k tomu váže svědomí. „Najděte si tedy zástupce,“ vyjel si na něho kapitán. „K tomu nejsem ve svědomí zavázán.“ „Jste tedy propuštěn, odejděte okamžitě.“ Hodný námořník dostal mzdu a opustil loď, mysl si, že to Bůh tak zařídil a že mu to jen prospěje. A opravdu. Za několik dní přinesly noviny zprávu, že na onom parníku praskl kotel a že většina mužstva přišla o život. — Pomni, abys den sváteční světil.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné Kč 2. — Nákladem MCM v Olomouci. — Odpovědný redaktor Frant. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.